Cornell University
ILR School

Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

The Ladies' Garment Worker, Volume 5 (1914) The Ladies' Garment Worker

11-1-1914

The Ladies' Garment Worker, Volume 5, Issue 11

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol5

Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.

Support this valuable resource today!

This Book is brought to you for free and open access by the The Ladies' Garment Worker at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in The Ladies' Garment Worker, Volume 5 (1914) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

The Ladies' Garment Worker, Volume 5, Issue 11

Description

First published in April 1910, *The Ladies' Garment Worker* was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) through 1918. The journal appeared monthly and included sections in English, Italian, and Yiddish. *The Ladies' Garment Worker* was discontinued at the end of 1918 and replaced in January of 1919 by the new weekly journal of the ILGWU, *Justice*.

Keywords

International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, The Ladies' Garment Worker, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, English, Italian, Yiddish, Jewish

Publisher

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

This book is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol5/11

Vol. V NOVEMBER, 1914 No. 11

THE LADIES' GARMENT WORKER

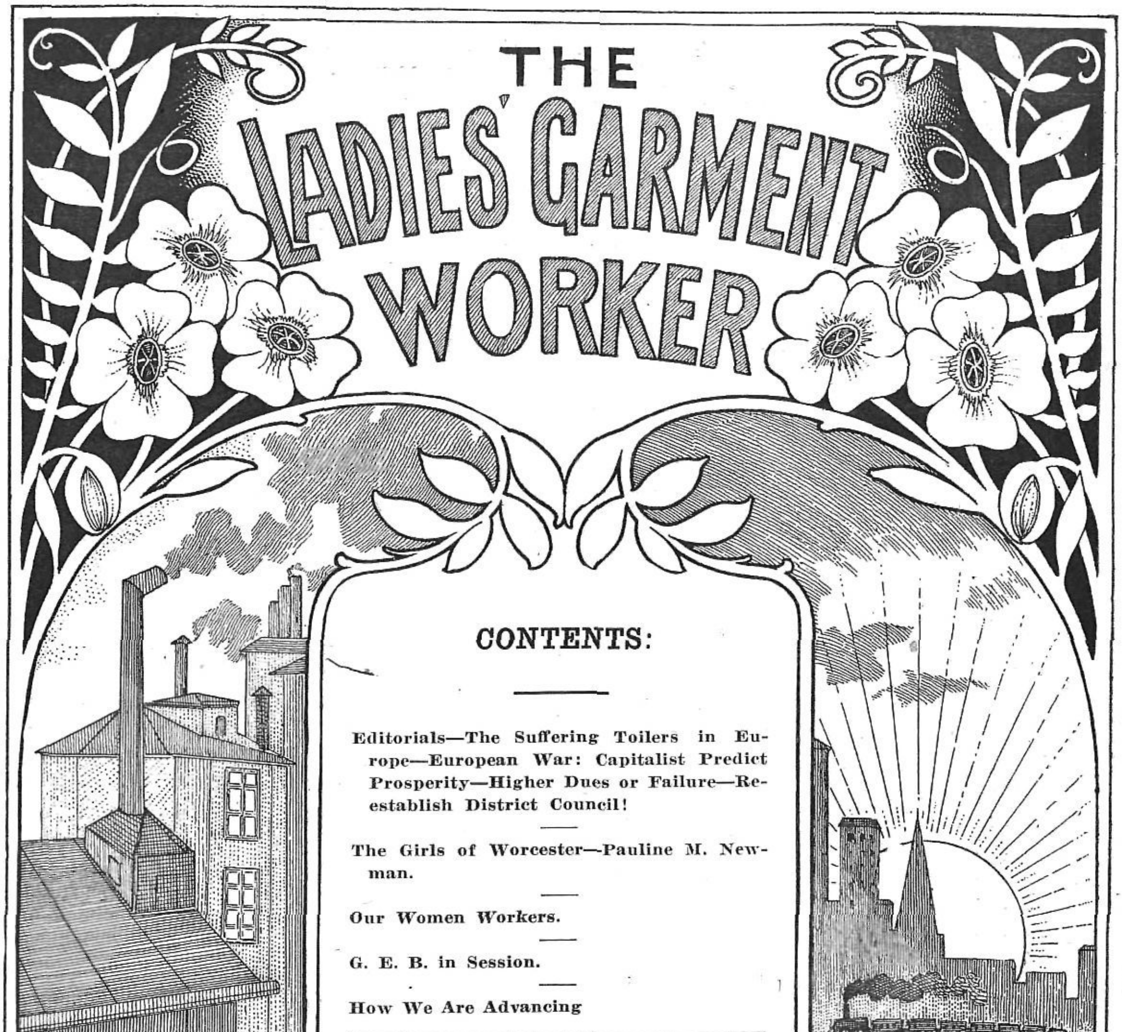

CONTENTS:

Editorials—The Suffering Toilers in Europe—European War: Capitalist Predict Prosperity—Higher Dues or Failure—Reestablish District Council!

The Girls of Worcester—Pauline M. Newman.

Our Women Workers.

G. E. B. in Session.

How We Are Advancing

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

BY THE

International Ladies' Garment Workers' Union

32 Union Square, New York.

46 THE SCHREIBER PRESS, 437 Grand St. Telephone Orchard 6951.

Directory of Local Unions

	Local Union.	Office Address.
1.	New York Cloak Operators	121 E. 18th St., New York City
2.	Philadelphia Cloakmakers	39 N. 10th St., Philadelphia, Pa.
3.	New York Piece Tailors	9 W. 21st St., New York City
4.	Baltimore Cloakmakers	2 So. High St., Baltimore, Md.
5.	New Jersey Embroiderers	330 Summit Ave., W. Hoboken, N. J.
6.	New York Embroiderers	175 E. Broadway, care of United Hebrew Trades
7.	Boston Raincoat Makers	6 Ottawa St., Boston, Mass., care of Rosenberg
9.	New York Cloak and Suit Tailors	113 E. 10th St., New York City
10.	New York Amalgamated Ladies' Garment Cutters	7 W. 21st St., New York City
11.	Brownsville, N. Y. Cloakmakers	359 Rockaway Ave., Brooklyn, N. Y.
12.	Boston, Mass. Pressers	230 Tremont St., Boston, Mass.
13.	Montreal, Can. Cloakmakers	37 Prince Arthur, E. Montreal, Can.
14.	Toronto, Can. Cloakmakers	101 Spadina Ave., Toronto, Can.
15.	Philadelphia Waistmakers	224 Pine St., Philadelphia, Pa.
16.	St. Louis, Mo. Ladies' Garment Workers	Fraternal Bldg., 11th and Franklin Ave.
17.	New York Reefermakers	35 E. Second St., New York City
18.	Chicago Cloak and Suit Pressers	1815 W. Division St., Chicago, Ill.
19.	Montreal, Can. Cloak Cutters	1366 Lawrence Bldg., Montreal, Can.
20.	New York Waterproof Garment Workers	122 University Place, New York City
21.	Newark, N. J. Cloak and Suitmakers	103 Montgomery St., Newark, N. J.
22.	New Haven, Conn., Ladies' Garment Workers	5 South St., New Haven, Conn.
23.	New York Skirtmakers	113 E. 10th St., New York City
25.	New York Waist and Dress Makers	6 E. 17th St., New York City
26.	Cleveland, Ohio, Cloakmakers	6004 Quincy Ave., Cleveland, Ohio
28.	Seattle, Wash., Ladies' Garment Workers	2706 E. Union St., Seattle, Wash.
31.	St. Louis, Mo., Cloak Pressers	920 E. 17th St., St. Louis, Mo.
32.	Peekskill, N. Y., Underwear Workers	118 Grant Ave., Peekskill, N. Y.
35.	New York Pressers	228 2nd Ave., New York City
36.	Boston, Mass., Ladies' Tailors	230 Tremont St., Boston, Mass.
38.	New York Ladies' Tailors	43 E. 22nd St., New York City
41.	New York Wrapper and Kimono Makers	79 7. 10th St., New York City
44.	Chicago, Ill., Cloakmakers	1815 W. Division St., Chicago, Ill.
45.	Syracuse, N. Y., Dressmakers	124 Renwick Pl., Syracuse, N. Y.
47.	Denver, Colo., Ladies' Tailors	1530 Lowell Blvd., Denver, Colo.
48.	Cincinnati Garment Cutters	1715 Madison Road, Cincinnati, Ohio
49.	Boston Waistmakers	34 Grove St., Boston, Mass.
50.	New York Children Dressmakers	79 E. 10th St., New York City
51.	Montreal, Can., Custom Ladies' Tailors	358 St. Antoine St.
52.	Los Angeles Ladies Garment Workers	1319 E. 21st St., Los Angeles, Cal.
53.	Philadelphia, Pa., Cloak Cutters	525 Mifflin St., Philadelphia, Pa.
54.	Chicago Raincoat Makers	1145 Blue Island, Ave., Chicago, Ill.
56.	Boston Cloakmakers	230 Tremont St., Boston, Mass.
58.	New York Waist Buttonhole Makers	106 Forsyth St., New York City
61.	Montreal, Can., Cloak and Skirt Pressers	37 Prince Arthur E., Montreal, Can.
62.	New York White Goods Workers	35 E. 2nd St., New York City
63.	Cincinnati Cloakmakers	678 Rockdale Ave., Cincinnati, Ohio
64.	New York Buttonhole Makers	88 E. 10th St., New York City
65.	Brooklyn Ladies' Tailors	166 McKibben St., Brooklyn, N. Y.
66.	New York Bonnaz Embroiderers	6 E. 17th St., New York City
67.	Toledo Cloakmakers	1922 Lagrange St., Toledo, Ohio

(CONTINUED ON INSIDE YIDDISH COVER.)

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

VOL. 5 NOVEMBER, 1914 No. 11

Editorial

THE SUFFERING TOILERS OF EUROPE.

While we are most busily occupied with efforts to extend our organization and improve its efficiency and strength, our hearts go out to the suffering toilers of Europe in general and those of our own trade in particular.

Our hearts go out to them because the preponderant majority of our members have been born and brought up in the various countries now at war. We are familiar with their sad conditions in Russia and with their unenviable surroundings in Galica and elsewhere. Our blood freezes at the thought of the frightful misery endured by millions of them in the war-zones, where their homes and scanty means of livelihood have been destroyed, their prospects ruined and their women and children exposed to starvation, sickness and death. With the approach of the winter we can hardly bear the thought of the wretchedness and squalor awaiting them. There are few of us who have not some relatives in the affected countries. It is therefore natural that our commiseration for them should be more intense than of pepole who are not familiar with the sights and scenes of the devastated regions and cannot picture the heart-breaking agony of millions of suffering souls.

* * *

CRUEL FATE OF MILLIONS To future generations the year 1914 will awaken horrors of carnage and destruction to an extent unprecedented in the annals of history. The records will tell of war-dogs let loose by ten nations; of battles proceeding on sea and land, on the Atlantic and Pacific and on several continents at the same time. They will relate of battles and slaughter intensified by modern chemical and electrical inventions. They will describe deeds of daring, heroism and human endurance beyond the power of imagination. Will they also tell of the cruel fate of millions of workers and their families left utterly destitute and forlorn? Will they also mention the countless widows and orphans whose lives have been blighted beyond redemption?

History usually dwells on the glory of war, the strategy of generals and victory and defeat of armies. Rarely, do we come across any precise account of the indescribable miseries into which are plunged the poor and lowly—by far the

largest section of the poulation. These, like their husbands and brothers on the field of battle, do not count at all.

Some countries make provision (of the scantiest nature) for the unhappy people deprived of their bread-winners. This, however, is not the case in Russia, where little notice is taken of the people at the best of times, while in war time human life is as dirth and dust. It is doubtful whether the Russian government is providing for the families of the slain and the wounded. Where this is nominally the case, the trifles allotted them are probably misappropriated by the numerous bureaucrats and functionaries that at all times prey on the helpless; and the people know from bitter experience that appealing against these functionaries to a higher authority may bring worse troubles down on their heads. Even in peace time the oppressed populations of the Russian Pale submit to all manner of cruelty and indignity without a murmur. Now, while martial law prevails, they simply prefer to starve, suffer and die in silence rather than seek justice usually denied them.

* * *

WILL LIFT UP THEIR EYES TO NEW WORLD. What will be the outlook of those who may escape this Armageddon of the old world with their bare lives? Assuming that the combatants will about exhaust their forces by the end of the winter, will they not by that time end by converting fertile lands into vast deserts, and populous industrial cities into hospital camps? What chances are there for our brothers and sisters plucked by sheer accident from this world-conflagration to recoup and be enabled to stand on their feet again? We fear the answer must be, *none whatever.*

Commerce and industry may be stimulated; but unless Russia should by some miracle become a free country, with democratic institutions, industrial growth will continue to be impeded by the methods of a mediaeval despotism that checks freedom of movement along with freedom of thought and liberty of the press. Hence an expansion of industry will not benefit the people to any very large extent. A period of industrial prosperity followed the Russo-Japanese war, but the working class profited little therefrom; after the revolution of 1905 oppression became crueler than ever. Whatever the outcome of the war, conditions in Russia and Galicia, and incidentally in Rumania and Italy, will continue to be very depressing for a long time to come, maybe for years.

A large number of the working people of those countries will therefore lift up their eyes to the new world, which alone can afford them a haven of refuge and opportunities to earn their bread.

The war will stimulate immigration to this country—an immigration that we must prepare to welcome on two grounds: First, to save them; and second, to save them because we shall need their labor and their service.

As already shown in a previous article, an industrial boom of unprecedented dimensions awaits this country as a result of the war. It is admitted on every hand that America will be called on, to supply Europe and other parts of the world with every necessity of life, whether it be grain or steel. America will want every man or woman willing and able to work, and she will greatly profit by the coming of these industrious and thrifty people.

OUR INDUSTRY DEVELOPED BY IMMIGRANTS. We shall need them in the clothing industry no less than on the land and elsewhere. We know what they have done for the development of the tailoring trade everywhere. The ladies' garment industry, with its hundreds of millions back of it, has been advanced to its present volume by the energy, enterprise and labor of immigrants from the countries alluded to. The industry is capable of great expansion. It has now the best opportunity to develop an export trade on a large scale. The style and quality of workmanship of American clothes is still little known outside of these shores, and it is up to the *enterpreneurs* to spread their fame and sale to the most distant lands.

Certain movements for the creation of distinctively American styles, and projects for establishing trade connections with South America, and even China and Japan, would seem to indicate that manufacturers are preparing for increasing demands; and, in order that none of us should be caught napping, we must prepare to welcome skilled workers from Europe. Every such worker must be accounted as so much additional wealth to the trade, and increasing revenue to the State and country.

We have it on the authority of Mr. Lawson Purdy, the President of the Department of Taxes and Assessments, that "every newcomer to the city of New York adds $1,500 to its real estate value". There is in normal times, according to Mr. Purdy, a steady influx of 150,000 persons a year, increasing land and building values by $225,000,000 annually. This furnishes the best argument against those who would restrict immigration. If it were possible to compute the value of the contribution of every ladies' garment worker to the profits of the trade or the wealth of the nation the results would be astonishing.

* * *

NO FEAR OF LOWERING STANDARDS. To allay the fears of those who apprehend a possible lowering of standards in the industry, it is sufficient to say that the spirit of the times has changed immensely. The exploitation of former years, the long, unlimited hours, the home work, the sub-contracting which made thousands of workers "slaves of the slaves"—all these things are no more possible. In the cloak trade in New York and other large centers 90 per cent of such and similar evils have been abolished. In the waist and white-goods trades the hours have been regulated, and the evils exist only where employers and employees collude in order to violate the regulations. The Union is continually on guard, and where such violations come to its notice they are promptly stopped.

In former years, when the tide of immigration was strongest, our Union was unfortunately impotent. It did not have sufficient influence over the workers in the shops to prevent their exploitation. Our organization was comparatively small and insignificant to be able to cope with the evils. Now, however, we have a sufficiently powerful Union and are in a position to guard against them. We should not only welcome our brothers and sisters hailing from countries whose soils have been enriched with the blood of their fathers and brothers, but we should be prepared to help and guide them. We *must* help and guide them for our own sake no less than for their well-being.

That means that we must strain every nerve to strengthen our ranks. We sound this timely warning that unless our locals will take vigorous action to enroll every worker now in the shops we shall not be able to exercise the necessary control. Unless our International will be given the means to help the organizing work of these locals both morally and financially, we shall probably be caught napping, and be unprepared for the tide of immigration which is bound to be all the more sweeping because of the temporary check occasioned by the war.

We call on our membership to ponder over this most important matter. Write us your views. By encouraging and stimulating discussion we shall learn to understand the bearing of the *post bellum* (after the war) immigration to our other problems and appreciate the foresight of those who counsel an increase in the dues, a vigorous organizing campaign, and economy and efficiency in our inner administration.

EUROPEAN WAR—CAPITALISTS PREDICT PROSPERITY

It is now three months since the "devil's war" has been raging in Europe, carrying ruin and desolation in its train. It would be useless to apportion blame or try to fix responsibility. The most reasonable view, perhaps, is that it was inevitable and had to come. The belligerent nations were armed to the teeth for several decades, and although war was feared it was expected all the time.

The war was inevitable, and it is doing its deadly work. It is destroying the fruits of past labor at the rate of $40,000,000 to $50,000,000 every day. Production in the countries involved has been practically suspended. The flower of the productive people is engaged in wholesale destruction. Cities have been razed, bridges blown up, houses burned, buildings and articles of funiture destroyed. At the end of the war extensive tracts of Europe, where industry was rife, will look more like deserts than habitable country.

Just as war was inevitable and had to come, so must peace; and, may be, peace will come sooner than is expected in some quarters. We are not concerned here as to who may or should be the victor; for even our sincerest wishes could not turn the scale in favor of either belligerent country. As laboring people we should be rather concerned as to what is likely to happen to us when peace comes. There is every reason to believe that peace of a lasting nature will reign once more, and the work of rehabilitation will proceed with as quick an energy as that used in the present devastation.

History shows that after every war industry, invention and the arts have received a great stimulus. The desire to heal up the wounds, restore the broken spirits and make good the havoc and destruction, asserts itself in proportion to the urgency of the demand.

* * *

SIGNS OF REVIVAL. In discussing the war and its outcome two currents of thought possess the minds of thinkers and writers. There are those who fear that this "devils war" will plunge Europe back into barbarism. Others are more hopeful and see a great advance in every field of human endeavor resulting

from the present conflagration. On the surface these predictions appear contradictory; yet both reveal a certain amount of truth. There can be no doubt that progress, in the sense of freedom and liberal ideas, will suffer a check, maybe for years; unless peace terms should include no military occupation by any power, or unless militarism itself should be destroyed, which at the present moment is rather doubtful. Assuming, however, such regretable results as a check to freedom and progress in Europe, commerce and industry will be quickened and stimulated all the same; for they constitute the life of nations, whether they be highly democratic or ultra reactionary.

Neutral countries were bound to suffer immensely from the war. Trade and commerce were bound to be affected by this terrific disturbance. America has suffered perhaps more than any neutral country, because of the wide ramifications of its import and export trade from and to the countries at war. The loss of $125,000,000 in tariff revenue tells its own tale. The industry of ladies' garments has suffered its share of the general uncertainty and unemployment that still prevails in some branches of our trade. If, however, we are to believe the various trade reports, signs of revival are visible on the horizon. European and other governments are said to have placed large orders for certain articles of manufacture. These are, however, only war orders; when peace comes we may expect an unprecedented expansion in every branch of industry.

* * *

HOW AMERICA WILL PROFIT. Germany and England before the war were the two greatest industrial and mercantile nations of the old world, but the war has affected them to a large extent; so that it is open to American manufacturers to establish trade connections with some of their customers. There is yet another factor in the situation. Time and the progress of civilization had done much to weaken racial animosities, but in course of this war these animosities have been fanned into a bigger flame than ever. Tourists returning from Europe tell of the bitter feeling running high in the respective belligerent countries. In Germany and Austria-Hungary merchants and tradesmen declare that they will transfer all their trade with England to the United States. The countries sympathizing with the allies, on the other hand, are determined to boycott German trade and to deal exclusively with America. Of course, when peace comes, and with it certain very precise trade treaties, much of this bitter feeling may subside. A good deal of it, however, will smoulder in the minds, and American manufactured goods will find a far more extensive market in Europe and elsewhere than heretofore.

* * *

WORKERS WILL PROFIT NOTHING UNLESS ORGANIZED. It is still problematic whether the effort put forth in some manufacturing centers to create exclusively American styles and fashions will succeed. When peace is restored Paris may gradually regain its world renown for art and originality of style in dress; but whether the models for cloaks, gowns and blouses are to become an American industry or imported from abroad, the manufacture of women's wear will be immensely stimulated by the general demand for all sorts of commodities. If our members are to profit by the general rise in the tide of prosperity, anticipated on all sides, we must

begin to prepare right now. We must become efficiently organized, lest in the scramble for wealth we should be pushed aside as of no account, and get off with the most negligible share. Where labor will be unorganized or badly equipped it will certainly get nothing at all.

The keen anticipation of a high tide of prosperity ensuing upon the restoration of peace is shared mostly by the manufacturing and business sections of society. So rich has been the harvest reaped by this class from past wars that financial magnates have been known to instigate wars of conquest. Not only the Krupps, the Maxims and other gun and powder manufacturers are interested in war, but also the dreadnought builders, the steel corporations, the copper speculators and the financial interests back of them; and so powerful is their influence on kings and governments that war may be traced partly to their machinations, as well as the intrigues of those who seek colonial expansion and markets. The manufacturing and mercantile section of society stands to profit by the general stimulus given to trade and industry after every war; but it does not follow that the laboring people can hope to gain more than additional hours of labor and a slight extra remuneration; and even such slight advantages they cannot gain without contesting every inch of the ground.

* * *

CULTURE, ART AND THE WORKERS. It is believed in some professional and literary quarters that the war will enrich literature and the fine arts; that it will quicken national, political and social life and so result in a higher civilization. Assuming that this prediction will be fulfilled, it is not clear how it will profit the working class. It may profit the professional and literary classes; but we know both from history and experience that an advance in culture cannot reach the workers unless some leisure and good wages are assured to them. Only then is it possible for them to educate their children and bring them a step further than has been achieved by themselves. The tide of prosperity will profit the working class only upon a substantial advance in their wages and an improvement in their general conditions. These, however, depend on a strong and efficient organization.

By the way, this concern for art and disregard for human life is one of the standing contradictions of modern civilization. The protests against the destruction of art and historic buildings have by far loomed larger in the newspapers than the protests against the wanton destruction of human life; as if man was made for art and not art for man.

There is yet another consideration. When people talk of a high tide of prosperity they forget that it also means high prices. A great demand for manufactured goods enables manufacturers to put up prices. The immediate result is an increase in the cost of living, which weighs heavily on the working class and counteracts any little advantage gained as a result of the increased demand for their labor. Thus, what the workers gain on one side they must pay away on the other. An advance in culture and the arts will ensue; but high prices and increased cost of living will likewise prevail. This may suit the well-to-do classes, who are satisfied with the outward splendor of civilization. It cannot, however, benefit the working class unless it should bring about a new conception of culture—a ceneption based on the

idea that since labor is the creator of all wealth, Society must be remodeled to make the working class the ruling factor.

* * *

PREPARE WHILE THERE IS TIME. Let not our members imagine that they are going to profit by the prosperity consequent on the war unless they will be organized and stand firmly together, and unless they will maintain complete trust in the wise counsel of their officers.

We rather think that the scramble for wealth will necessitate a concentration of our best energies to restrain the unfair and unscrupulous employers from their inordinate desire for slave-driving which we have continually to guard against. Such petty bosses, whose business-standing and location is ever doubtful, constitute our greatest danger. Many of our shop and organizing problems are caused by their irregular practices and habitual inability to keep their promises to the workers. Only those unions that will fortify themselves in advance and prepare for every emergency will be in a position to gain some due share of the prosperity hoped for.

Our people have borne the full brunt of the slow seasons. Their average wage through the year are so small that it does not enable them to lay by for a rainy day; and when the slow season is unduly prolonged there is much suffering and distress. Therefore as workers they do not enable them to lay by for a share of the product of their toil than the professional and employing class; but they will not get it without the strongest organized effort. A strong and irresistible organization should be our aim. We shall not succeed otherwise. Let us prepare while there is yet time.

HIGHER DUES OR FAILURE

A "Local Officer" in another column is surprised at our insistence on the "higher dues" proposition, giving his reasons why, in his opinion, the time is not ripe for its realization. In previous articles on the subject we have completely disposed of this argument. The *time is not ripe for extravagant demands* on our members. Had we asked them to pay a weekly sum utterly beyond them we should deserve being taken to task; but the time has been ripe for one *cent a day, or eight cents a week extra,* all along and it is now so, more than ever.

As soon as the present administration of the International have began to concentrate their thought on the problems before us they have seen that the one thing hampering our aims is the lack of adequate funds. The International has come to see that if we cannot make our Union strong and irresistible it will not be able to withstand attacks on the standards won so far; while aggressiveness under present conditions is entirely out of the question, except in a very limited way.

In human affairs progress is either forward or backward. Standing still causes stagnation, and stagnation is the beginning of retrogression. In the matter of the members' payments for maintaining the Union and supplying the sinews of war we have been in a stationery position for a number of years.

The present administration feel that a limit has been reached, and unless we take vigorous steps forward we shall be plunged into a kind of stagnation that will gradually impel us backward.

* * *

OUR ENEMIES WATCHING THEIR OPPORTUNITY. We are surrounded by enemies on all sides. The position we have conquered in the labor movement, the standards we have wrested from our employers by hard and strenuous endeavor, are like thorns in the side of our ill-wishers. A certain kind of contractors, sub-manufacturers and traitors, who formerly had a free hand in exploiting and grinding down our people, would like to see us plunged back into our former state of impotence and disorganization. They know that if they could succeed it would enable them to pursue unchecked their nefarious business, as of yore. What is more, they know our weakest spot—an antiquated financial system, which today is the great barrier to our progress. To us it is simply a question of "high dues or failure". If we retain our present system of low dues we run the risk of letting our numerous enemies gain the upper hand and thwart our plans.

The "gospel of pay", is the only practical way of solving our numerous problems and of presenting a bold front to our enemies. We know that "pay and pay more" has never been popular. It is not popular even among those who can afford it.

* * *

MUST ABANDON SYSTEM OF DONATIONS. In organization matters our people have been accustomed to proceed on the principle of "give and you shall be given". They like to talk more of general strikes than of the heavy sums that are necessary to carry them on. In Jewish labor circles the practical and undeniably true saying, "money is everything", has been reversed into "Money is nothing, enthusiasm counts"; but if they were to be asked how is enthusiasm without money going to feed hungry strikers, they would be at a loss for an answer.

Individually our people are provident and thrifty. Collectively, however, they are inclined to rely on donations. In time of strikes they prefer to have recourse to the methods of "passing the hat round". No wonder that most of our smaller unions are usually on the verge of bankruptcy. And it is precisely because we wish to avoid such a contingency that we call on our membership to consider favorably our proposition for higher dues.

It is quite true that the numerous assessments and calls for donations are as "A Local Officer" says, a "terrible burden on our membership". But our proposition for adequate regular weekly payments would abolish the need for unexpected assessments. There would then be no need for piteous appeals for donations, voluntary subscriptions and shop collections. An adequate weekly dues would place the Union and all its locals on a basis of self-help and self-support and would dispense with the antiquated habit of "passing round the hat" each time a strike is called.

We have already shown that in the long run a large number of members pay in dues, assessments, donations and collections considerably more than 24 cents a week, while others altogether escape paying assessments or any other extra payments. A higher regular dues would relieve those on whom the burden weighs heaviest. By distributing the weight of the burden among a larger

number it would ease the situation all around.

* * *

A MILLION-DOLLAR TREASURY. The decision of the General Executive Board to extend the sphere of union influence to Cleveland, and to organize the waist and dressmakers of Philadelphia, Boston, Chicago and other centers, cannot be carried out with the promptness and dispatch the situation calls for unless the hands of the International are strengthened by a higher per capita; and this unavoidably involves higher dues.

We cannot expect to be successful in negotiating favorable agreements unless the employers know and feel that we can "deliver the goods". A million dollar treasury would prove the strongest argument in our favor. It would enable us to secure a squarer deal for our members in wages and other conditions than without it. Such a financial asset would inspire respect for the International; and its representatives in their dealings with employers would be listened to with the utmost consideration. Those of our readers who have the slightest familiarity with business transactions cannot have failed to observe that the purchaser with ample capital in his possession is able to strike a better bargain than he who has only a part of it, and must borrow the rest. It is easy to perceive that in any negotiations for a settlement the International can obtain far better terms by having a treasury of hundreds of thousands of dollars than only a comparatively small sum. It is because the International is convinced that only in that way lies success and progress that we "insist so much on the higher dues proposition".

REESTABLISH THE DISTRICT COUNCIL!

The decision of the Cleveland convention to re-establish the District Council of New York has not yet been complied with.

Sometimes a proposition cannot be carried out because of unforeseen and insuperable difficulties; but in this case there are no such difficulties in the way. The obstacles are merely "psychological". Three out of about fifteen locals still fail to see the necessity and usefulness of the District Council, and it would surprise anyone to hear the reasons why.

In the September issue of the LADIES' GARMENT WORKER we urged the locals to give their adhesion to the project on grounds mainly of solidarity. We showed by various examples that solidarity finally results in utility. The very conception of solidarity is that it tends to the ultimate good of all, individually and collectively. Evidently some of our people imagine that practising solidarity is like giving away something for which one expects no return. If so, we should like to put them right on this point.

* * *

PRACTICE OF SOLIDARITY— AN INVESTMENT. The practice of solidarity in the labor movement is a sort of investment. Our national and central bodies create more harmony and greater cohesion, and by co-operating in any movement or enterprise there results economy and concentration of purpose.

Thus the dues we pay to these central bodies is not for *their*, but for *our own* ultimate benefit, and at the same time it benefits all the unions of which they consist. The moral support that eighteen locals can give to one of their number, and the pressure they can bring to bear on public opinion, are often worth more than money. The moral support of the District council will be far more valuable than that of two or three locals, for the simple reason that it will represent and act in the name of some nineteen locals. Hence the dues each local will pay, whatever the amount, will result in benefits that sometimes cannot be bought for money.

We have dwelled on this point because the question of dues to the District Council is the main, perhaps the only, obstacle. The reason that a few locals are still indifferent to the decision of the convention is because, being numerically the largest, the weekly amount they would have to pay in dues appears to them in excess of what they expected. Apparently they consider they are giving a gratuity to the other locals, and fail to see the future good resulting to themselves from the *investment*.

In this respect these locals are in the same position as the workers who hold aloof from the Union because they would have to pay a certain weekly dues. Non-union pepole, too, fail to see the ultimate benefit resulting to them from united action. When we come to review the question in the light of figures we shall find that the indifference or opposition to the District Council rests on mere prejudice.

* * *

PROPOSED MODIFICATION OF PER CAPITA. The original amount suggtsted as per capita to the District Council was as follows: For locals having a membership of 500 or less—one cent per member; for locals with more than 500 members—one cent per member for the first 500 and 1/4 of a cent for every additional member. This sum, however, frightened the bigger locals. Under this systeh a local of 10,000 members would have to pay $28.75, while a local of 15,000—$41.25 every week. The locals of 12,000 to 15,000 members cannot see why they should be required to pay such big sums weekly.

It seems to us that the proper way wodld be for the locals to proceed carrying out the decision of the convention irrespective of the question of dues. Let them elect their delegates and arrange the first meetings. It is their duty to do this in accord with the International constitution. At the first two or three meetings the question of the proportion of per capita dues might be properly gone into by the delegates; and if, after due discussion, it should be shown that the proposed amount is really a burden on the bigger locals they might readjust it and adopt a weekly payment on the basis of one dollar per thousand members in the case of the larger locals, instead of the one cent or 1/4 cent per member. We might suggest the following tentative plan:

For the first 1,000 members—$1.00 per hundred or one cent per member.

For every additional thousand members, or part of a thousand members—$1.00 in addition.

Thus a local with 10,000 members would pay $19; 12,000—$21; 13,000..$22; 14,000—$23, and 15,000—$24.

* * *

LARGER LOCALS HAVE MORE ACUTE PROBLEMS. It seems to us that a local having 1,000 dues-paying members is midway between the very small locals and the very big locals, and stands just

as much in need of moral assistance as the locals having less than 5,000 members, with the exception that the latter cannot afford to pay $10.00 a week. On the other hand, the locals of 10,000 members will need the assistance and moral prestige of the District Council in a double measure; for experience has shown that having a large membership they also have acute problems, and the council will have to attend to their affairs more often than to those of the smaller locals.

The suggestion just given has this disadvantage: it diminishes the income by about $60 a week, and the Council will have to "cut its coat in accordance with its cloth". It will mean economy in much needed organizing work. When, however, the council will be properly constituted, and have a clear idea of the work before it, the locals will appreciate the necessity of adjusting the proportion of the per capita in accordance with pressing needs. No doubt the locals will grow and the income will increase. So far, however, the plan outlined equalizes the proportion of the payments, and it cannot be said that any gratuity is given or favor done to the smaller locals. Under this system the representatives of all the locals will meet in the District Council on an equal footing, and all will try their best to work for the common welfare.

* * *

ORGANIZATION MORE COMPLETE AND MORE MODERN. With regard to those members who still think that their local or their Joint Board is sufficient for all purposes, we would like to point out that their view of organization is old-fashioned and not in conformity with modern methods. It is the old view of independent organization which has caused so much harm to the labor movement and retarded its progress. The idea of the national union joining together all the locals throughout the country, and of the International Union joining all the locals of two countries, like those of the United States and Canada, is a distinct advance on the obsolete idea of an independent organization exercising influence in one locality or craft. What the American Federation of Labor is to all the unions of this continent, the national union to all the locals in one industry, and the joint board to the locals of the various branches of one trade—the District Council is intended to be to all the locals of one international in one city. It simply makes organization more complete and more modern.

The District Council of a city becomes an auxiliary body to the International in that city. While the International officers may have their hands full of work in outlying centers the District Council, assisted by their counsel and guidance, will promote the interest of all the locals and members of its locality. In this way organization becomes complete.

When the District Council is self-supporting it works with greater zest and enthusiasm. When financially well equipped its achievements will be all the greater.

* * *

COUNCIL WILL SAVE ORGANIZING AND OTHER EXPENSES. Above all, let not the indifferent locals and members imagine that they will save anything by the absence of a District Council. In the long run they have to pay for organizing and advice all the same. There can be no question that the Council will save them organizing and other expenses. Even in private affairs we willingly pay for expert advice such sums as are required of us. In organi-

zation matters expert advice how to act or delay action is of great value. We have learned this from bitter experience. We have in mind a District Council so efficiently organized and so wisely conducted as to afford expert advice to the locals on a variety of pressing matters —advice which shall be of value to them.

Aside from expert advice the District Council will do actual organizing work where needed; and this work will be more efficient, because more plan-like than the sporadic efforts of an individual organizer acting on impulse. While the character of this work and its results cannot be foreseen in detail it does not follow that the ideal we have set ourselves will not be realized. The locals pay now for such services and it is not sure that they are adequately performed. The business of the District Council will be to see to it that its services shall be adequately performed. In the long run it will effect economy in their payment for such service, because all organized and co-operative effort results in efficiency and economy.

* * *

COUNCIL WILL CREATE HARMONY Another duty of the District Council is to adjust differences and create harmony. At present there is occasional friction and much delay in smoothing it over. Here are one or two instances:

The Raincoat Makers' Union, Local No. 20, being closely connected with the cloak trade, is desirous of affiliating with the Joint Board of the Cloakmakers' Union. Such affiliation would add to the prestige of the local and conduce to the interests of its members in the shops. A number of Joint Board delegates oppose the proposed affiliation on grounds which do not sound well in a trade organization. These delegates maintain that the raincoat makers would work in the shops as cloak operators and cloak pressers, and thereby diminish the chances of employment of these workers.

Then it is said that affiliation would likewise increase the responsibilty of the Joint Board in the event of shop disputes, and the Board is reluctant to bear the burden of this responsibility.

A similar desire is manifested by the Wrapper and Kimono Makers, Local No. 41, and the Children's Dressmakers, Local No. 50, for amalgamation or joint working with the Waist Makers' Union, Local No. 25. The latter being well-organized and well-managed, it could, at the same offices and under the same management attend to the affairs of the two smaller locals. There is no question but what the prestige of Local No. 25 would do the children's dressmakers and kimono and house-dress workers considerable good. Their membership might thereby be increased and their conditions in the shop improved.

To this plan, however, Local No. 25 raises several objections. First, having to control two additional and extensive branches of trade would complicate its problems and enormously increase its responsibility; second, the number of strikes and shop troubles would multiply beyond its power of properly meeting the situation; and third, since unemployment is rife in the waist trade, and the seasons are short, the children's dressmakers and the kimono workers employed on cheap garments would prove ready competitors with the more skilled and better paid workers on high class waists and dresses, and tempt a certain class of unfair employers to reduce the standards and cause the local needless trouble.

WE WANT HARMONY AND ECONOMY. It is clear that a good many of these problems could be adjusted by a well-organized District Council. By improving conditions in the smaller unions referred to; by increasing their membership and the efficiency of their inner administration the Council would gradually pave the way for the joint operation of these closely-related branches of trade and bring about harmony and economy.

The District Council would have charge over all the locals in the matter of organizing work, and it would naturally bend all its efforts to deal with the problems presented in a scientific manner, so to say. This work, which at present is handled by an army of organizers can be simplified and arranged so as to give the best results with a minimum of time and effort.

We urge these modern methods because we aim at having a sound and well-managed union and efficient administration in all the locals. We call on all our locals in New York to meet without delay and carry out the decision of the convention and the law of the constitution.

How We Are Advancing

A Uniform System of Bookkeeping

Announcement by the General Secretary-Treasurer, M. SIGMAN

At our last convention in Cleveland, among many other resolutions, there was one calling upon the incoming administration to introduce a uniform system of bookkeeping for all our locals. This resolution was not taken up for discussion and the question was left in abeyance.

There is no doubt that the resolution would have been adopted, since the urgent necessity of a uniform system is apparent to all.

Our International is composed of over a hundred local unions. Some six or eight of them employ regular bookkeepers, but the remainder have their bookkeeping taken care of by the local secretaries. These secretaries are, as a rule, taken from the ranks and no matter how intelligent they are they know next to nothing of real bookkeeping, outside of the ordinary routine of the small shopkeeper. The consequence is that practically each secretary has a system of his own, which is admittedly an undesirable state of affairs. It happens pretty often when a revision of accounts is made, that it is very hard to satisfy all parties concerned. It even occurs occasionally that a certified public accountant refuses to audit books because of the involved system in which the accounts are kept. It is, therefore, very important that an improvement upon the hitherto prevailing methods should be introduced.

At the last quarterly meeting of the General Executive Board a recommendation was adopted to engage a professional accountant to act as bookkeeper for the general office, and at the same time to introduce a unifom system of bookkeeping for all our locals. Mr. Rabinowitch was appointed for this position. He will with the assistance of the general office introduce this much-needed system throughout our organization, and will, likewise, audit the books of our locals in Greater New York, Boston and Philadelphia. When necessary he will visit other cities where we have locals. From time to time he will furnish information through the "Ladies Garment Worker" concerning the uniform system of bookkeeping, so that secretaries of distant locals, which cannot be visited, might avail themselves of this means of information

to help them keep their books properly. In this way all the anomalies of the present system will be gradually eliminated.

In regard to cash books, general cash ledgers, inventory or stock books, and all other books which form part of the financial department, the general office will order a large quantity of these and supply them to the local unions at cost price. The form of these books will be of such a nature as to make the work of the financial secretary much easier than now. Our locals and secretaries will surely receive this news with satisfaction, and it will not be very long before the International will have every reason to be proud of its uniform and efficient system of finances.

PHILADELPHIA AFTER THE SETTLEMENT

By M. H. D.

Barely a month and a half have passed since Philadelphia has been definitely added to the Union towns of our International. Yet, it is already clear that a return to the old conditions is now an absolute impossibility. The new era in the cloak trade in Philadelphia has come to stay.

The most significant event of these few weeks—the thing which is most satisfactory from a union point of view—is the complete unionization of the Philadelphia cloak trade. Before the settlement a large number of members were in arrears with their dues. This has now been rectified. During the past month a great change has taken place, and to-day Philadelphia has over 5,000 men and women in the Union.

The machinery of the agreement had been set in motion right after the settlement was reached. Complaints are being attended in a regular way and the workers in Philadelphia now have their say in the matter of adjusting prices on garments. The inside contracting system, which existed in every branch of the trade has been definitely done away with and shop favoritism—an obnoxious feature of shop life—is fast becoming a thing of the past.

MASS MEETING OF N. Y. OPERATORS

The New York Cloak Operators Local No. 1 had a big mass-meeting at Cooper Union during the month of October. The meeting was called to discuss the advisability of creating a Tuberculosis Fund for its membership. The White Plague is known to be prevalent among cloak makers. The local has been supporting a number of members stricken with the disease, and both the number of applicants for relief and the sums spent thereon suggested to the members of Local No. 1 that probably the best thing to do would be to establish a Fund supported by the entire membership, out of which relief money could be drawn in case of need. The sections approved the proposition.

PRICE COMMISSION FOR CLOAK AND SUIT TRADE

As a result of a four-hour conference on October 6th, between representatives of the Joint Board, our International and the Protective Association, in relation to the question of standardization of prices, it was decided to appoint two sub-committees, one comprising three manufacturers and one, three representatives of the Union for the purpose of formulating plans for the introduction of a system of standardizing prices in the cloak and suit industry, and also to consider ways and means of remedying the evils of the trade. One of these, undoubtedly, is the increase in the number of submanufacturers.

This conference was the first of a scheduled series. The representatives of the Union contended strongly that the sub-manufacturers are largely responsible for the anarchic conditions in the price-making system in the trade. The question presents itself, how can the sub-manufacturer, if he cannot be eliminated from the industry, be kept in check, and the growth of sub-manufacturing suppressed. The only way this can be accomplished, it was conclusively shown, is by bringing the sub-manufacturers under the control of the Union. A system of price standardization would give the manufacturer, located in an expensive loft uptown, no cause to worry about the competition of the manufacturer in a less expensive loft, downtown, who is able to manufacture garments at a lower price.

Since then two meetings of these sub-committees were held and the feasibility of certain plans discussed. The proposition which attracted most attention was to establish a standard as to how much the people in the factories shall earn per day or per hour. By this standard prices will be decided upon. A price commission will, then, after determining how long it takes to make a garment, settle the price

with the consent of both sides. As matters are at present, neither side knows exactly how long it will take to make a garment, and price making amounts to practically guesswork in most instances.

THE COMPENSATION LAW ON FIFTH AVENUE

Local No. 38, New York Ladies' Tailors, has received recently a communication from the Governor's Executive offices at Albany, asking the views of the members of the Union on the workings of the Compensation Law in their trade. A large number of the members are employed in the custom tailoring establishments on Fifth Avenue. The officers have replied to the Governor's inquiry that, while the law is looked upon by them favorably, they object to the provision contained in it which discriminates materially against married men. Aside from the injustice of the matter, it works as a preventative in many cases in the efforts of some of their people to get jobs. An employer whose liability is smaller, in the case of an accident, to a single man than to a man with a family will naturally tend to draw the line on the employment of married men.

THE RAINCOATMAKERS OF CHICAGO

The Raincoat Makers of Chicago, our Local No. 54, is entering on a new lease on life. A good deal of credit for its resurrection is due to Vice-president Glassman. He has lately attended a number of their meetings and, from indications, they are going to have their trade in Chicago well organized in the near future.

Having gone though the experience of strikes the raincoat makers don't intend to waste their energies on single shop strikes, if they can help it.

A WAISTMAKERS' LOCAL IN CHICAGO

Along with the above information comes the news of an agitation started by Brother Glassman among the waist and white-goods workers in Chicago. There are according to conservative figures 5,000 of these in the Windy City, mostly women. Of couse, they are all unorganized, and as a consequence they are receiving the sort of treatment which is being everywhere accorded to unorganized workers. After several attempts to get them together to meetings, a sufficiently large number came and formed an organization.

Now that a beginning has been made a properly constituted local will soon be an accomplished fact.

General Executive Board In Session.

EXTRACTS FROM MINUTES.

The Second Quarterly Meeting of the General Executive Board was held in Boston, Mass., at the United States Hotel, October 5 to 7, 1914.

President Schlesinger in chair, and all the members were present.

President Schlesinger reported in detail on the recent settlement in Philadelphia and submitted the agreements entered into with the Associations—the Garment Manufacturers and Women's Wear Manufacturers—(A copy of the agreement was published in the LADIES GARMENT WORKER for October). The usual agreements had been signed with the independent employers.

Brother M. Perlstein had been brought over from New York to manage the office of the Union; Brother H. Weinberg of Philadelphia had been engaged to address shop meetings; Brother J. F. Pierce had been ordered to Philadelphia to organize the cutters, and Brother Kleinman's services had been retained for a couple of weeks to take care of the expenditures.

These arrangements had improved the conditions in Philadelphia to such an extent that he felt very confident about the future, and had no doubt that a permanent Union was now assured in that city. Brother Amdur was now acting as Chief Clerk for the Union.

President Schlesinger further reported that he had spent much time in connection with the embroidery locals in New York and New Jersey that have recently joined the International. These locals had expected a very busy season this year on account of the war in Europe, which has greatly stimulated the domestic manufacture of embroideries. The embroidery

// THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

LADIES' GARMENT WORKER, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

Telephone, Stuyvesant 1126-1127

SUBSCRIPTION PRICE:

10 CENTS PER COPY — ONE DOLLAR PER YEAR

Entered as second-class matter at the New York Post Office.

GENERAL OFFICERS

B. Schlesinger, President

John F. Pierce, 1st Vice-President, 32 Union Square, New York City.
Solomon Metz, 2nd Vice-President, 359 Rockaway Avenue, Brooklyn, N. Y.
Sam Glassman, 3rd Vice-President, Fraternal Bldg., 11th and Franklin Avenue, St. Louis, Mo.
Max Amdur, 4th Vice-President, 39 North 10th Street, Philadelphia, Pa.
Jacob Halpern, 5th Vice-President, 141 Grafton Street, Brooklyn, N. Y.
S. Koldofsky, 6th Vice-President, 101 Spadina Avenue, Toronto, Canada.

M. Sigman, General Secretary-Treasurer

H. Kleinman, 7th Vice-President, 1412 Wilkins Avenue, Bronx, N. Y.
Ab. Baroff, 8th Vice-President, 43 East 21st Street, New York City.
B. Kurland, 9th Vice-President, 20 Lawrence Street, Boston, Mass.
Harry Dubinsky, 10th Vice-President, 122 University Place, New York City.
A. Cohen, 11th Vice-President, 7913 Amos Avenue, Cleveland, Ohio.
S. Lefkovits, 12th Vice-President, 40 East 23rd Street, New York City.
J. Katz, 13th Vice-President, 1142 Baker Street, Toledo, Ohio.

workers, in consequence thereof, had been led to believe that it would be possible to have their entire trade organized by calling a general strike. The members of their locals were very enthusiastic, and the manufacturers, on the other hand, appeared willing to enter into negotiations with the Union in order to avoid a strike. An additional organizer, by the name of Bernard Weiss, one of the trade, had been placed in New Jersey to help the agitation. Letters had been sent out to the Manufacturers' Association, making no definite demands, but emphasizing the fact that conditions vary in each and every shop in the industry, and that it would therefore be advisable to get together and see whether uniform conditions can be established. The time-limit for a conference set in the letter was October 1st. On October 2nd, a letter had been reecived from the Association informing us that they were very glad to confer with the Union, and that they desired to be notified of the date and place of the proposed conference. Thereupon arrangements were made for a conference through the attorney of these locals—Mr. Jacob Panken.

Continuing his report, President Schlesinger gave details of his visit to Cleveland, where he met and conferred with Vice President Albert Cohen and the Executive Committee of the local. Cleveland has about three hundred members in the locals. The proportion of men and women working in Cleveland had greatly changed since 1911. The Black factory, for example, which employed several hundred men before the strike, employs now close to six hundred women and about two hundred men. He felt that a good deal can be accomplished there at present.

President Schlesinger concluded his report by calling the attention of the Board to the unorganized waist makers all over the country. The New York Ladies' Waist and Dressmakers' Union is confronted with a dangerous situation, owing to the fact that it is the only strong local of the waist trade in the country, and the International ought to expand the organization of that trade.

Secretary-Treasurer, Morris Sigman, submitted the following report:

"In accord with a resolution of the last convention in Cleveland the General Office was

instructed to carry out the constitutional provision of creating a District Council in New York, and we have proceeded forthwith to notify the locals to elect delegates to a preliminary conference for that purpose. After a few conferences the locals decided to launch this central body, which will endeavor to facilitate organization work in New York and take care of the smaller locals. A sub-committee has devised a method of financing the new organization through a weekly per capita. While a number of locals have already become a part of the new organization, two or three of the larger locals have been holding back and so delayed the work of the District Council. It is evident that the general office will have to devote personal attention to this matter to get these locals to comply with the decision.

"During the months of August and September we have assisted in the numerous conferences with Local No. 38, New York Ladies' Tailors, which have resulted in a successful settlement of their differences with the Association of their trade. We have afforded considerable financial and other assistance to the Wrapper Makers, Local No. 41. The general office has decided to place an International organizer to help Locals No. 41 and No. 50 to *reorganize their trades—a measure which is to* be hoped will put these locals on a solid basis in the near future. We have likewise rendered financial assistance to the Children's Dress Makers, Local No. 50, and have disposed of a number of their complaints. We have supervised the work of this local for a considerable time after Brother Halpern's resignation, and have appointed Charles Rizzuto to help organize the Italian workers of Locals Nos. 50 and 41. We are glad to say that the affairs of these locals have improved, but they still need the aid of the International office.

We have arranged with Miss Pauline Newman to act as special organizer for the International Union from time to time, and she has been working for Locals No. 5 and 6, the Embroidery Workers' Unions; Local No. 49, Waist Makers of Boston, and Local No. 50 of New York. Lately she visited Worcester, Mass., stirred up the women workers, and organized an American Branch of Local No. 75 of that city.

"We have rendered some assistance to Local No. 62, White Goods Workers' Union, at their Grievance Board meetings, and occasionally in complicated complaints.

"We have restored the charter to Local No. 101, Ladies' Tailors of Richmond, Va., as its members have returned to the shops of that town.

"Our *Local No. 106, Ladies' Garment Workers* of Stockton, Cal., consisting of American women, suffered greatly owing to a general lockout of all union workers in that city by an Employers' Association. We have rendered them some financial assistance, which has been of considerable relief to the stricken membership.

"We were successful in placing the services of the district organizer of the A. F. of L. of the State of Washington, at the disposal of Local No. 28, Seattle, Wash.

"Our Local at Kalamazoo, Michigan, Corset Workers, No. 82, had a voluntary committee of its members in the field for a year and a half for the purpose of spreading publicity about their strike and conditions of their trade. In view of the fact that the Corset Company concerned had been placed in hands of receivers, it was deemed advisable to suspend the work of the committee of the girls, as their aim had been practically attained.

"We have had numerous weekly meetings with the members of Local No. 108, Ladies' Neckwear Cutters, and have reached the conclusion, that it will be impossible for this local to develop and prosper until the women in the trade, the neckwear workers, will be organized. We have called meetings of the girls working in the trade, and decided that one or two of them working in the shops should be engaged by the general office for the purpose of starting an organizing campaign in that industry. This has been delayed owing to stress of work elsewhere.

"Our office has rendered considerable assistance to the Raincoat Makers, Local No. 20, in adjusting internal local difficulties. The books of the local were audited by our office. The general office has kept on its payroll the manager of Local No. 20, Brother I. Epstein, for seven weeks, aside from a donation of $200 given by the G. E. B. at its last Quarterly Meeting.

"Our Locals No. 5 and 6, Embroidery Workers of New York and New Jersey, have occupied a good deal of our time for the last two months. Meetings of their Joint Executive

Boards have been held at our office many times. Other meetings were arranged and speakers provided.

"We have likewise assisted Local No. 65, Brooklyn Ladies' Tailors, in settling their agreements with their employers during the month of September.

"We have visited our Cincinnati locals with the object of settling internal dissensions. The matter in dispute was referred to in detail in the October issue of the LADIES GARMENT WORKER.

"The New York members of the Board have held three meetings, one of these at Philadelphia, and discussed a number of important questions.

"Several requests have been made recently, from New York and places out West, asking for the International label on cloaks, suits, white goods and raincoats; but since the question of the White Protocol Label still remains in abeyance, I would suggest that you take up this question here for the purpose of adopting a settled policy in the issuance of labels.

"In reference to the work of the committees referred to our Vice Presidents, I wish to state that while some have discharged their duties, others have, owing to either neglect or lack of time, failed to do the work undertaken.

"Appended you will find a statement of general finances and also a detailed list of the various donations given in support of locals for the months of June, August, July and September which cover the period of my incumbency of the office.

Our paid up membership for the month of September was 98,000. We are entitled to be represented by six delegates at the Convention of the American Federation of Labor, which will be held at Philadelphia this month. As we have only elected five delegates at our Cleveland Convention, I would recommend that you elect the sixth delegate at this meeting.

"In conclusion I want to state that of late we have had a larger number of shop and individual complaints to deal with than ever before. We have taken care of these and directed and advised them to the best of our ability.

"Respectfully submitted,

"M. SIGMAN,

"General Secretary-Treasurer."

COMMITTEES, COMMUNICATIONS AND REPORTS

Report of Educational Committee

Brother Elmer Rosenberg of Local No. 10, on behalf of the Educational Committee appointed by the General Office, reported that the committee was planning to arrange with the Rand School, of New York City, for a course of systematic study for those of the members of the International who would care to take it up. He presented the following estimate:

"The estimate below is figured on the basis of a group of fifty students, each of whom would have the privilege of taking three courses as follows:

"History, Theory and Practice of the Labor Movement.

"Methods of Organization.

"Public Speaking.

"In case of more than fifty students, the fixed cost would remain the same, and only the instruction account would increase. The charges would be:

"50 students,	$2,000.00
100 students,	2,500.00
150 students,	3,000.00
200 students,	3,500.00

"The fixed cost includes rent, extra help, special lecturers, cost of printing, postage and other overhead expenses."

The report was referred to the New York members of the Board for action.

A committee of Local No. 7, Boston Raincoat Makers, requested financial assistance and the services of an organizer.

A communication from Denver, Colorado, Local No. 47, contained a similar request. Both requests were referred to the President and Secretary for action.

A telegram was read from the Boston Ladies' Garment Manufacturers' Association, congratulating the Union upon the restoration of harmony and progress in Philadelphia.

A communication was read from the Joint Board of St. Louis, requesting financial assistance in connection with the members that had been arrested during the last strike, as one of these cases was coming up very soon.—Referred to the President and Secretary.

The request of the Secretary of former Local No. 8 of San Francisco, Cal., for an organizer, and a similar request by Local No. 52, Ladies' Garment Workers of Los Angeles,

Cal., were referred to the President and Secretary for action.

In a communication from Brother Ashpis, attention was called to errors in Article No. 8, Section 2, and Article 14, Section 6, in the newly printed constitution. Secretary-Treasurer Sigman and Vice President Kleinman were appointed to look into the matter and make the correction if necessary.

The resignation of Brother Dyche as delegate to the American Federation of Labor Convention was accepted.

In response to committees from Local No. 12, Pressers' Union of Boston, one asking that the pressers be permitted to work piece work, and another urging the enforcement of the week-work system, it was agreed to inform Local No. 12 that the G. E. B. approves the week-work system of pressers, and Brother Rosenberg was requested to enforce it.

Vice President Lefkovits, for the committee appointed to investigate conditions in Locals Nos. 3, 38 and 65, with a view of bringing those locals into closer relations, recommended that the best way of effecting this would be to amalgamate these locals and so adjust the existing differences. The recommendation was not accepted.

Brother Lefkovits submitted the following report on the Freedman appeal.

"After a thorough investigation we came to the conclusion that according to the evidence, Local 25 had acted in the proper way, when demanding the discharge of Brother Freedman from the Bijou Waist Company. It was proved by the girls' evidence that Freedman had been the cause of their discharge. The other charges against Freedman could not be proved. The committee is therefore of the opinion that the action of Local No. 25 should be upheld, and that Brother Freedman should be debarred from the right of holding any office in the Union for a period of two years from date.

"S. LEFKOVITS, Chairman."

Agreed to accept the recommendation of the committee.

The request of the Joint Board of Toronto that the General Executive Board appoint Vice President Koldofsky as International organizer for Canada was referred to the General Office for action.

The request from the Joint Board of Chicago asking that President Schlesinger visit that city was approved.

ORGANIZERS' REPORTS

Organizer A. Rosenberg reported that when he arrived in Boston he found a lack of system. A number of members did not pay their dues; the decisions of the Grievance Board of the Union and the Association were never enforced because there was no one to handle the situation; the pressers were working by piece contrary to rule, and he had considerable difficulty until he finally succeeded in checking this evil.

He found it very difficult to organize the waist makers in Boston, and when he attempted to secure the co-operation of some of the Association employers in unionizing their shops he met with considerable opposition from the active union girls. He believed that the matter should be left at rest until a more opportune time.

As to Local No. 7, Raincoat Makers of Boston, the active element of that local does not believe in practical unionism. They simply use the union as a means of educating their members in the theory of the class struggle.

Local No. 36 is in a poor condition. The members have been out of employment for quite some time. When work began a meeting was held for the purpose of reorganizing, at which the members suggested that all ought to be cleared of their dues by paying 50c. He objected to this. The matter was put off until another meeting be held, which as yet has not taken place.

Some time ago the situation in Worcester was favorable for launching a general movement for better conditions in the trade; but when a meeting of the workers had been called, it appeared that those earning better wages would not agree on any agressive action.

The shop of Poplinsky, one of the largest shops in Worcester, had been organized. —Brother Rosenberg's report was adopted.

The request of a committee from the Waist Makers' Local No. 49 of Boston, that an organizer be appointed for their local, was referred to the General Secretary-Treasurer. A similar request was made by a committee from Local No. 75, Cloakmakers of Worcester.

Vice President Amdur reported that the situation in Philadelphia has improved to such an extent that only a comparatively small number of workers are not members of the Union, and these work in shops where the Union did not yet call meetings. He expected that in

a very short time the rest of the cloakmakers in Philadelphia will be organized.

Before activities in Philadelphia commenced he had devoted much of his time to the Baltimore locals. Conditions in that city are very favorable for the building up of a strong organization, and it will be necessary for the International to do some work for Baltimore.

Brother Pierce reported that he had been working in Canada, but when the war broke out he returned to New York. In New York he had met the contractors of Local No. 50 in conference. Then he had been sent to Philadelphia to assist in the organizing of the cutters. He had called several meetings and had succeeded in bringing a great many members into the Organization. He had also succeeded in getting the cutters to raise their dues, in view of the contemplated increase in the per-capita tax.

Brother Schlesinger reported of Organizer Martin's efforts in Cleveland, Toledo, Cincinnati and elsewhere. Owing to unfavorable circumstances his efforts were not very successful.

Agreed to accept the reports of the organizers as submitted. (The reports of Organizers Dubinsky and Glassman will appear in the next issue.)

APPEALS.

Harry Rosenbaum appealed against a fine of $99.00 imposed by the Joint Board of New York for infringement of union rules of which Brother Rosenbaum claimed he was not guilty.

Brother H. Karlin appealed against a fine of $5.00 imposed upon him by Local No. 64 for alleged insult of a business agent of the Union.

Brother Delmonaca appealed against a fine of $1.00 imposed by Local No. 23 for working overtime.

Brother H. Fromer appealed against a fine of $10.00 imposed by the Joint Board of New York. Being manager of the pressers' department of his shop he refused to admit the pressers sent by the local for employment.

Brother J. Newmark appealed against Local No. 35 for taking him down from his job.

Brother J. Wishnefsky appealed against the decision of the old G. E. B., which found him guilty of conduct barring him from holding any office in the Union. President Schlesinger ruled that since the G. E. B. had already acted on this matter he can only appeal to the Convention.

Brother Ashpis appealed against the chairman of Local No. 1, who had ruled that members need not pay fines while appeals are pending.

Vice Presidents Lefkovits, Dubinsky and Kleinman were appointed a committee to act on all these appeals.

President Schlesinger submitted correspondence with the Embroidery Manufacturers' Association, part of which was published in the LADIES' GARMENT WORKER for October.

President Schlesinger read the demands of the Embroidery workers in detail. Vice President Metz, Baroff and Lelkowits also reported on the embroidery situation. Vice President Baroff moved that a general strike in the embroidery trade be called if negotiations fail to effect a peaceful settlement.

In regard to the Cleveland situation President Schlesinger believed that if we should carry on an agitation and succeed in organizing the workers of the trade we should within a reasonable time be able to come to terms with the more prominent employers of Cleveland. To accomplish this we need three organizers—two men and one women. He recommended that the G. E. B. sanction such organizing work. Recommendation approved.

In regard to the situation in the waist trade in all the important centers of the country, it was agreed to empower the general office to place as many organizers in every city as possible, in order to organize the waist and dress trade in Philadelphia, Boston, New Jersey and other cities.

Agreed that President Schlesinger visit Cincinnati. The request for financial assistance from that city was referred to the President.

The question of organizing the ladies' neckwear workers was referred to the general office.

Agreed to issue the label to firms according to the set rules of our constitution.

In regard to the question of organizers' expenses it was agreed that the expenses should be $4.00 a day for the first week, and if an organizer remains in one place for a longer period his expense be limited to $3.00 a day for 6 days of the week.

Communication was read from Local No. 9 charging Local No. 11 of Brownsville with taking in members who reside and work in New York City, and such members whose applications were rejected by Local No. 9. Vice Presidents Baroff and Kleinman were appointed

a committee to investigate these claims with power to take action, if necessary, so as to safeguard the local in the future.

It was stated that some of the locals still charge $25.00 initiation fee. Agreed to again instruct the local unions to comply with the decision of the Convention.

In regard to the request by Local No. 9 that Local No. 17 transfer all its finishers to the Cloak Tailors' Union, it was agreed to refer the matter to the general office for complete investigation with power to appoint experts for the solution of the question, if necessary.

Brohers Kleinman and Halpern were elected additional delegates to the convention of the American Federation of Labor.

Brothers Pierce, Kleinman and Lefkovits were appointed a committee to prepare and present a set of engraved resolutions to Brothers John A. Dyche, Abraham Rosenberg and Solomon Polakoff, expressing the recognition of the Convention of their eminent services to our International Union, and one to the family of the late Ab. Kaplan of Philadelphia, who lost his life at the hands of a strike breaker in the strike of last year.

Respectfully submitted,

M. SIGMAN,

General Secretary-Treasurer.

The Girls of Worcester

By PAULINE M. NEWMAN.

(This being a report of Miss Newman's work in that city.)

Some of the organizers for the International Ladies' Garment Workers' Union know the labor situation in Worcester. While the city is by no means considered an industrial center, it is nevertheless interesting to know that out of the one hundred and sixty thousand inhabitants, more than five thousand—mostly women and girls—participate in the making of ladies' garments. There are about one thousand who make waists, dresses, cloaks and muslin underwear. The rest are employed in the making of corsets.

A local of the International has been in existence here since a few years, consisting of workers engaged in the cloak shops. Other shops were never organized. Here and there one could find a girl member, but the majority of them remained indifferent to the Union.

Upon my arrival here, I felt that the girl workers must be reached before we can do anything at all. We began to call shop-meetings every day. The efforts proved successful. There was enough trouble in the shops for the girls to realize that nothing but an organization can help them. The conditions are bad. Wages are low. An experienced operator cannot make more than a dollar a day. Sanitary conditions and the treatment the girls get from their employer are unbearable.

In the factory of Poplinsky and Co. prices were cut down to such an extent that the girls could not make more than four and five dollars a week. I concentrated my efforts on this shop and in a short time succeeded in getting the whole shop organized. A committee, accompanied by Brother Rosenberg, went to see Mr. Poplinsky and after a few hours talk the grievances were adjusted to the satisfaction of the girls. The former prices were restored. Henceforth there will be no charge for needles. Several other gains were made, and, needless to say, the girls are now beginning to understand what collective bargaining means.

After that I began to call meetings of the workers in the shop of Schultz and Co. There, too, most of the members did not as yet belong to the Union. Day after day we had meetings, until we got the majority of them into the organization. The girls told us that the most experienced operator could not make more than a dollar a day. Something had to be done. We elected a committee and went to see Mr. Schultz. We were in conference with him for about four hours, with the result that here, as in the shop of Poplinsky, we have made gains which the girls are now learning to appreciate. The employer conceded that no operator with average experience should make less than nine dollars a week. If she does not, the firm is to guarantee for the rest. No dis-

crimination shall be practiced against Union members; there shall be a price committee, which shall also act as the representatives of all the workers in the shop. All former employees shall be taken back. (He had sent down two of the girls, and as a result the strike was declared). Several other demands were conceded by the firm. The people went back to work. While these lines are being written they are happy in the thought that they have gained more than they thought they could. They have learned a lesson in unionism.

Next came the shop of Seder and Co., who employ about 80 girls and a few men. The majority of the girls are French Americans and Italians. Only a few of the Jewish girls and one or two men are members of the Union. This being the largest waist house in the city, and the richest firm in town, the local thought that we ought to make a beginning there. We acted on the suggestion and called shop meetings, but the meetings were only partially attended. One day the writer of these lines went and held an open-air meeting on the corner where the factory is located. Some of the girls wanted to come over and listen, but the employer together with two policemen, prevented them from doing so. However, on the same day he sent down the whole shop, every man and woman. Of course, he claimed that there was no work, and that he was going to close the factory for two months. Naturally this cannot be true. There is no doubt but that he will select those whom he thinks less dangerous and advertise for new help. He will try to do away with the "agitators".

We did not expect to organize the girls of Worcester without being confronted with the usual opposition on the part of the employers. The work, however hard, must be done now. There is no time to lose.

There are American girls in all the shops. That they are always the last ones to realize the benefit of organization is an old story. I have therefore tried and succeeded in organizing AN AMERICAN BRANCH of Local 75. I started this branch with only nine girls. We have elected officers. The branch is only two weeks old, and it has already a membership of about thirty. The officers—young and inexperienced as they are—are doing good work. Slowly this branch is growing in numbers, and it is only a question of time before we will have an active body of American girls. That such thing was necessary is no longer doubted by those who understand the psychology of the American girl. And we really cannot expect these girls who are so totally different from the Jewish girls to come to the regular meetings of the local. In the first place the business of the local is transacted in Jewish, and they can't know what is going on. Therefore, they now meet for themselves, and there is hope that they will become very active in our trade here.

Correspondence

REGARDING THE HIGHER DUES PROPOSITION.

Editor, Ladies' Garment Worker:

I am surprised to see you insist so much on the higher dues proposition at a time when work is not over plentiful. It seens to me that it is like a cry in the wilderness, to preach this gospel of higher dues.

Within the last four years there have been many kinds of assessments collected by financial secretaries and clerks. We had the $2.00 defense fund assessment. Then came the Cleveland strike with its assessments and shop collections, and the International assessments for the Philadelphia and other strikes. We have not finished paying these assessments, when a new assessment for defence purposes is facing us. Then there is a good deal of local begging—sale of tickets for benefits of our members and members of other unions, and funds of all kinds opened in the labor press to which we are constantly asked to subscribe. All this is a terrible burden on our membership.

Had the seasons been anything like busy; had we enjoyed steady work at good wages we should be able to cover all these demands for money. But I need not tell your readers that during the last two winters a large number of our members were suffering very much from many weeks of unemployment and distress. Even the present season is still very "shaky", and one hardly knows what to expect this coming winter. Work is not as plentiful as some of your writers appear to believe, and a demand for higher dues at such a time is a proposition that no member familiar with the situation will agree to.

With trade union greetings.

A LOCAL OFFICER.

(This correspondence is dealt with in the editorial columns.—Ed.)

Our Women Workers

CONDUCTED BY MAXINE DENMARK

WAIST AND DRESSMAKERS' UNION, LOC. 25

The office of the Waistmakers' Union is busy at present with discharge cases, disputes on prices, and also with cases growing out of the violation of the preferential shop principle, owing to the laying off of workers on account of lack of work in the factories. This is the usual crop of complaints that generally comes with the approach of the slack period. Aside from that, the Union is preparing a list of suggestions and modifications to the Protocol which are to be sent to the Association. Great care is taken in framing these amendments, and before they will be ready for presentation the Executive Board will have ample time to go over and consider the advisability and necessity of each of them.

The Waistmakers' Union is beginning to take up the matter of education for its members in a lively way. With the approach of winter the question of utilizing the long evenings for educational purposes always looms up on the horizon. Some time ago, Mr. Prosser, manager of the National Society for the Promotion of Industrial Education has conferred with Local No. 25 concerning a plan for industrial education for the members of the union. Since then another conference was held on October 16th, at which President Schlesinger, of the International, was present, and at which it was decided that a committee of three of each organization—the Union, the Manufacturers' Association and the above named society—be appointed for the purpose of going over the plan of industrial education which is mentioned in Labor Bulletin No. 145.

Quite an important matter in connection with this was the perfection of a plan to get the auditorium of a public school for lectures for the members of the local every Friday night. Public School No. 63 was granted by the City authorities for this purpose. Another school was promised for a lecture forum in the uptown section of the city and Brother S. Haiman, the Chairman of the Educational Committee of the local is satisfied that the lecture season of the waistmakers will, this winter, surpass any of the preceding years.

The members of the Union will soon get copies of the Wage Scale Board report which was prepared by Mr. Stone last spring. It is being issued by the United States Department of Labor as a result of a special resolution passed by the Senate.

The Union is at present conducting a general investigation into the wages and scales of the pressers and ironers. It has been disclosed that a great number of these workers are not receiving the right scale, and while individual cases receive proper attention, it has been deemed advisable to adopt a radical method to remedy this evil. A mass meeting of all the ironers and pressers working in the Association shops is being arranged for, to call their attention to the provisions of the Protocol as to their scale, and also to find out from them what they are actually earning.

WHITE GOODS WORKERS' UNION, LOCAL 62

The main topic of interest in this local at present is the great mass meeting to be held at Cooper Union, Thursday, November 5th. Preparations for this event have been going on for quite some weeks and the local, in its entire strength, is expected to turn out on that evening. The object of this meeting is primarily to discuss the new demands to be presented to the Cotton Garment Association at the next conference to be held between them and the Union. Naturally the aim of the Union is to renew the contract with the manufacturers in a peaceful way, but the White Goods Workers don't intend to rely upon the generosity of the employers, and the Union must

appear at the Conference with the manufacturers full of power and vigor, as only then may they expect that the employers will grant their just demands.

The shop meeting campaign, which started with vigor some two months ago is going on yet, in spite of the sudden slackness that has set into the trade. The girls are kept in touch with every move that the Union is making, and meetings of shop chairladies are held, as these are, after all, the pillars upon whom the structure of the Union rests to a considerable extent.

Interest is being displayed in the coming elections of officers for the local. An Executive Committee of fifteen members, manager, financial secretary and three business agents have to be elected. There is considerable animation over the election of the Executive Board for which over twenty people have been nominated, all of them young women.

So, with the preparations for the big mass meeting and elections, the active members of the Union are kept quite busy in spite of the somewhat depressed feeling caused by the shortage of work in the factories. It is interesting that some of the manufacturers have been lately telling the girls that these hard times are due solely to the Union, apparently in order to weaken their stand in view of approaching events. But the Whitegoods workers are not to be daunted. They know that whatever whitegoods there is to be manufactured in this city are going to be made by them, and that their demands are not in any way overbearing or too extravagant.

AN AMERICAN BRANCH AT WORCESTER, MASS.

Somewhere else in this number the reader will find a story by Miss Pauline Newman, at present organizer of our International Union, of her activities among the girl workers of Worcester. We deem it, however, quite necessary to say a word or two in this column in reference to it, as we want our women readers not to overlook it.

Worcester has at least a thousand English-speaking girls in the waist and whitegoods lines. Our local in that town has always regarded these unorganized girls as a menace to its existence and has urgently demanded that some organizing work should be started there. A few weeks ago the general office decided to send Miss Newman to Worcester to organize the American girls. During the two weeks of her stay she has handled a couple of successful strikes and succeeded in organizing an American Branch of Waist and Underwear Makers. It was hard to break through the indifference and hostility to unionism of these girls, but once they are made to see that they can improve their conditions through concerted effort they will flock into the Union without the need of coaxing or any other way of persuasion.

CHILDREN DRESSMAKERS AND WRAPPER MAKERS

Locals No. 41 and 50 are practically twin locals these days. They have linked their activity together so closely of late that except from the fact that they work in different shops, they practically regard themselves as one organization. And well may they do it. The International Union has assigned for them an organizer—Brother Samuel Martin—to supervise and manage their work. He took charge of their offices during October.

Brother Martin has at the outset introduced a system in the activity of the officers. These system in the activity of the ocicers. These Brooklyn and New York. Charles Rizzutto, the Italian organizer, and business agents Tennenbaum and Greenfield were assigned to the division across the bridge, while Martin, assisted by Chattcuff and Sirota are to stay in New York in charge of the Association shops. Brother Martin is taking care of all complaints. Another six or seven weeks and the big season of these trades will be coming on. These few weeks are going to be utilized to gather in every available force into the organization. Shop meetings at the rate of ten to twelve nightly are being held, and very often meetings of mixed shops of both trades are arranged.

A conference of shop representatives of both trades took place on October 17, at the offices of the International, at which Brother Sigman, the General Secretary, was present. A thorough canvass of the shops, number of employees and the strength of the Union has been started, and a series of meetings for every section, with prominent speakers, have been arranged for the entire month of November. There have also occurred a few strikes during the last month which were, however, settled speedily. The cause in all of them was non-

payment for Labor Day—one of the holidays the girls were entitled to. The most interesting case was that of the children's dress firm—Schwartz & Sons—where out of pretty near 200 girls only 16 were paid, and these few were those who came to work on that day. The firm has promised to pay up, and it was distinctly specified that none of the girls who have been involved in the stoppage should be in any way or form discriminated against.

BOOT & SHOE WORKERS UNION
UNION STAMP
Factory

Named shoes are frequently made in Non-Union factories

DO NOT BUY ANY SHOE

no matter what its name, unless its bears a plain and readable impression of this **UNION STAMP**

All shoes without the UNION STAMP are always Non-Union

Do not accept any excuse for absence of the UNION STAMP

BOOT AND SHOE WORKERS' UNION

246 Summer Street, Boston, Mass.

JOHN F. TOBIN, Pres. *CHAS. L. BAINE, Sec'y-Treas.*

פילאדעלפיא און אנדערע סטרייקס. מיר האָבען נאָך נישט געענדיגט צאהלען דיעזע אסעסמענטס, שטעהט אונז שוין אקעגען א שפּאָגעלנייער אסעסמענט פאר א פערטיידיגונגס פאנד. דאן געהט איממער אן אין די לאקאלס פערשיעדענע שנאָרעריי: מען פערקויפט טיקעטס פאר אייגענע מעמבערס פון אנדערע אָרגאניזאציאָנען; מען עפענט פאנדס אין דער ארבייטער פרעססע און מען אפּעלירט צו אונז פאר נדבות אלערליי. דאס אלץ איז א שרעקליכע לאסט אויף אונזערע מעמבערס.

וואלטען די סיזאנס כאטש געווען גוטע, וואלט מען זיך נישט געדארפט בעקלאגען. וואלטען מיר געהאט סטעדי ארבייט און גוטע פּיידעס — זיינען מיר דאָך אידען בני רחמנים, וואלטען מיר זיך ווי עס איז געקענט אברופּען אויף די אלע אפּיעלס פאר שטיצע. דארף איך דען דערצעהלען אייערע לעזער, אז אין די לעצטע צוויי ווינטערס האָבען זעהר פיעל מעמבערס געליטען פון וואכען־לאנגע ארבייטסלאָזיגקייט און נויטה? אויף דער היינטיגער סיזאן איז ניט מיט אלעם, און עס איז גאָר נישט זיכער וואס עס שטעהט אונז פאר דעם ווינטער.

עס איז גארנישט אזוי ביזי ווי מאנכע פון אייערע שרייבער גלויבען; און איך גלויב נישט, אז די מעמבערס וואָס פיהלען דעם איצטיגען דרוק וועלען איינוויליגען צו צאָהלען העכערע דיוס.

מיט טרייד יוניאָניסטישען גרוס,

א לאָקאל אָפיסער.

(מיר ענטפערען אויף דיעזען בריעף אין די עדיטאָריעלס. — די רעדאקציע).

רעזאָלוציאָן.

ביי א מיטינג פון די ליידיס טיילאָרס און דרעסמייקערס יוניאָן לאָקאל 65 אף ברוקלין, איז בעשלאָסען געוואָרען אויסצודריקען א דאנק צו ברודער דזשאָזעף גאָלדבלאט פיר זיין טרייע ארבייט וואס ער האָט געלייסטעט דעם לאָקאל 65. מיר פערהאָפען אז טרענספערירענדיג זיך צו לאָקאל 35 וועט ער דיענען טריי די ארבייטער אינטערעסען פונקט ווי ער האָט דאס געטהאָן ביי אונזער עקזעקוטיוו באָארד.

מיט גרוס,

סעם לעווין,

טשערמאן לאָקאל 65 אף ברוקלין.

פריהער אדער שפעטער וועלען זיי מוזען „אויס־שניידען די היהנער־אויגען“.

די אגיטאציע פאַר אמעריקאַנער סטיילס.

דער געשריי: „מיר דארפען ניט קיין פאַ־ריזער סטיילס, מיר קענען מאכען אייגענע“, פערברייט זיך שטארק. מען מאכט סטייל־אויס־שטעלונגען אין פיעלע ערטער און מען צייגט איי־גענע מאדעלען. דרעס מייקערס, הויכע סאסייע־טי דאמען און פיעלע מאנופעקטשורערס אר־בייטען אויף אלע כלים פאַר אייגענע סטיילס פאר דעם קומענדען ספרינג סיזאן.

אַנפאנג לעצטען מאנאט איז געווען א סטייל אויסשטעלונג אין פעטערסאַן, ניו דזשוירזי; און דארט, זאגט מען, איז קלאָר בע־וויזען געווארען אז מען דארף ניט פאהרען נאָך פאריז נאָך מאדעלען און מען דארף די זיידענס אויך ניט בעציעהען פון פראנקרייך. אין פעטערסאן האָט מען געצייגט קאָסטיומען, גע־מאַכט פון אמעריקאנער מאדעלען און פעטער־סאָנער זיידענצייג, און די עקספּוירטען וואס זיינען דארט געווען פערזאמעלט האָבען ניט געקענט אויסלויבען דעם פראכט און די קונסט פון די געצייגטע קליידער.

די קליוולענדער מאנופעקטשורערס האָבען די סטייל פראגע שוין פערענטפערט. זיי ער־קלעהרען אז זייערע אייגענע סטיילס פאַר דעם פאָלל סיזאן האָבען זייערע קאסטאמערס צו־פריעדענגעשטעלט. זייערע דעזיינערס ארביי־טען שוין איצט אויף מאדעלען פאר'ן ספרינג סיזאן און זיי פערזיכערען דעם עולם אז די סטיילס וועלען די אמעריקאנער פרויען גע־פעלען.

עס קומען גוטע צייטען, זאָגט פרעזידענט ווילסאָן.

אז פרעזידענט ווילסאָן זאגט, דאס עס קו־מען גוטע צייטען, מן הסתם ווייסט ער. לעצ־טען מאָנאט האָט דער פרעזידענט ערקלעהרט פאר פראָמינענטע וויזיטאָרס, וואס זיינען איהם געקומען בעזוכען, אז ער ווייס בעשטימט דאס א צייט פון פּראָספּעריטי קומט אין אמעריקא. ער האָט בעקומען געוויסע ידיעות, דאס אמערי־קאנער סחורה ווערט זעהר שטארק געפאָדערט אין אויסלאַנד, דערהויפּט אין זיד־אמעריקא. שפאניען און די סקאנדינאווישע לענדער האָ־בען געעפענט מארקעטס פאר סחורות וואס אמע־ריקאנער מאנופעקטשורערס פלעגען פריהער בע־ציעהען פון די מלחמה געגענדען. א קרעדיט סיסטעם וועט וואס גיכער בעשאפען ווערען אין זיד־אמעריקא פון פריוואט באנקיערען. ווי שוין אנגעמערקט לעצטען מאָנאט, זיינען די קונים אין זיד־אמעריקא געוועהנט צו קריגען קרעדיט אויף זעקס מאָנאטען אדער א יאָהר. אויב עס וועלען געעפענט ווערען באנק גע־שעפטען פאר דעם צוועק וועלען די אמעריקא־נער עקספּאָרטירער אויף דעם סמך קענען צו־שיקען אהין וואארע.

כמעט איבעראל פערבעסערען זיך די גע־שעפטען, גלויבט דער פרעזידענט, און ער זעהט ווי א כוואליע פון פּראָספּעריטי וועט פערפליי־צען דאס לאנד פון דעם אטלאנטישען ביז דעם פאסיפישען ים.

מיט עטליכע מאָנאטען צוריק, ווען עס איז געווען סלעק, איז פרעזידענט ווילסאָן געווען מיט דער מיינונג אז עס איז אלץ „פסיכאָלאָ־גיש,“ דאס הייסט, עס איז גאָרניט סלעק, נאָר מענשען דיינקען אזוי. עס איז צו האָפען אז פרעזידענט ווילסאָן'ס נביאות וועט זיך ניט אויסלאָזען אויף'ן „פסיכאָלאָגישען“ ארט...

בריעף איבער טרייד פראגען.

וועגען דער פראגע פון העבערע דיוס.

ווערטהער רעדאקטאר!

איך בין איבערראשט צו זעהן ווי איהר האלט אין איין האממערען דעם פונקט פון הע־בערע דיוס אין א צייט ווען עס איז נישטא פיעל ארבייט אין די שעפּער. מיר שיינט, אז צו אגי־טירען פאר העבערע דיוס איז ווי א שטימע אין דער מדבר.

אין די לעצטע פיער יאָהר האָבען אונזערע פינאנץ סעקרעטערען און קלוירקס רק געמאָהנט פון די מעמבערס אסעסמענטס. מיר האָבען אנ־געהויבען מיט דעם צוויי־דאָלארדיגען אסעס־מענט פאר דעם דעפענס פאנד. דאן איז גע־קומען דער סטרייק אין קליוולאנד מיט די אסעסמענטס און די קאלעקשאנס אין די שע־פער, און איידער די מעמבערס האָבען צייט גע־האט זיך אביסעל אבצורוהען האָט די אינטער־נעשאנעל ארויפגעלייגט דעם אסעסמענט פאר

סיזאָן. דער פּראָטאָקאָל האָט זיי רואינירט, און זיי קענען נעבעך ניט אָפּפאָרדערן צו צאָהלען יוניאָן פּרייזען. נו, ווילען זיי שטאַרבען מיט די „פלישתים" אין דער צוקונפט איידער מאַכען וועניגער פּראָפיט אין דער איצטיגער צייט

צום גליק איז דיעזער סאָרט מאַנופעקטשורער ניט אַזאַ ריעז ווי שמשון. וויפיעל זיי זאָלען זיך ניט אַנשטריינגען, אַליין אָדער בשותפות מיט די סאָב־מאַנופעקטשורערס, צו שטירצען די יוניאָן געביידע, וועלען זיי גיכער זייער קאָפּ פערליערען איידער זייער פּלאַן אויספיהרען. די אַרבייטער קענען ניט אָפּאָרדען צו שווייצען אום זייער קעשענע אָנצופּילען. די קלאָוק טרייד און די ווייסט טרייד און ליידיס טיילאָרינג און וואַיט גודס און אַנדערע ברענטשעס פון דער ליידיס גאַרמענטס אינדוסטרי זיינען גרויס גענוג און רייך גענוג, אַז דער אַרבייטער וואָס מאַכט די קליידער זאָל קענען מאַכען אַן אַנשטענדיגען לעבען.

די מאַכט פון די אָרגאַניזירטע אַרבייטער בעשטעהט אין סאָלידאַריטעט און ברידערליכקייט; און וויפיעל מאַנכע מאַנופעקטשורערס זאָלען ניט פערשאַרפען די קאָנקורענץ צווישען זיך און פּראָבירען אַריינברייננגען דעם קאָנקורענץ־געפיהל צווישען די אַרבייטער, וועט עס זיי אַליץ ניט אַבגילטען. עס שטעהט זיי דורך קאָנקורענץ מעהר צו פערליערען איידער געווינען. מיר קענען שוין מעהר ניט געהען צוריק, סיידען די אַרבייטער זאָלען פּלוצלינג פערליערען זייער גראַדען שכל.

סאָב־מאַנופעקטשורערס פערהאַסט ביי די דעזיינערס.

„דער סאָב־מאַנופעקטשורער דאַרף דאָך אָבער אויך לעבען!" שרייען מאַנכע מענשען, וואָס ווילען פערדעקען זייערע מעשים מיט געפיהלען פון רחמנות און גוט־הערציגקייט. וועלל, יעדער מענש האָט אַ רעכט צו לעבען, אָבער ניט דורך ניט־שעהנע מעטאָדען. די סאָב־מאַנופעקטשורערס און זייערע שותפים — די דזשאָבערס — זיינען פערהאַסט אפילו פון די דעזיינערס. די דעזיינערס האַלטען דאָך ניט מיט די יוניאָן לייט; פונדעסטוועגען, וואָס זיי זאָגען וועגען די מעטאָדען פון דיעזע צוויי שותפים איז כדאי צו דערמאָנען. „דער סאָב־מאַנופעקטשורער", זאָגען זיי, „איז די אורזאַכע פון יעדען איבעל אין טרייד. דער מאַנופעקטשורער נעהמט זיך צו דער דזשאָבינג ביזנעס צוליעב פערשיעדענע אורזאַכען. ניט וועלענדיג דרעהען אַ מוח וועגען סטיילס און מאָדעלען, בענוצען זיי דעם סאָב־מאַנופעקטשורער צו קריגען די דאָזיגע זאַכען פון אַנדערע מאַנופעקטשורערס". הייסט עס אַלזאָ, אַז איין אורזאַכע ווארום זיי קענען מאַכען ביללינגערע גאַרמענטס, איז ווייל זיי האַלטען ניט קיין דעזיינער און שפּאָרען איין זיין שכירות.

סטענדאַרד פּרייזען דער בעסטער מיטעל.

די יוניאָן איז דאַפיר, אַז עס זאָל איינגעפיהרט ווערען אַ סיסטעם פון סטענדאַרד פּרייזען — אַז די פּרייזען זאָלען געשטעלט ווערען אויף אַ געוויסען שטאַנד און אַז קיין מאַנופעקטשורער, אַ דזשאָבער אָדער אַ „סאָב", זאָל ניט קענען צאָהלען וועניגער ווי אַ בעשטימטען פּרייז; וועט ער שוין ניט קענען קאָנקורירען צוליעב די ביליגערע אַרבייטס פּרייזען.

וועט ער דאָך אָבער פּאָרט מאַכען ביליגערע גאַרמענטס, צוליעב אַנדערע אורזאַכען; דהיינו, ער אַרבייט דאַון־טאַון און צאָהלט וועניגער רענט, אָדער ער האַלט ניט קיין דעזיינער, אָדער ער וועט אַנווענדען אַנדערע מיטלען! אָבער דאַן וועט עס ניט זיין אונזער שולד. אויב ער וועט פּאָרט בלייבען אַ קאָנקורענט מיט מאַנכע מאַנופעקטשורערס — זאָלען זיי זיך אַליין ספּראַווען מיט איהם. זיי האָבען איהם אַריין געבראַכט אין דער טרייד, זאָלען זיי ליידען די פאָלגען דערפון.

מאַנכע מאַנופעקטשורערס טענה'ן אַז אַלע גרויסע פעקטאָריס דאַרפען זיין דאַון־טאַון, וועט די רענט קאָסטען פינף סענט אין יעדען דאָלאַר עקספּענסעס, אַנשטאָט 60 סענט.

ווי לאַנג אָבער וועט עס אַזוי בלייבען? זיינען דען די מוהות פון די לענדלאָרדס אויסגעדאַרט? ווען עס וועט ווערען ביזי אויף לאָפט בילדינגס דאַון־טאַון, וועלען די לענדלאָרדס זיכער העכערען די רענט.

יעדענפאַלס דאַרפען מיר זיין צופריעדען וואָס די פראַגע „ווי ווערט מען פּטור פון דעם סאָב־מאַנופעקטשורינג איבעל" איז אויפגעהויבען געוואָרען. עס בעווייזט אַז דער שיך קוועטשט ביי די מאַנופעקטשורערס, און אַז

טאגעס פראגען אין אונזער אינדוסטרי

די סאָב־מאַנופעקטשורינג צרה.

פון א. ר.

סאָב־מאנופעקטשורינג איז איממער געוועזן פאר דער יוניאָן איינע פון די צרות פון וועלכע עס איז שווער פּטור צו ווערען; און ווייל די יוניאָן האָט דעם קליינטשיקען עקספּלוטאטאר בעטראכט פאר אן איבעל, האָבען א טייל באָסעם דוקא געהאָדעוועט דעם סאָב־מאנופעקטשורינג סיסטעם אויף זייער אייגענעם שויס, צוגעגעבען דיעזען נייעם זארט באָס מוטה און געהאָלפען איהם פערשפּרייטען זיך. יענע באָסעם האָבען זיך אליין איינגעהילט אין דעם פּראטאקאָל טלית און דערווייל געוואונקען צום סאָב־מאנופעקטשורער צו געבען דער יוניאָן טראָבעל. ווער ווייסט — אפשר האָבען זיי טאַקע גערעכענט, אז דער סאָב־מאנופעקטשורער וועט ענדליך ברעכען די אָרגאניזאציאָן.

נו ווייזט זיך ארויס אז זיי האָבען גערעכענט אָהן דעם באלעבאָס. אמת, די יוניאָן איז אויסגעשטאנען און שטעהט אויס א סך צרות פון׳ם סאָב־מאנופעקטשורינג סיסטעם. זי האָט אָבער געלערענט ווי זיך צו בעפעסטיגען. וואס די גרויסע מאנופעקטשורערס האָבען ניט געקענט אויספיהרען אין אן אָפענעם קאמפּף מיט די ארבייטער, וועלען זיי בשום אופן ניט אויספיהרען דורך דעם סאָב־מאנופעקטשורער אין א בעהאלטענעם קאמפּף. אָבער דאס איז א נעבענזאך.

דער עיקר איז, אז עס לאזט זיך אויס ווי ישעיה הנביא האָט געזאגט אין אונגעפעהר אזעלכע ווערטער: „איך האָב אויפגעהאדעוועט זיהן און זיי האָבען מיר דערפאר אבגעצאהלט מיט פּעטש". עס האלט שוין כמעט דערביי, אז דער סאָב־מאנופעקטשורער זאָל ווערען נאָך אן ערגערע געפאהר פאר דעם ראַיעלען מאנופעקטשורער, איידער פאר דער יוניאָן. דערווייל זיינען די סאָב־מאנופעקטשורערס טאקע קליינע באַסעלעך, אבער דערמיט וואס די גרויסע געבען זיי א טשענס זיך ארויפצואַרבייטען, בעשאַפען זיי שטאַרקע קאנקורענטען געגען זיך אליין. דאָס וואס זיי האָבען ניט פאראויסגעזעהן — קומט און סטראשעט זייער אייגענעם עקזיסטענץ.

עס זיינען פאראן צווישען די מאנופעקטשורערס ווייטזעהענדע מענשען ביי וועלכע עס קיצעלט שוין דער נאָז. און זיי זעהען איין דעם געפאהר וואס שטעהט זיי פאָר, ווען זיי וועלען צו־לאָזען אז דער סאָב־מאנופעקטשורינג סיסטעם זאָל זיך מעהר ענטוויקלען. איינער פון די ראַיעלע מאנופעקטשורערס האט ניט לאנג צוריק געזאגט פאלגענדעס:

איך האָב זיך פערפּפליכטעט צו טהאָן אלץ אין מיין מאַכט פּטור צו ווערען פון דעם סאָב־מאַנופעקטשורער. מיין מיינונג איז אז מאַנכע קאוט און סוט מאַנופעקטשורערס זיינען זעהר קורצזיכטיג, דערמיט וואס זיי העלפען פערשפּרייטען די קריינק פון סאָב־מאַנופעקטשורינג. דער מאנופעקטשורער וואָס האַנדעלט מיט איהם בעשאַפט מעהר קאָנקורענץ אין דער טרייד. ווייל היינט איז ער א סאָב־מאנופעקטשורער און מאָרגען א מאַנופעקטשורער. חוץ דעם העלפט ער, דער דזשאַבער, פערניכטען דעם קאָלעקטיווען אגרימענט מיט די ארגאַניזירטע ארבייטער און טהוט זיך און אלעמען שאדען.

דער דזשאבינג מאנופעקטשורער טענה׳ט דאָך אָבער אז דערווייל פּראפיטירט ער, ווייל ער קריגט זיינע גארמענטס ביליגער געמאכט — וועלל, ער איז ווי יענער הולטיי וואס פאר א רגע זינדיגע פערגעניגען איז ער גרייט צו פערקויפען דעם טאטען מיט דער מאמען מיט דער גאַנצער קהלה און זיין אייגענע צוקונפט אלס א צולאָג.

א סך מאנופעקטשורערס, וואס העלפען די סאָב־מאנופעקטשורערס זיך ארויפצוארבייטען — אויף זייערע פּלייצעס — טענה׳ן, מאכענדיג דערביי א פרום פּנים, אז צוליעב די ארגאניזירטע ארבייטער פערליערען זיי געלד יעדען

אנגעהעריגקייט, האָט די יוניאָן ניט געהאט די מעגליכקייט צו וויסען גענוי, וואס אייגענטליך דאָרט טהוט זיך. און זעלבסטפערשטענדליך האָט שוין דער יוניאָנס וואָרט דארט ניט געהאט אזא ממשות.

אזא צושטאַנד איז ניט קיין געזונטער. דער עהרענהאפטער מאנופעקטשורער לײדעט אויך דורך דעם. און עס איז אין די אינטערעסען פון דער אינדוסטריע אלס א גאנצע, אז דיעזע פראגע זאל געלייזט ווערען אויף א קלאָהר־בעשטימטען אופן.

פאר דער יוניאָן איז עס א לעבענס־נויט־ווענדיגקייט. די יוניאָן קען ניט אפארדען אז דאָס זאל בלייבען אזוי ווי עס איז. און זי וועט עס אויך ניט דערלאזען. די יוניאָן וועט דיעזע בכורה ניט פערקויפען, אפילו ווען זי זאָל קריגען דעם פעטסטען טאָפּ לינדזען. און אויב די גרעסטע טהייל מעמבערס פון דער אסס'ן זיינען וויליג צו שטעלען זייערע געשעפטען אין גע־פאהר, צוליעב די ענגהערציגקייט און איינגע־שפארטקייט פון מאנכע איינצעלנע, איז די יו־ניאָן גרייט זיך צו נעהמען „צו די וואפען“...

יוניאַן שעפער ביי אלע מאַנופעקטשורערס

דאָס איז די הויפט־אישו ביי די אנקומענדע קאָנפערענצען מיט דער אססאָסיאיישאן. און געוויס וועלען די פערטרעטער פון דער אסס'ן זיך לאזען איבערצייגען אין דער ריכטיגקייט פון דעם געדאנק, אז אמת'ע יוניאָן־שעפער, מיינט ווייניגער נוצלאזע רייבונגען צווישען ביידע קער־פערשאפטען — די יוניאָן און די אססאָסיאיי־שאָן.

פאר דעם 5־טען פון דיעזען מאָנאט האָט די יוניאָן ארראנזשירט א ריעזיגען מיטינג אין קופער יוניאָן. דארט וועלען ווהייט גודס ארביי־טער ראטיפיצירען די נייע פאדערונגען. געוויס וועט דיעזער מיטינג זיין דער אמת'ער אויס־־רוק פון די ווינשע און פערלאנגען ביי די ג־וי־סע מאכען פון טרייד.

דאס אלץ איז אין ניו יאָרק. וואס הערט זיך אָבער אין די אנדערע צענטרען וואו „לײדיעס אָנדערוועהר“ ווערט פּראָדוצירט ?

לײדער הערט זיך אין יענע ערטער נאָך ניט קיין סימן פון אויפלעבונג. נו, איז עס דאך מסתמא גאנץ געוועהנליך : ארבייט מען לאנגע שטונדען ; איז דער ארבייטס־פרייז ניט קיין געהויבענער ; און די בעהאנדלונג — ווי אין די „גוטע אלטע צייטען“...

אמת, דיעזע פראגע געהט ארויס פון דער טהעטיגקייטס־גרענעץ פון דער ניו יאָרקער ווהייט גודס וואָרקערס יוניאָן. דער ניו יאָרקער טרייד ווערט אבער דורך דעם רואינירט און עס איז דארום פאר דער ניו יאָרקער יוניאָן א לע־בענס־פראגע. די הויפט־צענטער פון דער ווהייט גודס אינדוסטריע איז טאקע ניו יאָרק, אָבער צוליעב דעם וואס די אנדערע שטעדט זיינען ניט אָרגאניזירט לוינט זיך גאָר אָפט זאָ־גאר די ניו יאָרקער מאנופעקטשורערס צו מא־כען זייער ארבייט אנדערשוואו. און ווער ווייסט, צו דער סלעק אין ניו יאָרק האָט ניט צו טהאָן מיט דיעזער פראבלעם ?

וועט דער ווהייט גודס ווארקערס יוניאָן פון ניו יאָרק געלינגען, ביי איהר נעכסטען סעטלע־מענט מיט דער „קאַטען גארמענט מאנופעק־טשורערס אסס'ן“, צו יוניאָניזירען אלע שע־פער, וועט דער איינקונפט אין דער יוניאָן זיין אזוי גרויס, אז די יוניאָן וועט האבען די מעגליכקייט צו העלפען די אינטערנעשאנעל יוניאָן אָנצופיהרען א לעבעדיגע אָרגאניזא־ציאָנס־טהעטיגקייט אין די אנדערע צענטרען פון דער ווהייט גודס אינדוסטריע. דאָס פראב־לעם פון ארבייטסלאָזיגקייט אין ניו יאָרק וועט דאן טהיילווייז געלייזט ווערען.

לאָמיר האָפען, אז אזוי וועט עס אויך זיין.

אויף דעם מיטינג אין קופער יוניאַן וועלען דיזע אַלע פראגע ברייט ארומ־גערעדט ווערען. גוטע רעדנער וועלען דעם מיטינג אַדרעסירען. ווהייט גודס אַרבײ־טער, פערפעהלט ניט צו אַטענדען דעם מיטינג אין אייערע טויזענדער ! קומט אַלע און צייגט די באָסעס אז איהר זייט אלע פעראייניגט און ענטשלאָסען צו בעש־טעהען אויף אייערע רעכטע.

איהר זייט שטאָלץ מיט דיעזען אויפטהו. פריינד און שונאים האָבען פאר אייך רעספעקט געקראָגען. איהר אליין געהט ארום מיט דעם שמייכעל פון זיעגער. אָט, וועל איך אויספּרובירען, צי איהר זייט ווירקליך אזעלכע העלדען. איך וועל אריינברייגגען א סלעק אין אייער טרייד. און ניט בלויז אויף אַ קורצע צייט! אַ גאנצען יאָהר, און מעהר, וועט דער סלעק אָנהאלטען. אייערע האפנונגען וועלען געווענדעט ווערען פון איין מאָנאט צום צווייטען, און דער צווייטער וועט ניט זיין בעסער פון דעם ערשטען. איך וועל אויך זעהן, אז א טהייל פון אייערע בעלי הבתים, די וועמען עס פעהלט געוויסען, זאָלען אייך אָנטהאָן צרות. מיר ווילט זיך זעהן, צו ביי אזא צושטאַנד וועט איהר דאָך בלייבען ביי אייער מערקווירדיגער בעגייסטערונג פאר אייער יוניאָן".

די ווהייט גודס ווארקערס יוניאָן, טראָץ די גרויסע סלעק וואס הערשט אין טרייד זייט די זומער־מאָנאטען פון 1913 אָן ערך 18 מאָנאטען — איז יעצט נאָך אַלץ קרעפטיג צו בעגעגנען יעדען שונא מיט א שטאָלצען בליק. אמת, א טהייל ארבייטער האָבען אין דיעזער צייט קיין דיוס אין דער יוניאָן ניט געצאהלט. זייער צוגעבונדענקייט צו דער יוניאָן איז אָבער ניט איבערגעריסען געוואָרען.

און ווען די פארטרעטער פון דער יוניאָן וועלען באלד זיך צוזאמענגעקומען מיט די באָסעס וועגען א ניַיעם סעטלעמענט, וועלען זיי דאָרט געהן מיט דעם בעוואוסטזיין, אז הינטער זיי, שטעהט א מחנה פון עטליכע טויזענד ווהייט גודס ארבייטער, גרייט צו ערקלעהרען קריעג, אויב די פאדערונגען וועלכע זיי ברייננגען, וועלען ניט בעטראכט ווערען מיט דער נויטהיגער ערנסטקייט.

וואָס זיינען די פאדערונגען ?

מיר וועלען דאָ ניט ריידען וועגען א ל ע פאָדערונגען וואס זיינען ארויסגעוואקסען פון די לעבענס־נויטהען פון די ארבייטער. די מענעדזשמענט פון דער ווהייט גודס וואָרקערס יוניאָן צוזאמען מיט די דזשענעראל בעאמטע פון דער אינטערנעשאָנעל לײדיעס גארמענט וואָרקערס יוניאָן, האלטען יעצט, אין פארמולירען זיי. און זיכער איז, אז ווען זיי וועלען זיין אויסגעארבייט, וועלען זיי ארומנעהמען אַלע איבלען, וואס זיינען געבליעבען אין טרייד נאָך דעם דזשענעראל סטרייק פון 1913. אונז ווילט זיך דאָ בעטאָנען די הויפּט־פאדערונג פון דער יוניאָן, און דאס איז: **יוניאָניזירטע שעפּער.**

אויפ'ן טאגעס־אָרדנונג פון דער ווהייט גודס ווארקערס יוניאָן, שטעהט דיעזע פראגע, זייט דער קאנטראקט איז געשלאסען געווארען מיט דער מאנופעקטשורערס אסס'ן. און עס איז גאַנץ מעגליך, אז ווען ניט א פּאָר דעות־זאגער אין דער אססאָסיאיישאן, וועלכע האלטען זיך פאר די „קאפּיטאנען פון דער ווהייט גודס אינדוסטריע", וואלט דיעזע פראגע שוין לאנג געלייזט געווארען. א גרויסער טהייל מאנופעקטשורערס און גראדע אמת־אנגעזעהענע בעלי־הבתים האָבען ניט דאגעגען. פערקעהרט, זיי וואלטען וועלען, אז פונקט אזוי, ווי זייערע שעפּער זיינען פּאָלקאם יוניאָניזירט, זאָלען אויך יוניאָניזירט זיין די שעפּער ביי אלע מעמבערס פון זייער אססאָסיאיישאָן. זיינען אָבער דא אַ פּאָר מאנופעקטשורערס, וועמען עס ווילט זיך זיין „אויסנאהמען". און עס איז ניט דערלאזען געוואָרען צו א קלאָהרערע אויסטייטשונג פון דעם פונקט אין קאָנטראקט, וואו עס ווערט גערעדט וועגען יוניאָן־אנערקענונג, אזוי, אז די יוניאָן זאָל האָבען א פרייעם צוטריט צו די ארבייטער פון אלע שעפּער זיי צו אָרגאניזירען.

ווי עס איז שוין אנגעוויזען געווארען עטליכע מאל אויף די פּיידזשעס פון דיעזען זשורנאל, האָט דיעזער צושטאַנד געבראכט דעם ווהייט גודס טרייד אין א מאָדנער לאגע: עס איז אויסגעקומען, אז כמעט אין גאנצען טרייד זאָלען הערשען יוניאָן־קאנדישאנס, דאָך זאָלען ניט אין אלע שעפּער ארבייטען בלויז יוניאָן מעמבערס.

דאָס האָט געפיהרט צו דעם, אז ניט איבעראל האָט די יוניאָן געקענט אויסאיבען איהר ווירקונג אין א גלייכער מאָס. דאָס האָט אויך אין א געוויסען זינן געבראכט דעם טרייד צו א דעמאראליזאציאָן. פון די שעפּער וואו עס ארבייטען בלויז יוניאָן־מעמבערס, האָט די יוניאָן אַלע מאל געוואוסט וואס דארט קומט פאָר. ווי אונגעפעהר עס ווערט דארט געסעטעלט פּרייזען א. ז. וו. דארט אבער וואו די מעהרסטע ארבייטער פון שאפּ האָבען צו דער יוניאָן קיין

זי האָט נאָך פערלאַנגט פון די סטרייקערס זיי זאָלען אונטערשרייבען א פּאַפּיער דאס זיי װעלען ניט מעהר בעלאַנגען צו אן ארבייטער אָרגאַניזאַציאָן. דער לאָקאַל האָט אויסגעארבייט פּלענער װי צו אגיטירען צווישען די ביזנעס לייטע פון די מידעל-װעסט און פון אנדערע טהײלען פון לאַנד, װאו מען האָט פערקויפט די קארסעטען פון דער קאמפּאני — די „אמעריקאן ביוטי" און „מאדאם גרייס".

דער אָנפאַנג פון סוף.

דיזער עפענטליכער קרייץ-צוג איז אנגעפאנגען געװארען פון מיסס גערטרוד בארנום, און נאכהער, װען זי איז אװעק צו פארנעהמען זיך מיט װיכטיגע ארבייט אין די גרויסע פרויען סטרייקס פון 1913 אין ניו יאָרק, האָט א קאָמיטע פון סטרייקערס אנגעפיהרט די אַגיטאציע. זיי האָבען זיך בעװאפענט מיט אלע פאקטען פון סטרייק און, פול מיט בעגייסטערונג און ענערגיע, האָבען זיי זיך אװעקגעלאָזען אויף זייער איינענעם חשבון איבער'ן לאַנד. זיי זיינען געגאנגען פון שטאדט צו שטאדט, האָבען גערעדט ביי יוניאָן מיטינגען, האָבען אדרעסירט פערזאמלונגען אין קירכען, זיינען ארומגעגאנגען פון איין צייטונגס אפיס צום צווייטען און אגיטירט צווישען די באיערס און קאסטאמערס געגען דער קאמפּאני'ס קארסעטען. איבעראל האָבען זיי געקראָגען די סימפּאטי און שטיצע פון זייערע צוהערער. ס'איז געװען א שװערע שטיקעל ארבייט אָבער עס האָט געבראכט מערקװירדיגע רעזולטאטען. די הערען פון דער פעקטארי אין קאָלאמאזו האָבען אנגעהויבען פיהלען די װירקונג פון דער אגיטאציע און זיי האָבען פּרובירט פערשיעדענע מיטלען געגען דעם. זייער װאארע איז ביסלעכװייז געװארען א נוצלאזער ארטיקעל, װאס די ביזנעס לייטע האָבען ניט געװאָלט האַלטען אין זייערע סטאָרס. יעדען טאג פלעגען אָרדערס געסטאפּט װערען, און די סקעבס װעלכע האָבען דער קאמפּאני געהאָלפען צוברעכען דעם סטרייק האָבען אָנגעפאנגען פערליערען זייערע דזשאבס. א יאָהר און א האַלב נאכאנאנד האָט דיזע ענערגישע הייפעלע מיידלעך אָנגעפיהרט דיזען עפענטליכען קאמפּיין און ענדליך געבראכט דערצו, אז די גרויסע קאלאמאזו קאָמפּאני זאָל װערען ארויסגעטריעבען פון ביזנעס.

װען דיזע אונערמידליכע קליינע קאמיטע, מיסס בעללא יאָנט, מיסס איװא לאפּארט און מיסס קלארא פּיערסאָן זיינען ענדליך אנגעקומען נאָך ניו יאָרק, אין אויגוסט 1914, האָבען זיי אויסגעפונען דאס זייער מיה און ארבייט איז ניט געװען אומזיסט און דאס פון דער איינגעשפּארטער, פערביסענער קארסעט קאמפּאני איז כמעט גארנישט פערבליעבען.

דער סוף.

דעם 14טען סעפּטעמבער איז ערשיענען אין איינציגע ניו יאָרקער צייטונגען די פאָלגענדע בעקאַנטמאַכונג: „יונייטעד סטייטס דזשאדזש קלארענס וו. סעשיאָנס האָט לעצטען שבת שפּעט נאכמיטאג אפּוינטעד באנקראט רעסיװערס פיר די קאלאמאזו קארסעט קאמפּאני, נאָכדעם װי די קרעדיטארען פון דער קאמפּאני האָבען דערלאַנגט געגען איהר אין קאורט פיר שולדען".

װאס הערט זיך אין װהייט-גודס אינדוסטריע?

פון ה. לאַנג.

„ניטא קיין ארבייט!" — דאָס איז דער איינציגער ענטפער װאס װערט געגעבען אויף דער אויבען-געשטעלטע פראגע. איהר הערט עס פון דעם װהייט גודס מאנופעקטשורער אזוי גוט װי פון דעם װהייט גודס ארבייטער. און אָפּטמאָל דאכט זיך, אז דער „שר אין הימעל", װאס בעװאכט דעם װהייט גודס טרייד, פיהרט דאָ א שפּיעל מיט די װהייט גודס ארבייטער. ער זאָגט זיי: „דורך אייער לעצטען גרויסען סטרייק האָט איהר פיעלע גוטע ענדערונגען אריינגעבראכט אין טרייד. איהר האָט אויך אויפגעבויט א שעהנע און א גרויסע יוניאָן.

דערוויילע האָט דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד פון דער אינטערנעשאנעל בעוויליגט 1500 דאָלאר פאר די סטרייקערס. דאס פובליקום האָט ביסלעכווייז אנגעפאנגען צו דערגעהן די אורזאכען וואס האָבען בעוועגט די מיידלעך ארויסצוגעהן אין סטרייק, מען האָט זיך דערוואוסט דאס איינע פון די הויפט פאדערונגען איז געווען דאָס די פעקטארי זאל גערייניגט ווערען פון אונמאָראלישע און אנדערע שמוץ, און אז די מיידלעך זאלען ניט בעליידיגט ווערען און ניט זיין אין געפאהר אנגעשטעקט צו ווערען פון מיאוס'ע קראנקהייטען.

די פריזאן אורטהיילען.

ווען דער „צייטווייליגער“ אינדזשאנקשאן איז אלט געווארען זעקס וואָכען, האָבען די סטרייק פיהרער בעשלאסען אנצופאנגען ווידער אמאָל פיקעטען. דער פערבאט צו שפאצירען איבער די סיידוואקס אין קאלאמאזו האָט אנגעפאנגען אויסצוזעהן שוין א צו גרויסע פערלעצונג פון זייערע רעכטע אלס בירגער. אָבער די פאליציי און די שטעדט בעאמטע האָבען זיי ניט אויפגעהערט פערפאלגען אויף א מינוט. זיי האָבען ארעסטירט 20 פרויען, ווייל זיי האָבען געפיקעט דעם שאפ טראץ דעם אינדזשאנקשאָן. דער דזשאדזש האָט זיי בעשטראפט מיט פריזאן טערמינען פון 5 ביז 30 טעג יעדערער. עס איז נאכהער בעוויזען געווארען אז דער דזשאדזש האָט ארויסגעגעבען דיעזע גרויזאמע פריזאן שטראפען הויפטזעכליך צוליעב דעם וואָס מיסס קייסי האָט פערעפענטליכט די שענדליכע אומשטענדען אין דער פעקטאָרי. דאָס האָט שטארק אויפגעבראכט די בעלי בתים און זייערע העכסט רעספעקטאבלע בעשיצער, די אבהיטער פון געזעץ. צווישען די פאראורטהיילטע זיינען געווען דריי אלטע פרויען און, עם פערשטעהט זיך, מיסס קייסי אליין.

דער סטרייק איז אנגעפיהרט געווארען אָהן אויפהער. די פריזאן שטראף האָט דעם גייסט פון די סטרייקערינס ניט געבראכען. מאנכע זייטיגע פערזאנען אין שטאדט האָבען געפרובירט ארייננמישען זיך און ברייננגען צו א סעטלעמענט. אָבער די בעדינגונגען וואס זיי האָבען פארגעשלאגען האָבען אפילו ניט אנגעהויבען צו בעפרידיגען די הויפט פאדערונגען פון די סטרייקערס, וואס האָבען פערלאנגט א העכערונג אין וויידזשעס אלס די בעסטע גאראנטי פאר דער אלגעמיינער פערבעסערונג פון די מאָראלע אומשטענדען אונטער וועלכע די מיידלעך פון דער פעקטארי האָבען געארבייט. זיי האָבען אויך געאָפערט ארויסצונעהמען מיסס קייסי און איהרע חבר'טעס פון פריזאן אויף בייל, אָבער אָבוואָהל שוואך און אויסגעמוטשעט, האָבען זיי זיך ענטזאגט אנצונעהמען דעם פארשלאג. דאָס פובליקום אין קאלאמאזו איז געווען אויפגעבראכט און די אנדערע יוניאָנס האָבען געטהאָן זייער בעסטעס ארויסצוהעלפען די סטרייקערס. די אינטערנעשאנעל האָט צוגעשיקט נאָך צוויי אָרגאנייזערס, מיסס פאולינא ניומאן און מיסס גערטרוד בארנום צו העלפען די קארסעט מאכערינס פיהרען זייער סטרייק.

דער קאָמפּאַני'ס פאלשקייט.

אין מאָנאט דזשון זיינען נאָך די סטרייקערס אלץ געשטאַנען דרויסען. די סקעבס אינוועניג און די פערפאלגונגען פון די פאליציי און פון די קאורטס האָבען געבראכט דאצו, דאס די שאנסען צו געווינען דעם סטרייק זיינען געווארען גאנץ קליין. אנפאנגס דזשולײ האָט זיך געגרינדעט א פריעדענס קאמיטע פון שטאדט בירגער, און עס האָט זיך זיי איינגעגעבען צו קומען צו פערשטענדיגונג מיט דער קאמפאני, ארייננצונעהמען אלע זייערע סטרייקערס צוריק ארום דעם 17טען דזשולײ, און איינפיהרען ריינע שעפער און גוטע בעציהונגען צווישען דער פירמע און זייערע ארבייטער. אָבער די קאמפאני האָט ניט געהאלטען ווארט.

איינינגע סטרייקערינס זיינען ארויף, און ווען זיי האָבען זיך אוועקגעזעצט ביי זייערע מאשינען זיינען זיי געווארען בעשימפפט און בעליידיגט און ענדליך אין גאנצען אוועקגעשיקט פון די אָנגעשטעלטע פון דער פעקטארי. די יוניאָן לייטע האָבען אבגעהאלטען א מיטינג און בעשלאָסען ווידער אָנפאנגען דעם קאמפף. א פלאן איז פארגעבראכט געווארען ארויסצושיקען איבערן לאנד 24 מיידלעך, וועלכע זאלען אדווערטייזען דעם סטרייק און קלייבען פאנדס. דער הויפט געדאנק איז געווען אָנצופאנגען א שטארקען קעמפיין געגען דער פאלשקייט פון דער קאמפאני, וואס האָט פערשפראכען צוריק צונעהמען אלע איהרע געוועזענע ארבייטער און האָט דעם פערשפרעך איהרען ניט געהאלטען.

אוועקגעשענקט צו די סטרייקערינס. צוויי שטונדען נאָך דעם ווי דער סטרייק האָט אויסגעבראָכען האָבען שוין די מיידלעך פערקויפט די צייטונגען אויף די גאַסען און איבערגעגעבען די געלד אין דער טרעזשורי פון זייער אָרגאַניזאַציאָן.

דער סטרייק איז געווען אַ זעלטענער ערפאָלג. איין טאָג האָט אין גאַנצען גענומען אום צוברעכען די עקשנות פון דעם מענעדזשער פון דער גרויסער פעקטאָרי. אַן אַגרימענט איז אונטערשריעבען געוואָרען אין דער אַנוועזענהייט פון די צוויי פּראָמינענטסטע ארבייטער פיהרער פון שטאָדט און די ארבייטער זיינען אוועק צוריק ארבייטען צופריעדענע. גלייך נאָך דעם איז מיסס דזשאָזעפין קייסי געשיקט געוואָרען פון דער אינטערנעשאָנאַל ליידיס גאַרמענט וואָרקערס יוניאָן נאָך קאַלאַמאַזו און האָט אָרגאַניזירט די קאָרסעט וואָרקערס יוניאָן אַלס לאָקאַל 82 פון דער אינטערנעשאָנאַל.

דער צווייטער סטרייק.

א יאָהר שפּעטער זיינען אין קאַלאַמאַזו פּאָרגעקומען וויכטיגע פּאַסירונגען. דער קאָנטראַקט פון די קאָרסעטען מאַכערינס מיט דער קאָמפּאַני האָט געהאַלטען ביים אויסגעהן און זיי האָבען אנגעפאנגען פיהרען אונטערהאנדלונגען וועגען בענייען איהם. די מיידלעך האָבען פּאָרגעלעגט געמעסיגטע פאדערונגען און דער אַלגעמיינער פּובליק צוגלייך מיט די יוניאָן לייטע האָבען געגלויבט דאס מען וועט קענען אויסגלייכען די צוויסטיגקייטען אָהן א סטרייק.

די הויפּט פאדערונגען זיינען געווען, די פערקירצונג פון די ארבייטס שטונדען פון 59 אויף 54, די איינאָרדנונג פון פּרייזען דורך א פּרייז קאָמיטע אויף דעם באזיס פון 30 סענט א שטונדע און א מינימום וויידזש פיר פרויען פון 7 דאָלאר א וואָך. עס האָט זיך אבער ארויסגעצייגט, דאָס די קאמפּאניע האָט חרטה געקראָגען אויף איהר פאר א יאָהריגע שטעלונג צו די ארבייטער און האָט ניט געוואָלט מעהר וויסען פון קיינע אגרימענטס און פון קיין יוניאָן.

נאטירליך, זיינען די קאָרסעט מאכערינס ארונטער אין סטרייק. די בעלי בתים האָבען אפילו געסטראשעט דאס זיי וועלען ארויסמופען די פעקטארי פון קאלמאזו, אָבער די ארבייטער וואָס האָבען פערזוכט דעם טעם פון ארבייטען אין א יוניאָן פעקטארי, און האָבען פערשטאַנען דאָס דער איינציגער וועג ווי אזוי צו בעשיצען זיך פון די קאפּריזען און משוגעת'ען פון די בעלי בתים, איז צו זיין פעסט פעראייניגט, — האָבען דיעזע סטראשונקעס ניט געשענקט קיין אויפמערקזאמקייט. די קאמפּאני האָט זיך געהאַלטען שטייף. דער פּרעזידענט, מר. העטפיעלד, האָט געענטפערט אויף דעם פארשלאָג צו ארביטרירען די פאדערונגען פון די ארבייטער, דאָס „עס איז נישטא וואס צו ארביטרירען". אויסערדעם, האָט די קאמפּאני, אזוי שנעל ווי זי האָט זיך דערוואוסט פון די פאדערונגען פון די ארבייטער, אנגעפאנגען אוועקשיקען די בעסערע יוניאָן לייטע, מייסטענס אזעלכע וואס האָבען געארבייט פאר דער קאמפּאני יאָהרען לאנג.

דער אינדזשאָנקשאָן און די תפילות.

אום צו הינדערן די ווירקונג פון די פּיקעטס, האָבען די בעלי בתים ארויסגעקראגען אן אינדזשאָנקשאן פון קאורט, וואס האָט פערבאטען די ארבייטער צו פּיקעטען דעם שאָפּ. אָבער דיעזער שריט, אנשטאַט אבצושרעקען די ארבייטער, האָט פערשטאַרקט די סימפּאטהיע פון די ארבייטער פון דעם גאנצען סטייט מישיגען. די סטרייקערס האָבען דאן אנגעפאנגען בענוצען א שפּאָגעל נייע מעטאָדע, ווי אזוי צו קעמפּפען טראָץ דעם אינדזשאנשאן. זיי פלעגען זיך צוזאַמענקלייבען יערען טאג לעבען דער פעקטארי און, זייענדיג קריסטליכע מיידלעך, פלעגען זיי פּראָווען די קריסטליכע געבעט, און בעטען גאָט ער זאָל ווייכער מאכען דאס הארץ פון זייער באס. פּיקעטען האָט די קאורט פערבאטען, אָבער תפלה טהאָן האָט דאָך די פּאליציי ניט געקענט פערוועהרען, טראצדעם וואס זי האָט געוואוסט, אז דאָס איז בלויז אן אנשטעל. מיסס קייסי, די אָרגאַנייזערין פון דער אינטערנעשאנעל, וועלכע האָט אנגעפיהרט דעם סטרייק, האָט פארגעגעבען דיעזען אָרגינעלען אַרט פּיקעטען און איז אליין געווען א זארט חזן וואס האָט געפּראוועט די תפילות יעדען טאָג. דער קאמפּף איז באלד בעקאנט געווארען איבעראל, ווייל דאס האָט איהם געגעבען א רעליגיעזען כאראקטער.

די קאָרסעט מאכערינס האָבען אלזא געפיהרט דעם סטרייק געגען זייערע ארבייטסגעבער מיט „גאָט'ס צושטימונג".

דזשענעראל אָפפיס האלט ניט קיין סטאטיס־
טיק.

די יוניאָן האָט א קאלעקטיווען אגרימענט
מיט די אמעריקאן ניוספייפער פאבלישערס
אסאָסיאיישאן און איינצעלנע אגרימענטס מיט
די בוך דרוקער און אנדערע דרוקעריי געשעפ־
טען. דער הויפט פרינציפ פון דיזע אגרימענטס
איז ארביטריישאן. מיט דיזער מעטאדע אר־
בייט זי זינט די לעצטע 12 יאָהר.

זי האָט פערשיעדענע בענעפיטס. איינע פון
דיזע בענעפיטס איז אן אייגענע היים פאר
אלטע, שוואכע מעמבערס אין וועלכען עס איז
אויך פאראן א האספיטאל פאר קראנקע. זי
צאָהלט טויטען בענעפיט פון 75 ביז 400 דא־
לאר און פענסיעס פאר אלטע מעמבערס. אלע
בענעפיט פאנדס זיינען אין דעם בעסטען צו־
שטאנד און איהר טרעזשורי בעשטעהט פון א
מיליאָן דאלאר.

מען הערט זעלטען ווען פון א סטרייק ביי די
שריפטזעצער. זינט דעם גרויסען סטרייק פאר
אן אכט שטונדען טאג וואס איז געפיהרט געווא־
רען כמעט איבער'ן גאנצען לאנד אין 1906, וועל־
כער האָט אבגעקאסט דער יוניאָן פיער מיליאָן
דאלאר, פערשטעהען זייערע ארבייטס געבער
אז זיי טאָרען זיך מיט די ארגאניזירטע ארביי־
טער ניט איינרייסען.

דאָס מאטטא פון די אמעריקאנער יוניאָנס
איז אלזא „א פעסטע אָרגאניזאציאָן און א רייכע
טרעזשורי.“ דאס זיינען די הויפטמיטלען דורך
וועלכע די ארבייטער קענען וואס א יאָהר גע־
ווינען א גרעסערען חלק פון די פראָכט פון זייער
ארבייט.

קאלאמאזו קארסעט קא. געבראכען

די קאָמפּאַני האָט ניט געוואָלט אנערקענען די יוניאָן — אַ גרופּע ענערגישע מיידלעך פיהרען אָן דעם קאָמפּף און מאַכען די קאָמפּאַני פאר אוים קאַפּעלוש מאַכער

פון מאַקס ה. דעניש.

דעם 27טען פעברואר 1911, איז איינע פון
די ארבייטערינען פון דער קאלאמאזו קארסעט
קאָמפּאַני ארויס פון אָפיס פון דער קאָמפּאַני
מיט אן ענטוישטער מינע אויף איהר געזיכט.
ווען איהרע מיטארבייטער האָבען פערלאנגט צו
וויסען די אורזאכע, האָט זי ערקלעהרט דאס די
קאָמפּאַני געהט ווידער שניידען וויידזשעס. דיע־
זע אונאנגענעהמע שטיקעל נייעס האָט זיך פא־
נאנדערגעטראָגען ווי א בליטץ צווישען די טויי־
זענד ארבייטער פון דער פעקטאָרי.

די דורכשניטליכע פערדיענסטע פון די קאָר־
סעט מיידלעך זיינען געווען אזוי נידריג, דאס
עס האָט פשוט ניט געסטייעט אויף א לעבען,
און דאָ קומט מיט איינמאל נאך א שפּאָגעל
נייע פערקלענערונג פון וויידזשעס! די אויפ־
רעגונג צווישען די ארבייטער איז געוואָרען אונ־
געהייער גרויס און זיי האָבען אלע פּלוצלינג
אָבגעשטאָפּט פון דער ארבייט און ארויסגע־
מארטשט פון דער פעקטאָרי.

איינינע פון די מיידלעך, וואס האָבען גע־
הערט אמאל פון זייערע פריינד אדער בעקאנטע
וועגען יוניאָנס, האָבען זיך אלאָז געטהאָן, אינ־
סטינקטיוו, זוכען אן אָרגאנייזער וואס זאל זיי
העלפען אין זייער סטרייק. איינינע פון די אר־
בייטער פיהרער פון שטאָדט האָבען זיך גלייך
פעראינטערעסירט מיט זיי און האָבען די מייד־
לעך פערזאמעלט צו א מיטינג. גלייך אויף'ן
אָרט האָט מען זיי איינגעשוואָרען אלס מעמ־
בער פון דער אמעריקאן פעדעריישאן אף ליי־
באָר און זיי האָבען ערוועהלט פארלויפיגע בע־
אמטע.

דאס פּובליקום, און זאָגאר די צייטונגען,
האָבען סימפּאטהיזירט מיט די מיידלעך גלייך
פון אָנפאנג פון סטרייק. די צייטונגען האָבען
געדרוקט עקסטרא סטרייק אויסגאבען און זיי

דיעזע ספּעציעלע שוהלען װערען נאַטירליך מײסטענס געלערענט טרײד זאַכען. אַזױ מאַרשירט פאָרװערטס די צװײטע גרעסטע טרײד יוניאָן אין אַמעריקאַ.

די דריטע און פיערטע יוניאָנס.

אונזער אינטערנעשאַנעל יוניאָן איז פאַר אַ יאָהרען געװען די דריטע גרעסטע יוניאָן און די אינטערנעשאַנעל אַסאָסיאײשאַן אװ מאַשיניסטס — די פיערטע. אַזױ װי בײ אונז זײנען געװען שלעכטע סיזאָנס, און די מאַשיניסטען האָבען הײ־יאָהר פאַרגרעסערט זײער מעמבערשיפ מיט 12 טױזענד, שטעהט אונזער אינטערנעשאַנעל אין סכנה בײם נעכסטען קאָנװענשאַן פון דער פעדערײשאַן צו זײן די פיערטע און די אינטערנעשאַנעל אַסאָסיאײשאַן אָף מאַשיניסטס — די דריטע. טאָמער, חלילה, װעט דאָס זײן דער פאַל װעלען מיר איהר זיכער ניט שװײגען. אין 1915 װעלען מיר איהר געװיס אַריבערשטײגען.

דער פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאַנעל אַסאָסיאײשאַן אָף מאַשיניסטס איז דער בעװאוסטער סאָציאַליסט, װיליאַם ה. דזשאָהנסטאָן. ער איז געװאָרען פּרעזידענט אַן ערך דרײ יאָהר צוריק, און אונטער זײן אַדמיניסטראַציע האָט די יוניאָן געמאַכט גוטען פּראָגרעס. זי האָט פערגרעסערט װײדזשעס און פערקירצט שטונדען אין 71 שטעדט און אין 480 קאָנטראַקט שעפּער. זי האָט געמאַכט נײע אַגרימענטס מיט 66 אײזענבאַהן קאָמפּאַניעס, דורך װעלכע די אַרבײטער האָבען בענעפיטירט אין 700 פערשיעדענע ערטער, װאו עס געפינען זיך מאַשין שעפּער אויף די אײזענבאַהנען. זי האָט פערקלענערט די שטונדען פאַר 30 טױזענד אַרבײטער און האָט פערגרעסערט װײדזשעס פאַר 61 טױזענד אַרבײטער. דער סך הכל פון איהר געװינס אין װײדזשעס פאַר'ן יאָהר איז געװען $3,750,000 — אַן אויפטהו מיט װעלכען זי מעג שטאָלצירען.

אין דעם בעריכט פון אונזער אינטערנעשאַנעל װערט אַנגעגעבען די העכערונג אין שכירות פאַר די פּרעסערס, לײדיס טײלאָרס און רעינקאָוט מאַכער. װען מיר זאָלען װעלען מאַכען אַ סך הכל פון דיעזע העכערונג פאַר'ן גאַנצען יאָהר האָבען מיר געמאַכט ניט ערגער, און אפשר בעסער.

די פינפטע יוניאָן — די שריפטזעצער.

די אינטערנעשאַנעל טיפּאָגראַפיקאַל יוניאָן איז די פינפטע גרעסטע יוניאָן אין דער אַמעריקאַן פעדערײשאַן אָף לײבאָר און זי איז אויך אַם בעסטען אָרגאַניזירט. די שריפטזעצער פון די גרעסטע דרוקערײען און צײטונגען, מיט זעהר װעניג אויסנאַהמען, בעלאַנגען אַלע צו דער יוניאָן, װײל די יוניאָן פערזיכערט זײער סקײל פון שכירות און אַן אַכט שטונדען אַרבײטס טאָג.

די שטאַרקײט פון יעדער יוניאָן בעשטעהט אין איהר שאַפּ אָרגאַניזאַציאָן. אויב די אַרבײטער פון יעדען שאַפּ האַלטען זיך אײניג און זײנען טרײ דער יוניאָן, דאַן שטעהט די יוניאָן אויף אַ פעסטען פונדאַמענט. די שריפטזעצער האָבען איבעראַל געשלאָסענע שעפּער, ניט װײל זײערע קאָנטראַקטען מיט די מײסטער דרוקער פאָדערען עס, נאָר װײל די אַרבײטער פון יעדען שאַפּ האַלטען זיך אײניג און לאָזען קײן ניט־יוניאָן לײט ניט צו צו דער אַרבײט. אויס דער דאָזיגער אורזאַכע אַרבײטען די אידישע שריפטזעצער, לאָקאַל 83, בלויז זעקס שטונדען אַ טאָג און האָבען אַ העכערע סקײל װי די ענגלישע שריפטזעצער.

דער בעריכט גיט אַן נאָך אַן אורזאַכע װאָרום די טיפּאָגראַפיקאַל יוניאָן האָט געהאַט אַזאַ גרויסען ערפאָלג און שטעהט אויף פעסטע יסודות. דזשענעראַל סעק.־טרעזשורער ה י י ס דריקט עס אויס אין דיעזע װערטער: „אונזער מעמבערשיפ װעלכע איז אימער געטרײ און ענטוזיאַסטיש, האָט בראַװ אונטערשטיצט די בעאַמטע פון דער אינטערנעשאַנעל טיפּאָגראַפיקאַל יוניאָן און געהאָלפען זײ געהען פאָרװערטס מיט געלאָסענע מעטאָדען, װעלכע האָבען אין די לעצטע 12 יאָהר געבראַכט דער אָרגאַניזאַציאָן אַזױ פיעל ערפאָלג".

די אינטערנעשאַנעל טיפּאָגראַפיקאַל יוניאָן האָט איצט 65 טױזענד מעמבערס. לעצטעס יאָהר האָט זי פערגרעסערט איהר מעמבערשיפ מיט צװײ טױזענד, און איהרע מעמבערס האָבען פערדיענט פיער מיליאָן דאָלאַר מעהר אין װײדזשעס װי דאָס פאָריגע יאָהר. סך הכל האָבען די מעמבערס פערדיענט איבער'ן יאָהר 61 מיליאָן דאָלאַר. דורכשניטליך הײסט דאָס $1,042 אַ יאָהר פאַר יעדען מעמבער. מען דאַרף האַלטען אין זינען אַז די מעמבערס אַרבײטען ניט רעגעלמעסיג און האָבען ניט פולע װאָכען אַרבײט. דאַן פערדיענען זײ פון אװערטײמס פון װעלכע דער

טערעסאנט. מיר וועלען דא די פאקטען איבערגעבען אין עטליכע קורצע פאראגראפען.

יאָהרען לאנג האָבען די דאזיגע צוויי יוניאָנס געפיהרט ביטערע דזשוריסדיקשאן קעמפפע. זיי פלעגען זיך ארומרייסען ביי יעדען דזשאב, ניט געהען האנד אין האנד אין סטרייקס און לאק־אויטס, טראצדעם וואס זייערע מעמבערס פלעגען ארבייטען ביי דער זעלבער בילדינג. ווי ווייט אזעלכע שטרייטיגקייטען האָבען געשאדעט דער גאַנצער טרייד און געשטערט זייער אָרגאניזאציאָנס ארבייט קען מען זיך לייכט פארשטעלען.

אין 1911 האָט די צרה דערגרייכט אזוי ווייט אז די קאנווענשאן פון דער אמעריקאן פעדעריישאָן אָף לייבאָר האָט אנגענומען א רעזאלוציאָן דאס די אמאלגאמייטעד מוז זיך אנשליסען אן דער בראדערהוד. א קאָמיטע איז ערוועהלט געווארען צו אראנזשירען א קאנפערענץ און פאָרברענגען א פלאן פון פעראייניגונג. די אַמאַלגעמייטעד האָט זיך אבער געקווינקעלט און ניט אויסגעפאלגט דעם בעשלוס. דער סוף איז געווען אז מען האָט ביי איהר צוגענומען דעם טשארטער און זי איז געווארען אויסגעשלאסען פון דער פעדערייִשאן און פון דעם בילדינג טריידס דעפארטמענט. די נעכסטע קאנווענשאן האָט בעשטעטיגט די האנדלונג פון דער קאמיטע און עס פערשטעהט זיך, אז דאס האָט געמיינט די פערניכטונג פון דער אמאלגעמייטעד. ענדליך האָט די אמאלגעמייטעד זיך אנגעשלאָסען אן דער יונייטעד בראדערהוד. דאָס איז ווירקליך א צייכען פון גוטען פראגרעס. איצט וועלען די קארפענטערס, אנשטאט איינער דעם אנדערען ווארפען שטיינער אין וועג, ארבייטען מיט פעראייניגטע קרעפטען פאר א בעסערע צוקונפט.

די אינדזשאנקשאן קייס געגען דער יוניאָן האָט זיך געשלעפּט דריי יאָהר. דער גאַנצער לעבען פון דער אָרגאניזאציאָן איז געהאנגען אויף דעם אויסגאנג פון דער דאזיגער קייס. אָבער די יונייטעד סטייטס קאורט אָף אפיעלס האָט ארויסגעגעבען א גינסטיגע ענטשיידונג און האָט דערמיט פעריאָגט א שווערע כמארע וואס איז געווען פערשפּרייט איבער דעם הימעל פון דער יוניאָן.

עס איז כדאי איבערצוגעבען אין קורצע ווערטער ווארום די קארפענטערס בעטראכטען די ענטשיידונג פון דער קאורט אָף אפיעלס פאר א גרויסען זיעג.

אין איהרע אגרימענטס מיט די בילדינג באסעס שטעלט די קארפענטערס יוניאָן אימער אריין א פונקט וואס פערווערט זיי צו געברויכען בוי־מאטעריאלען וועלכע זיינען ניט געמאכט פון יוניאָן לייט. דער באס וואס בעשעפטיגט ארבייטער אויסצולעגען די פאדלאגעס, אָדער צוזאמענשטעלען די טיהרען און פענסטער, מוז זיך אונטערשרייבען אז ער וועט קויפען פארטיגע געהובלעוועטע ברעטער פון א זעג־מיהל, וואו די ארבייטער בעלאנגען צו דער יוניאָן. אויב די יוניאָן וואלט דיעזען פונקט ניט דורכגעפיהרט וואָלטען דאך מאנכע פון איהרע מעמבערס כסדר אויפגעמאכט סקעב ארבייט און געטהאָן שאדען זייער אייגענער אָרגאניזאציאָן.

האָבען די ניט־יוניאָן זעג־מיהלען זיך געווענדעט אין קאורט און פערלאנגט אז אגרימענטס וואס ענטהאלטען אזעלכע פונקטען זאָלען ערקלעהרט ווערען פאר אונגעזעצליך, ווייל עס שטערט זיי אין זייערע ביזנעס, און אז די יוניאָן זאל ניט טאהרען פיהרען סטרייקס געגען די באסעס וואס זיינען עובר אויף דעם אגרימענט. אָבער די קאורט האָט פעסטגעשטעלט אז די אגרימענטס זיינען געזעצליך; אז די יוניאָן מעג רופען סטרייקס, אזוי לאנג ווי די סטרייקס זיינען ניט ביי איינצעלנע באסעס, נאָר ביי אלע ניט יוניאָן באָסעס פון׳ם געגענד, און אז די יוניאָן מעג שרייבען אין איהר אפיציעלען זשורנאל געגען די ניט־יוניאָן פירמעס אום צו געבען איהרע מעמבערס אינפארמאציאָן, אזוי לאַנג ווי זי האָט דערביי ניט קיין שלעכטע אבזיכט.

צוליעב דעם דאזיגען געווינס ווערען די סטרייקס און לאק־אויטס אין טרייד וועניגער און וועניגער. ארבייטס געבער געהען איין אויף צוויי און דריי־יעהריגע אגרימענטס. בלויז איין פאל איז לעצטען יאָהר פארגעקומען וואו די באסעס האָבען ניט געוואלט אנערקענען אדער פערהאנדלען מיט דער יוניאָן, אבער אין א צייט ארום זיינען זיי וויכער געווארען און איינגעגאנגען אויף א קאנפערענץ.

דער בעריכט רעדט מיט שטאלץ וועגען די אבענד שוהלען וואס איהרע לאקאלס און דיסטריקט קאונסילס האָבען איינגעפיהרט אין פיעלע שטעדט אום די מעמבערס צו בילדען. זיי האָבען אנגעשטעלט געניטע לעהרער און בעשטימט דעם סיסטעם און סדר פון די לעקציעס. אין

דריי פון די גרעסטע אמעריקאנער יוניאנס

די יוניאָנס וואקסען אין צאָהל און אין איינפלוס. — די צווייטע גרעסטע יוניאָן פון איבער 200 טויזענד מעמבערס. — צוויי יוניאָנס אין איין טרייד ענדליך פעראייניגט. — די געווינסען פון דער מאשיניסטען יוניאָן. דער פעסטער צושטאַנד פון דער אינטערנעשאָנעל טיפּאגראפיקאַל יוניאָן. — א טרעזשורי פון א מיליאָן דאָלאר.

פון א. ראזבורי.

אין דעם מאנאטליכען זשורנאל פון דער אמעריקאן פעדערײשאן אף לײבאר איז לעצטענס ערשיענען אן איבערבליק איבער דעם צושטאנד פון א גרויסע צאהל יוניאָנס וואס זיינען פערבונדען מיט דער פעדערײשאן. איבער 50 אינטערנעשאנעל יוניאָנס, דארונטער אויך די יוניאָנס אין דער נאדעל טרייד, האָבען אריינגעשיקט קורצע בעריכטען פון זייער ארבייט און אויפטהו פאר'ן לעצטען יאָהר. לעזענדיג צווישען די שורות קען מען זיך לייכט מאכען א בעגריעף מיט וועלכע מעטאָדען זיי ארבייטען, וואס זייער הויפט ציעל איז און וואס די אויסזיכטען זיינען פאר דער צוקונפט.

עס איז צום בעדויערען וואס עס פעהלען אין די בעריכטען די גרויסע מיינערס יוניאָן און א סך אנדערע וויכטיגע יוניאָנס. אָבער דאס קען מען זיך לייכט ערקלעהרען דערמיט וואס די מיינערס האָבען היי־יאָהר געהאט איינע פון די שווערסטע קעמפפע אין קאלאראדא. דיעזער קאמפף און קלענערע קעמפפע אין קענעדע זיינען וואהרשיינליך געוועזען זייער הויפט טעטיגקייט אין דעם יאָהר. און אזוי ווי די קעמפפע זיינען נאָך ניט געענדיגט, און די וועלט איז גענוי בעקאנט מיט אלע איינצעלהייטען, איז נאטירליך ניט געוועזען וואס צו בעריכטען. אָבער די מיינערס יוניאָן איז גרויס גענוג און שטארק גענוג און מיר מעגען האָפען אז זי וועט סוף כל סוף געווינען זאגאר אין קאלאראדא.

פיעלע פון די 50 בעריכטען זיינען פון פיעל קלענערע יוניאָנס, ווי למשל די לאונדרי ארבייטער, ריטייל קלוירקס, האָלץ שניצער און דער גלייכען. און די דאזיגע אלע יוניאָנס זיינען געוועזען טעטיג און פערצייכענט פראגרעס. זיי האָבען אלע מעהר אדער ווייניגער געהויבען דעם צושטאנד פון זייערע מעמבערס און געקראגען פאר זיי בעסערע בעדינגונגען. דער פראגרעס פון די קלענערע יוניאָנס איז בעזאנדערס א פרעהליכע ערשיינונג. עס בעווייזט אז די טרייד יוניאָן בעוועגונג וואקסט אין צאהל און אין איינפלוס טראָץ אלע פערשיעדענע שטערונגען.

לאָמיר א בליק טהאָן אויף איינינע פון די דאָזיגע יוניאָנס און זעהן וואס שטעלען זיי ארויס אלס זייער הויפט פראגרעס פאר דעם פערגאנגענעם יאָהר.

ווער איז די צווייטע גרעסטע יוניאָן?

די צווייטע גרעסטע יוניאָן אין דער אמעריקאן פעדערײשאן אף לײבאר איז די יונייטעד בראָדערהוד אף קארפּענטערס און דזשאָינערס, א יוניאָן וואס האָט 208 טויזענד גוטשטעהענדע מעמבערס. איהר אפיציעלער בעריכט דערמאָנט די פאלגענדע געווינסען: זי האָט פערגרעסערט איהר צאָהל מיט אן ערך 600 מעמבערס, אָבער דאָס האלט זי ניט פאר אזא גרויסען געווינס. דער עיקר זאָגט דער בעריכט, איז וואס זי האט קיין מעמבערס ניט פערלארען. די צוויי וויכטיגסטע פונקטען אין איהר פּראָגרעס זיינען: ערשטענס, וואס עס איז איהר געלונגען צו פעראייניגען זיך מיט דער צווייטער יוניאָן אין טרייד — די אמאלגעמייטעד קארפּענטערס און דזשאָינערס. די דאזיגע יוניאָן איז ביז אהער געווען אן אָפּאָזיציאָנס יוניאָן. צווייטענס, א וויכטיגער זיעג אין א שווערע אינדזשאנקשאן קייס, וואָס האָט פאר דער יוניאָן א גרויסע בעדייטונג. די היסטאריע פון דער פעראייניגונג און דער קאמפף פון דעם אינדזשאקשאן זיינען זעהר אינ־

קעשענעס פון די בעלי בתים און פון דאָרט האָט
עס שוין ניט אָנגעזעהן די ליכטיגע וועלט.

נון, קען זיך יעדער איינער פאָרשטעלען
ווי אזא מין צושטאַנד אין טרייד, און אין לאַנד
אין אלגעמיין, האָט געקענט ווירקען אויף אונ־
זערע לאָקאלס, ספּעציעל ווען מען זאָל נאָך נעה־
מען אין אנבעטראכט אונזער לעצטען סטרייק,
וועלכער האָט אָנגעהאַלטען 23 וואָכען, און האָט
אָפּגעקאָסט געגויע 10 טויזענד דאָלאר אויסער
וואס פיעל פון אונזערע סטרייקערס האָבען גע־
מוזט שמאַכטען אין דזשייל דריי מאָנאט.

אזוי גיך ווי די מלחמה איז ערקלעהרט גע־
ווארען און אין גאנצען לאַנד איז געווארען א
פּאניק, זיינען מיר געצוואונגען געווען דעם
סטרייק אויפצוגעבען, טראָץ דער וועכענטליכער
שטיצע וועלכע מיר האָבען געקראגען פון אונ־
זער אינטערנעשאנעל דעם סטרייק אָנצופיהרען.
ביי 10 פּראצענט פון אונזערע מעמבערס זיינען
געצוואונגען געווען צו פערלאזען טאראנטא און
א גרויסער טייל האָט, ניט ארבייטענדיג, ניט
געקענט צאהלען קיין דיוס און די איינגאהמען
זיינען זעהר פארקלענערט געווארען.

דאָך ווערען דער אפיס און דער ביזנעס איי־
דזשענט אנגעהאלטען, הגם מיט די גרעסטע
אָנשטרענגונגען. די יוניאָן טרייעט מיט אלע
מעגליכקייט אנצוהאלטען איהר פּרעסטיזש און
האָט אין פיעלע פעלע אָפּגעשלאגען דעם
אפּעטיט פון מאנכע מאנופעקטשורערס צו רייי־
סען די זיעבעטע הויט פון זייערע ארבייטער.

אזוי האָט, למשל, לעצטענס פּאסירט א פּאַל
אין די „קענעדע קלאוק קאָ.", די דריטע גרעסטע
פעקטארי אין טאראנטא, וואו עס ארבייטען
אונגעפעהר ביז 150 קלאוקמאכער.

די פירמע האָט זיך, נעמליך, ענטזאגט אויף
ווייטער צו צאָהלען די 25 פּראצענט עקסטרא
אויף די דופּליקייטס וועלכע די ארבייטער האָ־
בען געוואונען לעצטעס יאָהר. דער תירוץ איז
געווען (אונזערע בעלי בתים גיבען אויף אלץ
א תירוץ), דאָס היות ווי עס איז איינגעפיהרט
א נייע סיסטעמע דאס נאך א דופּליקייט(אוי־
סער דעם סאמפּעל) ווערט געמאכט, און דער
פּעטערן ווערט ריכטיג אויסגעפיקסט ביי א וואָ־
כען ארבייטער ; און אזוי ווי עס געהען אכט און
מעהר דופּליקייטס אין א סעט, איז דעריבער די
פירמע פּטור צו צאהלען עקסטרא. די ארבייטער
זיינען אָבער אינסטרואירט געווארען ניט צו מאַ־
כען די ספּרינג דופּליקייטס אָהן די עקסטראס,
און ענדליך, נאָך א לאנגען דינגען זיך פון דער
פּרייז קאמיטע מיט דער פירמע איז מען מושוה
געווארען אויף 15 פּראָצענט.

דאָך, נאך דעם גאנצען מורא'דיגען כאָאָס,
וועלכער הערשט אין טרייד, איז דאָך פאראַן א
האָפנונג אז ס'זאָל נאָך זיין ארבייט דעם סיזאָן.
די האפנונג ווערט בעגרינדעט אויף דעם, וואָס
אין דעם כאאָס האָבען די באיערס און סטאָר־
קיפּערס מורא געהאט אָנצוגרייטען זיך מיט
קלאוקס און די מאנופעקטשורערס — אויסער
וואָס זיי האָבען מורא געהאט צו מאכען סטאק
אויפ'ן ווינטער סיזאן, האָבען זיי אויך ניט גע־
האט די מעגליכקייט דערצו, ווייל די ביינקס
און די צייג מאנופעקטשורערס האָבען אפּגע־
שניטען דעם קרעדיט. ווען עס וועט אבער קאלט
ווערען, וועט דער עולם מוזען קויפען קלאוקס
און ערשט דאן וועט ווערען ביזי.

וואָס אנבעלאנגט אונזער יוניאָן, איז איין
זאך זיכער : אונזערע מעמבערס זיינען אימער
געווען און זיינען ביז דער לעצטער מינוט לאָיאל
און איבערגעבען צו דער יוניאָן, ניט אכטענדיג
אויף דעם, וואס פיעלע קענען ניט צאָהלען זיי־
ערע דיוס. דאָס בעווייזען אונז די אנגעפּאקטע
האָללס פון די שאפּמיטינגען און ספּעציעלע מי־
טינגען וועלכע ווערען גערופען פון צייט צו
צייט, אום דורכצוריידען זיך מכח דער לאגע.
עס איז זיכער דאס אזוי גיך ווי עס וועט נור
ווערען אביסעל ארבייט, און דער הימעל וועט
עטוואס קלערער ווערען פון די שווערע כמארעס,
וועלען אונזערע מעמבערס מאכען זיך גוטשטע־
הענד. זיי וועלען מיט פרישע ענערגיע זיך נעה־
מען צו דער ארבייט פון צוריק נעהמען דאס ביז
יעצט פערלארענע, מיט פּראָצענט, און אויס־
קעמפּפען נייע פּאזיציעס אום דאס פעלד צו
פארבעסערען און פארשעהנערען דאס לעבען פון
אונזערע ארבייטער אין קלאוקס טרייד.

די קלאוק אינדוסטרי אין קענעדע

פון ש. קאָלדאָווסקי.

עס וואָלט ניט געווען ריכטיג צו בעהויפּטען, דאס דער שרעקליכער קריזיס וועלכער הערשט יעצט אין דער קלאוקס־אינדוסטריע אין טאראנטא און מאנטרעאל, פּונקט אזוי ווי אין אלע אנדערע אינדוסטריען אין קענעדע, איז בלויז צו פערדאנקען דעם ווילדען מלחמה־פייער וועלכער בושוועט יעצט אין יוראָפּ. דער אמת איז, דאס דער קריזיס האָט זיך שוין אָנגעפאנגען נאָך מיט 2 יאָהר צוריק. פיעלע מאָנאטען נאָך בעפאָר די מלחמה האָט אויסגעבראָכען האָט ער זיך געהאַלטען אין איין פערשטאַרקען פון טאָג צו טאָג. הונדערט קלענערע און גרעסערע מאנופעקטשורערס און סוחרים האָבען באנקראָטירט און זיינען רואינירט געוואָרען אין די לעצטע עטליכע חדשים בעפאָר דער מלחמה. נאָך איידער אימיצער האָט געקענט חלום׳ען וועגען אזא שרעקליכע בלוט־באָד אין יוראָפּ, זיינען ארומגעגאנגען טויזענדער און צעהנדליגער טויזענדער ארבייטסלאָזע אין די גרעסערע און קלענערע שטעדט פון קענעדע אזוי ווי שאַטענס, ניט געפינענדיג קיין ארבייט און קיין אָרט וואו דעם קאָפּ אָנצושפּארען. הונדערטער און טויזענדער אידען, איטאַליענער און אַנדערע, וועלכע האָבען נאָך געהאַט אָפּגעשפּאָרט איינינגע דאָלאר, זיינען נאָך בעפאָר דער מלחמה צוריק אהיים געפאָהרען ניט קענענדיג געפינען דאָ קיין ארבייט.

דאָן האָט אויסגעבראָכען די מלחמה וועלכע איז אייגענטליך געווען בלויז ווי אויל אויף׳ן פייער. די געשעפטס־וועלט איז פּאראליזירט געוואָרען, די בערזען זיינען צוגעמאַכט געוואָרען, און מיט זיי אויך זיינען צוגעמאַכט געוואָרען פיעלע פאבריקען וואו צעהנדליגע טויזענדער ארבייטער זיינען געווען בעשעפטיגט. זאָגאר די גרויסע קענעדיען פּאסיפיק ריילראוד האָט אָפּגעלייגט איינינגע טויזענד ארבייטער און האָט אָפּגעשטעלט דאס בויען פון דעם נייעם גרויסען דיפּאָ אין טאראנטא וועלכער האָט געזאָלט קאָסטען איבער 3 מיליאָן דאָלאר.

און די קלאוקס אינדוסטריע איז דאס מאָל אויך ניט געווען קיין אויסנאַהמע. איך זאָג „דאס מאָל,“ ווייל אין דעם לעצטען קריזיס אין 1907, האָט די קלאוקס אינדוסטריע אמווענינגסטען געליטען. עס זיינען גראַדע געווען די קלאוקמאכער אין יענעם קריזיס, וועלכע האָבען, אויף פערשיעדענע אופנים, אויפגעהאַלטען דאס לעבען פון די ארבייטסלאָזע און הונגעריגע אידישע ארבייטער. דאס מאָל ליידען אָבער אונזערע קלאקמאַכער פּונקט ווי אנדערע ארבייטער. אימער־צו פלעגט זיך דער פאָל סיזאָן אָנהויבען אין טאראנטא אָנפאנג דזשון און פלעגט זיך אזוי ציהען ביז אויגוסט ווען עס פלעגט ווערען די גרויסע ביזי. דאס יאָהר אָבער זיינען פיעלע שעפּער אין גאַנצען געווען צוגעמאַכט דזשון און דזשולײַ, און אין אויגוסט און סעפּטעמבער איז ערשט ניט געווען קיין ארבייט. אין בעסטען פאַל האָט מען געארבייט אַ צוויי־דריי טעג אין דער וואָך.

עס פערשטעהט זיך דאס די מאנופעקטשורערס האָבען קודם כל זיך גענומען אויסנוצען דיעזען צושטאַנד געגען די ארבייטער און דער יוניאָן. יעצט, ווען זיי האָבען קיין ארבייט ניט, זיינען די מאנופעקטשורערס געוואָרען בריות און־טהוען וואס זייער הארץ גלוסט: ארבייטער זיינען ארונטער געשיקט געוואָרען גרופּען־ווייז, טראָץ דעם וואס די ארבייטער האָבען איבעראַל אויסגעדריקט זייער בערייטוויליגקייט צו טהיילען זיך גלייך מיט דער ארבייט; די פּרייזען, סאי פון שטיק און סאי פון וואָכען ארבייטער, זיינען געשניטען געוואָרען פון 10 ביז 30 פּראָצענט. דער תירוץ פאר די ארונטערגעשניטענע ווייזשעס פון די ארבייטער איז געווען, אַז דאס געלד געבען זיי אוועק צום „פּאטריאָטיק פאָנד,“ וואס ווערט געזאַמעלט פאר די אלמנות און יתומים פון די סאָלדאַטען וואס זיינען אוועק אין מלחמה. עס האָט זיך אָבער נאַכהער ארויסגעצייגט דאס די געלד איז אוועק אין די טיעפע

דים גארמענט וואָירקער,״ ווי אויך די פאָדערונגען פון די עמבראָידערי ארבייטער. וויים פּרעזידענט מעטץ, באראף און לעפקאוויטש רעפּאָרטען וועגען דער עמבראָידערי סיטואציאָן. וויים פּרעזידענט באראף שלאָגט פאָר דאס אויב מען וועט ניט קענען שליכטען די פראגע אויף אַ פריעדליכען וועג, זאָל אַ דזשענעראל סטרייק גערופען ווערען אין דעם טרייד.

בנוגע דער קליוולענדער לאַגע דיינקט פּרעזידענט שלעזינגער דאס ווען מיר זאָלען אָנפיהרען אַ טיכטיגע אגיטאציאָן און אָרגאַניזירען די ארבייטער פון טרייד וועלען מיר אָהן צווייפעל קענען קומען צו אַ פערשטענדניס מיט די וויכטיגערע מאנופעקטשורערס פון קליוולאנד. אום די אגיטאציאָן אָנצופיהרען דארפען מיר האָבען דריי אָרגאַנייזערס, צוויי מענער און איין פרוי. ער רעקאָמענדירט דאס דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד זאָל גוטהייסען אזא אָרגאַניזאציאָנס ארבייט. רעקאָמענדיישאן אָנגענומען.

וועגען דער לאַגע פון וועיסט טרייד אין אַלע וויכטיגע צענטערס פון לאנד, ווערט בעשלאָסען צו געבען דעם דזשענעראל אָפּיס די פולע מאַכט צו אָנשטעלען אזוי פיעל אָרגאַנייזערס אין יעדע שטאָדט וויפיעל מעגליך, כדי צו אָרגאַניזירען דעם וועיסט און דרעס טרייד אין פילאדעלפיא, באָסטאָן, ניו דזשוירזי און אנדערע פּלעצער.

בעשלאָסען דאס פּרעזידענט שלעזינגער זאָל בעזוכען סינסינעטי. דער פערלאַנג פאר געלד שטיצע פון דיעזער שטאָדט ווערט איבערגעגעבען צום פּרעזידענט. די פראגע פון אָרגאַניזירען דעם ליידיס נעקוועאר טרייד ווערט איבערגעגעבען צום דזשענעראל אָפּיס.

בעשלאָסען צו געבען דעם לייבעל צו שעפער וועלכע פערלאַנגען איהם, לויט די רולס פון דער קאָנסטיטושאן.

וועגען דעם פּונקט פון אָרגאַנייזערס עקספּענסעס ווערט בעשלאָסען דאס 4 דאָלאר א טאָג זאָל געצאָהלט ווערען פאר דער ערשטער וואָך, און אויב אן אָרגאַנייזער פערבלייבט אויף איין פּלאַץ לענגער ווי אַ וואָך, זאָל ער בעקומען 3 דאָלאר א טאָג פאר 6 טעג אַ וואָך.

אַ צושריפט ווערט פאָרגעלעזען פון לאָקאל 9, וועלכער בעשולדיגט לאָקאל 11 פון בראנזוויל דאס זיי נעהמען אריין מעמבערס וואס וואָהנען און ארבייטען אין ניו יאָרק, און אויך אזעלכע וועמעס אפּליקיישאנס עס זיינען צוריקגעוויזען געוואָרען פון לאָקאל 9. וויים פּרעזידענטען באראף און קליינמאן ווערען בעשטימט צו אונטערזוכען דיעזע קליימס און נעהמען אַ שטעלונג אויב נויטיג צו בעשיצען די אינטערעסען פון לאָקאל 9.

עס ווערט פאָרגעבראַכט דאס מאַנכע פון די לאָקאלס פאָדערען 25 דאָלאר איינטריטס־געלד. בעשלאָסען צו אינסטרואירען די לאקאל יוניאָנס אויסצופאָלגען די בעשליסע פון קאָנווענשאן.

וועגען דעם פערלאַנג פון לאָקאל 9 דאס לאָקאל 17 זאָל טראנספערירען אַלע זייערע פינישערס פון זייער לאקאל, ווערט בעשלאסען דאס דער דזשענעראל אָפּיס זאָל מאַכען וועגען דעם אַ גרינדליכע אונטערזוכונג און האָבען דאס רעכט אָנצושטעלען עקספּערטען וועלכע זאָלען די פראגע ענטשיידען.

ברודער קליינמאן און האלפּערן ווערען ערוועהלט דעלעגאַטען צו דער קאָנווענשאן פון דער א. פ. ל.

ברודער פּיערס, קליינמאן און לעפקאוויטש ווערען אפּאָינטעט אַלס אַ קאָמיטע צו אויסארבייטען די גראווירטע רעזאָלוציאָן וואס איז בעשלאָסען געוואָרען ביי דער קליוולענדער קאָנווענשאן צו פּרעזענטירען צו ברודער דזשאן א. דייש, ברודער אב. ראזענבערג און ברודער סאל. פּאלאקאוו פאר דער וויכטיגער ארבייט וואס זיי האָבען געלייסטעט דער אינטערנעשאָנאל יוניאָן אלס בעאמטע, און אויך א גראווירטע רעזאָלוציאָן צו דער פאמיליע פון דעם פערשטאָרבענעם אב. קאפּלאן פון פילאדעלפיא וועלכער האָט פערלאָרען זיין לעבען דורך אַ סטרייקברעכער אין דעם פאר־אַ־יאָהריגען סטרייק.

אכטונגספאָל,

מ. זיגמאָן,

דזשענעראל סעקרעטער־טרעזשורער.

מיר ווילען דערמאָנען אונזערע לאקאל סעקרעטערס און אנדערע לעזער, וועלכע שיקען אונז פון צייט צו צייט קאָרעספּאנדענציעס און בעריכטען, אז דיעזע מוזען אָנקומען אין אָפּיס ניט שפּעטער ווי דעם 15טען פון יעדען מאָנאט, זאָנסט קענען זיי אין לויפענדען נומער ניט אריינגעהן. אויב איהר האָט וואָס צו שרייבען אנפאנג מאָנאט, שרייבט עס אָן און שיקט עס גלייך צו. דאָס קען אָבער ניט געדרוקט ווערען, ווען איהר שיקט דאָס זעלבע אויך אין אנדערע צייטונגען און עס ווערט דאָרט געדרוקט פריהער.

לאָקאל 36 איז אין א שלעכטען צושטאַנד. די מעמבערס האָבען ניט געארבייט א גאנץ לאנגע צייט. ווען עס איז געוואָרען א ביסעל ארבייט, האָבען זיי אבגעהאלטען א מיטינג מיט דער אבזיכט צו רעארגאניזירען זיך. די מעמ־בערס האָבען דאן פארגעשלאגען דאס מען זאָל אלעמען גוטשטעהענד מאכען מיט 50 סענט. ברודער ראזענבערג האָט דאצו ניט דערלאזען און מען האָט די פראגע אבגעלייגט אויף נאָך א מיטינג, וועלכען מען האָט נאָך דערווייל ניט אָבגעהאלטען.

מיט א צייט צוריק זיינען די אומשטענדען אין וואוסטער געווען גאנץ גינסטיג פאר אן אל־געמיינע בעוועגונג צו פערבעסערען די אר־בייטס בעדינגונגען. ווען מען האָט אבער גערו־פען א מיטינג האָט זיך ארויסגעצייגט דאס די וועלכע פערדיענען בעסערע וויידזשעס האָ־בען ניט געוואָלט איינשטימען דאס מען זאל אנפיהרען סטרייקס.

דער שאפּ פון פאפּלינסקי, איינער פון די גרעסטע וועיסט שעפּער אין וואוסטער איז אר־גאניזירט געוואָרען. ברודער ראזענבערג'ס רעפּארט ווערט אנגענומען.

דער פערלאנג פון דער קאמיטע פון לאקאל 49, באָסטאנער וועיסט מייקערס, דאָס מען זאל זיי געבען אן ארגאנייזער, ווערט איבערגעגעבען צום דזשענעראל סעקרעטער. א קאמיטע פון לא־קאל 75, וואוסטער קלאוקמאכערס, פערלאנגט דאָס זעלבע.

וויים פרעזידענט אמדור רעפּארטעט דאס די סיטואציאָן אין פילאדעלפיא האָט זיך זעהר פיעל פערבעסערט. בלויז א קליינע צאהל אר־בייטער בעלאנגען ניט צו דער יוניאָן, ווייל די יוניאָן האָט נאָך ניט געהאט קיין צייט צו ארגא־ניזירען זייערע שעפּער. ער ערוואַרטעט דאס אין א קורצע צייט וועלען זיי אלע זיין ארגאניזירט.

איידער עס האָט זיך אנגעפאנגען די אגי־טאַציע אין פילאדעלפיא האָט ברודער אמדור אבגעגעבען פיעל פון זיין צייט פאר באלטימאָר. די אומשטענדען זיינען גינסטיג פאר אויפבויען א שטאַרקע אָרגאניזאציאָן, און די אינטערנע־שאָנאַל וועט מוזען זעהען עפּעס טהאָן פאר באלטימאָר.

ברודער פּיערס רעפּארטעט דאס ער האָט געארבייט אין קענעדע, נור ווען דער קריעג האָט אויסגעבראָכען איז ער געקומען צוריק אין ניו יאָרק. אין ניו יאָרק האָט ער אבגעהאלטען א קאָנפערענץ מיט די קאנטראקטארס פון לאקאל 50. פון דארט האָט מען איהם געשיקט נאָך פי־לאדעלפיא צו העלפען ארגאניזירען די קאָט־טערס. ער האָט אטענדעט פיעלע פון זייערע מי־טינגען און עס איז איהם געלונגען אריינצוצי־העון פיעלע פון זיי אין דער אָרגאניזאציאָן. ער האָט אויך גע'פּועל'ט ביי די פילאדעלפיער קא־טערס אז זיי זאלען העכערען זייערע דיוס, ווייל מען וועט וואהרשיינליך דארפען העכערען די פער קעפּיטא צו דער אינטערנעשאנעל.

ברודער שלעזינגער בעריכטעט וועגען ברו־דער מארטין'ס ארבייט אין קליוולאנד, טאָלידא און סינסינעטי, וועלכע איז צוליעב אונגינ־סטיגע אומשטענדען ניט געווען זעהר ער־פאָלגרייך.

בעשלאסען אנצונעהמען די רעפּארטס פון די אָרגאניזערס.

אפּיעלס.

העררי ראָזענבוים אפּעלירט געגען א שטראָף פון 99 דאָלאר וועלכע דער דזשאָינט באָארד האָט אויף איהם ארויפגעלעגט פאר פערלעצען יוניאָן רולס. ברודער ראָזענבוים זאָגט דאס ער איז אונשולדיג.

ברודער ה. קארלין פון לאָקאל 64 אפּעלירט געגען א שטראָף פון 5 דאָלאר פאר בעליידיגען א ביזנעס איידזשענט פון דער יוניאָן.

ברודער דעלמאנאקא פון לאָקאל 23 אפּעל־לירט געגען א שטראָף פון 1 דאלאר פאר ארביי־טען אָווערטיים.

ברודער ה. פראמער אפּעלירט געגען א שטראָף פון 10 דאָלאר ארויפגעלעגט פון דער ניו יאָרקער דזשאָינט באָארד, ווייל אָלס מענע־דזשער פון דעם פרעסערס דעפּאַרטמענט פון זיין שאפּ האָט ער זיך ענטזאגט ארויפנעהמען צו דער ארבייט די פּרעסערס וועלכע די יוניאָן האָט ארויפגעשיקט.

ברודער דזש. ניומארק אפּעלירט געגען לאָ־קאל 35 דערפאר וואס מען האָט איהם ארונ־טערגענומען פון זיין דזשאב.

ברודער י. ווישנעווסקי אפּעלירט געגען דעם בעשלוס פון דער אַלטער דזשענעראל באָארד, וועלכע האָט איהם געפונען שולדיג אין שלעכ־טער אויפפיהרונג און האָט איהם בעשטראָפט דאס ער זאָל ניט קענען האלטען קיין אמט אין דער יוניאָן. פרעזידענט שלעזינגער ענטשיידעט דאס אזוי ווי דער דזשענעראל באָארד האָט שוין געהאנדעלט וועגען דער פראגע קען ווישנעווסקי נור אפּעלירען צו דער קאָנווענשאן.

ברודער אשפּיז אפּעלירט געגען א רול פון טשערמאן פון לאָקאל 1 דאס מעמבערס וואס זיינען בעשטראָפט מיט געלד דארפען ניט צאָה־לען דיעזע שטראפען זאָלאנג זייערע אפּיעלס זיינען ניט ענטשיידען געוואָרען.

וויים פרעזידענטען לעפקאוויטש, דובינסקי און קליינמאן ווערען בעשטימט אלס קאָמיטע אויפצונעהמען דיעזע אלע אפּיעלס.

פרעזידענט שלעזינגער לעזט פאָר קאררעס־פאנדענץ מיט דער עמבראָידערי מאנופעקטשו־רערס אססאָסיאיישאן, א טהייל פון וועלכע איז געווען געדרוקט אין דעם אָקטאָבער נומער „לייד־

אַן עהנליכער פערלאַנג ווערט פאָרגעלעזען פון דענווער, קאלאראדא, לאָקאל 47. ביידע ווערען איבערגעגעבען צום פּרעזידענט.

א טעלעגראם ווערט פארגעלעזען פון די באָסטאָנער ליידיס גארמענט מאנופעקטשורערס אסאָסיאיישאן, גראטולירענדיג דער יוניאָן מיט דעם סעטלעמענט אין פילאדעלפיא, וואס האָט געבראכט הארמאָניע און פּראגרעס.

א צושריפט ווערט פארגעלעזען פון דזשאָינט באָארד פון סט. לואיס, פערלאנגענדיג געלדשטיצע פאר איינינע מעמבערס וואס זיינען ארעסטירט געווארען אין לעצטען סטרייק. איינע פון דיזע קייסעס וועט באלד פארקומען. — איבערגעגעבען צום פּרעזידענט און סעקרעטער

דער פערלאנג פון סעקרעטער פון דעם געוועזענעם לאקאל 8, אין סאן פראנציסקא, פאר אַן ארגאנייזער, און אַן עהנליכער פערלאנג פון לאקאל 52, לאס אנדזשעלעס, קאליפארניא, ווערען איבערגעגעבען צום פּרעזידענט און סעקרעטער.

ברודער אשפּיז צייגט אָן אין א צושריפט אויף א טעות אין ארטיקעל 8, סעקשאן 2 און ארטיקעל 14, סעקשאן 6 פון די נייע קאנסטיטושאן. סעקרעטער זיגמאן און וויים פּרעזידענט קליינמאן ווערען בעאויפטראגט צו אונטערזוכען די זאך און מאכען די נויטיגע קאררעקשענס.

די רעזיגניישאן פון ברודער דזשאהן א. דייש אלס דעלעגאט צו דער קאנווענשאן פון דער אמעריקאן פעדעריישאן אוו לייבאר ווערט אָנגענומען.

צוויי קאמיטעס ערשיינען פון לאקאל 12, די באסטאנער פּרעסערס יוניאָן. איינע פערלאַנגט דאס מען זאל ערלויבען די פּרעססערס צו ארבייטען שטיק ארבייט און די צווייטע — דאס מען זאל שטריינג אבהיטען דאס געזעץ פון וואָך ארבייט. בעשלאָסען זיי צו ענטפערען, אז די דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד איז מיט דער מיינונג דאָס נור וואָך ארבייט זאל געארבייט ווערען, און דאס ברודער ראזענבערג ווערט בעאויפטראגט דורכצופיהרען די רול.

וויים פּרעזידענט לעפקאוויטש, אלס טשערמאן פון דער קאמיטע וואס איז געוועז אפּוינטעט צו אונטערזוכען דעם צושטאנד אין לאקאל 3, 38 און 65 און זעהען אויב עס איז מעגליך צו שאפען א נעהענטערע פערבינדונג צווישען זיי, רעקאמענדירט דאס די בעסטע וועג ווי אזוי דאס קען דורכגעפיהרט ווערען איז צו פעראייניגען די דריי לאקאלס, דאמיט וועלען אלע צוויסטיגקייטען געשליכטעט ווערען. די רעקאמענדיישאן ווערט אנגענומען.

ברודער לעפקאוויטץ לעזט פאר פאלגענדען רעפּארט וועגען דעם אפּיעל פון ברודער פריעדמאָן פון לאקאל 25 :

„נאָך א גרינדליכע אונטערזוכונג זיינען מיר געקומען צום שלוס דאס לויט די בעווייזע האָט לאקאל 25 געהאנדעלט ריכטיג מיט דער פאדערונג דאס ברודער פריעדמאן זאל אוועקגעשיקט ווערען פון דער בידזשו ווייסט קאמפּאני. עס איז בעוויזען געווארען דאס די מיידלעך זיינען געסעקט געווארען צוליעב פריעדמאנען. די איבריגע בעשולדיגונגען געגען איהם זיינען ניט בעוויזען געווארען. די קאמיטע איז מיט דער מיינונג דאס די האנדלונג פון לאקאל 25 זאל אונטערשטיצט ווערען און דאס ברודער פריעדמאָן זאָל פערליערען דאס רעכט צו האבען אירגענד וועלכען אמט אין דער יוניאָן פאר די נעקסטע צוויי יאָהר. די רעקאמענדיישאן ווערט אָנגענומען.

דער פערלאנג פון דזשאָינט באָארד פון טאָראָנטא, דאס דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד זאל אנשטעלען וויים־פּרעזידענט קאָלדאָווסקי, אלס אינטערנעשאנעל ארגאנייזער פאר קענעדע ווערט איבערגעגעבען צום דזשענעראל אָפיס.

דער פערלאנג פון שיקאגא דזשאָינט באָארד דאס ברודער שלעזינגער זאָל בעזוכען שיקאגא וועט גוט־געהייסען.

אָרגאַנייזערס רעפּאָרטס.

אָרגאנייזער א. ראזענבערג רעפּארטירט דאס ווען ער איז געקומען נאך באסטאן האָט ער געפונען דאס די אָרגאניזאציאָן האָט קיין סיסטעם. פיעלע מיטגליעדער האָבען ניט געצאהלט קיין דיוס. די בעשליסע פון גריוועגס באָארד פון דער יוניאָן און דער אסאסיאיישאן זיינען קיינמאָל ניט אויסגעפיהרט געווארען, ווייל ס'איז ניט געוועזן ווער עס זאל זיך דערמיט אבגעבען. די פּרעסערס האָבען געארבייט שטיק ארבייט געגען די רולס און עס האָט איהם גענומען א היבשע צייט ביז וואנען עס איז איהם געלונגען דאס צו סטאפּען.

עס איז זעהר שווער צו ארגאניזירען די וויסטמאכערס, און ווען ער האָט געוואלט קריגען די הילפע פון איינינע אסאָסיאיישאן מאנופעקטשורערס צו יוניאָניזירען זייערע שעפּער, האָבען זיך פיעלע פון די מעהר אקטיווע מיידלעך געשטעלט געגען איהם. ער גלויבט, דארום, דאָס דיעזע ארבייט זאל איבערגעלאזט ווערען פאר א גינסטיגערע צייט.

בנוגע צו לאקאל 7, די ריינקאוט מייקערס פון באָסטאן, זאָגט ער, אז דער אקטיווער עלעמענט פון דעם לאקאל גלויבט ווענינ אין דעם פּראקטישען יוניאָניזם. זיי בענוצען די יוניאָן מעהר ניט אלס א מיטעל ווי צו ערציהען זייערע מעמבערס אין דער טהעאָריע פון קלאסענקאמפּף.

װאָרען דורך אונזער אָפיס. דער דזשענעראַל אָפיס האָט געצאַהלט די סאַלערי פון מענעדזשער, ברודער עפּשטײן, פאַר זיעבען װאָכען צײט, אױסער א דאָנײשאַן פון 200 דאָלאַר װאָס דער דזשענעראַל עקזעקוטיװ באָארד האָט זײ בעװיליגט בײ דעם לעצטען פיערטעל יעהרליכען מיטינג.

אונזערע לאָקאַלס 5 און 6, די עמבראָידערי װאָרקערס האָבען פערנומען פיעל פון אונזער צײט אין די לעצטע 2 מאָנאַטען. זײ האָבען געהאַלטען מיטינגען פון זײערע עקזעקוטיװ באָארדס אין אונזער אָפיס, װעלכע מיר האָבען אַטענדעט. מיר האָבען אויך בעזאָרגט מאַנכע פון זײערע מיטינגען מיט רעדנער.

אין סעפּטעמבער האָבען מיר געהאָלפען אונזער לאָקאַל 65, ברוקלינער לײדיעס טײלאָרס, סעטלען מיט זײערע באָסעס אין אונטערשרײבען אגרימענטס.

מיר האָבען בעזוכט די סינסינעטי לאָקאַלס אום צו סעטלען אינערליכע שטרײטיגקײטען. גענויע אײנצעלהײטען װעגען דעם זײנען אנגעגעבען געװאָרען אין דעם אָקטאָבער „לײדיס גאַרמענט װאָרקער“.

די ניו יאָרקער מיטגליעדער פון דזשענעראַל באָארד האָבען געהאַט פינף מיטינגען, דרײ אין פילאַדעלפיא, און האָבען פערהאַנדעלט פיעלע װיכטיגע פראַגען.

מיר האָבען בעקומען פיעלע • נאָכפראַגען װעגען אונזער יוניאָן לײבעל אויף קלאָוקס, סוטס, װײסט גודס און רײנקאָוטס; אָבער אזױ װי די פראַגע פון דעם װײסען פּראָטאָקאָל לײבעל הײנגט נאָך אַלץ אין דער לופטען, װאָלט איך פאָרגעשלאָגען דאָס איהר זאָלט דא אויפנעהמען די פראַגע, װי אזױ לײבעלס זאָלען ארױסגעגעבען װערען.

די מײסטע פון אונזערע װײס פּרעזידענטען, װעלכע זײנען אַפּױנטעט געװאָרען אין פערשיעדענע קאָמיטעס בײ דעם לעצטען מיטינג, האָבען זײערע פּפליכטען ערפילט. אנדערע האָבען צוליעב מאַנגעל אין צײט ניט געטהאָן זײער ארבײט.

איהר װעט געפינען אַלס א בײלאַגע צו דיעזען רעפּאָרט, אַן אַלגעמײנעם סטײטמענט פון אונזערע פינאַנצען און אויך א ליסטע פון די פערשיעדענע דאָנײשאַנס װעלכע זײנען געמאַכט געװאָרען צו אונזערע לאָקאַלס אין די מאָנאַטען דזשון, דזשולײ, אױגוסט און סעפּטעמבער, פאַר דער גאַנצער צײט װאָס איך בין אין אַמט.

אונזער גוטשטעהענדע מעמבערשיפּ פאַר׳ן מאָנאַט סעפּטעמבער איז געװען 98,000. מיר זענען בערעכטיגט צו זײן פערטראַטען בײם קאָנװענשאַן פון דער אַמעריקאַן פעדערײשאַן אװ לײבאָר דורך 6 דעלעגאַטען; און אזױ װי מיר האָבען נור ערװעהלט פינף בײ דער קליװלענדער קאָנװענשאַן, װאָלט איך רעקאָמענדירען דאָס איהר זאָלט ערװעהלען א זעקסטען דעלעגאַט בײ דיעזען מיטינג.

צום שלוס װיל איך אויך זאָגען, דאָס פאַר די לעצטע צײט האָבען מיר געהאַט צו אַטענדען מעהר קאָמפּלײנטס פון שעפּער און אײנצעלנע מעמבערס װי װעלכע עס איז פריהעריגע צײט. מיר האָבען די אַלע קײסעס אַטענדעט און געטהאָן דאָס בעסטע אין יעדען פאַל.

אַכטונגספול,

מאָררים זיגמאַן,

דזשענעראַל־סעקרעטערי־טרעזשורער.

קאָמיטעס, צושריפטען און רעפּאָרטס.

רעפּאָרט פון דער עדיוקײשאָנאַל קאָמיטע.

ברודער עלמער ראָזענבערג פון לאָקאַל 10, האָט בעריכטעט פאַר דער עדיוקײשיאָנאַל קאָמיטע, װעלכע איז אַפּױנטעט געװאָרען בײ דעם דזשענעראַל אָפיס, דאָס די קאָמיטע פּלאַנעװעט צו אַראַנזשירען מיט דער ניו יאָרקער ראַנד סקול א סיסטעמאַטישען קורס פאַר די מעמבערס פון דער אינטערנעשאָנאַל װעלכע זײנען גערען זיך צו בילדען. ער האָט פאָרגעלעזען פאָלגענדען רעכנונג װעגען די קאָסטען:

„דיעזער רעכנונג איז בעגרינדעט אויף דעם באַזיס פון א גרופּע פון 50 סטודענטען, װעלכע קענען יעטװעדער אַטענדען דרײ קורסען. עס װעט געלערענט װערען:

די געשיכטע, טהעאָריע און פּראַקטיק פון דער ארבײטער בעװעגונג.

אָרגאַניזאַציאָנס מעטהאָדען.

עס װעט זײן א רעדנער קלאַס.

אין פאַל עס װעלען זײן מעהר װי 50 סטודענטען, װעט די בעשטימטע סומע פאַר 50 סטודענטען בלײבען די זעלבע, חוץ עקסטרא צאָהלונגען פאַר לעהרער. די בעשטימטע סומע איז װי פאָלגט:

50	סטודענטען	$2,000
100	„	2,500
150	„	3,000
200	„	3,500

די בעשטימטע סומע איז פאַר רענט, עקסטרא בעדיענונג, ספּעציעלע לעקטשורערס, דרוק קאָסטען, סטעמפּס און אנדערע זײטיגע עקספּענסעס“.

דער רעפּאָרט װערט איבערגעגעבען צו די ניו יאָרקער מעמבערס פון באָארד.

א קאָמיטע פון לאָקאַל 7, באָסטאָנער רײנקאָוט מײקער, פערלאַנגט געלד־שטיצע און אַן אָרגאַנײזער.

בעאויפטראגט געווארען דורכצופיהרען דעם פונקט אין אונזער קאנסטיטושאן וועגען גרינדען א דיסטריקט קאונסיל אין ניו יאָרק. מיר האָבען אויפגעפאדערט די לאקאלס צו וועהלען דעלעגאטען פאר א קאנפערענץ פיר דעם צוועק. נאָכדעם ווי מיר האָבען אנגעהאלטען עטליכע קאָנפערענצען, האָבען די לאקאלס בעשלאסען צו אָרגאניזירען אזא צענטראלע קערפערשאפט וואָס זאל נעהמען אויף זיך די אויפגאבע פון נייע אָרגאניזאציאָנס ארבייט אין ניו יאָרק און אויך העלפען די קלענערע לאקאלס. א סאָב־קאָמיטע האָט אויסגעארבייט א פלאן ווי אזוי אויפצוהאלטען דעם דיסטריקט קאונסיל דורך א וועכענטליכע פער קעפיטא. נור, אבוואהל פיעלע פון אונזערע לאקאלס האָבען זיך אָנגעשלאסען אן דעם קאונסיל, האלטען זיך אייניגע פון די גרעסערע לאקאלס נאך אלץ צוריק, און צוליעב דעם איז דער קאונסיל נאך ניט פאלשטענדיג אָרגאניזירט. ווי מיר שיינט וועט דער דזשענעראל אפיס מוזען זיך פערזענליך ווענדען צו דיעזע לאקאלס דאס זיי זאלען נאכקומען דעם בעשלוס פון דער קאנוועושאן.

אין פערלויף פון אויגוסט און סעפטעמבער האָבען מיר געהאלפען לאקאל 38 אין איהרע קאָנפערענצען וועלכע האָבען געבראכט צו א פריעדליכען סעטלעמענט מיט דער אסאָסיאיישאן פון זייער טרייד. מיר האָבען געגעבען מאָראלישע און פינאנציעלע שטיצע צו די ראפער מייקערס לאָקאל 41. דער דזשענעראל אָפיס האָט בעשטימט אן אינטערנעשאנעל ארגאנייזער פאר לאָקאלס 41 און 50 אום צו רעארגאניזירען זייערע טריידס, און מיר האָפען דאס דיעזער שריט וועט זיי ענדליך אוועקשטעלען אויף א פעסטען פונדאמענט.

מיר האָבען אויך פינאנציעל געשטיצט די טשילדרען דרעסמייקערס, לאקאל 50, און געסעטעלט פיעלע פון זייערע קאמפליינטס. איבערהויפט, האָבען מיר אכטונג געגעבען אויף דער ארבייט פון דיעזען לאָקאל א גאנץ לאנגע צייט נאָך ברודער האלפערן׳ס רעזיגנאציאָן אלס מענעדזשער. מיר האָבען אָנגעשטעלט ברודער טשארלז ריזוטטא אלס אָרגאנייזער פאר די איטאַליענישע ארבייטער פון לאקאל 41 און 50. מיר זיינען צופריעדען צו קענען בענאכריכטען דאָס דער צושטאַנד פון דיעזע לאקאלס האָט זיך לעצטענס פערבעסערט, אבוואהל זיי נויטיגען זיך נאָך אלץ אין דער הילפע פון דער אינטערנעשאנעל.

מיר האָבען אָנגעשטעלט מיסס פאולינא ניומאן אלס ספעשעל אָרגאנייזער פאר דעם דזשענעראל אָפיס. זי האָט געארבייט אונטער דער צייט פאר לאקאלס 5 און 6, די עמבראָידערי יוניאָנס; פאר לאָקאל 49, באָסטאנער ווייסט מייקערס און לאקאל 50 פון ניו יאָרק.

דאָ ניט לאנג איז זי געווען אין וואוסטער, מאַסס. און האָט אויפגעוועקט די ענגליש־שפרעכענדע פרויען פון יענער שטאָדט. זי האָט ארגאַניזירט אן „אמעריקאן ברענטש" פון לאקאל 75 אין וואוסטער.

מיר האָבען געהאלפען לאקאל 62, די וואהייט גודס ווארקערס יוניאָן, ביי זייערע גריוועגס באָארד מיטינגס און אויך, אין געוויסע פעלע, אין שווערע קאמפליינטס.

מיר האָבען צוריק געגעבען דעם טשארטער צו די ליידיס טיילארס לאקאל 101 אין ריטשמאנד, ווירדזשיניא, ווייל די מעמבערס האָבען זיך אומגעקעהרט ארבייטען אין די דארטיגע סטאָרס.

אונזער לאקאל 106, ליידיס גארמענט ווארקערס פון סטאקטאן, קאליפארניא, וועלכער בעשטעהט אויסשליסליך פון אמעריקאנער פרויען, האָט שטארק געליטען צוליעב א לאָקאוט פון אלע יוניאָן ארבייטער אין יענער שטאדט. מיר האָבען זיי געהאלפען מיט פינאנציעלע שטיצע.

מיר האָבען אויך געפועל׳ט אז דער דיסטריקט ארגאנייזער פון דער אמעריקאן פעדעריישאן אף לייבאָר אין סעאטעל, וואשינגטאן, זאָל טהאָן ארגאניזאציאָנס ארבייט פאר אונזער לאָקאל 28, אין דיעזער שטאדט. אונזער לאקאל 82, די קאלאמאזו קארסעט מייקערס, האָט געהאט א פריוויליגע קאמיטע וועלכע איז ארומגעפאהרען איבער׳ן לאנד אום צו פערשפרייטען די פאקטען פון זייער צוויי יאָהריגען קאמפף מיט דער קאלאמאזו קארסעט קאמפאני. אזוי ווי מיר האָבען יעצט ערפאהרען דאס דיעזע קאָמפאני האָט באנקראטירט האָבען מיר בעשלאָסען אבצושטאפען די ארבייט פון דיעזער קאָמיטע, דערפאר ווייל דער צוועק פון זייער קעמפיין איז שוין אייגענטליך ערבייכט.

מיר האָבען אבגעהאלטען פיעלע וועכענטליכע מיטינגען מיט די מעמבערס פון לאקאל 108, ליידיעס נעקווער קאטערס, און זיינען געקומען צום שלוס דאס דיעזער לאקאל וועט ניט קענען פאלקאם אָרגאניזירען זיך, זאלאנג די פרויען, וועלכע ארבייטען אלס אפרייטארס וועלען ניט זיין אָרגאניזירט. מיר האָבען אויך גערופען מיטינגען פון די מיידלעך און מיר האָבען בעשלאָסען אָנצושטעלען איינע אָדער צוויי פון זיי, אָנצופאנגען אָרגאניזאציאָנס ארבייט אין דיעזער אינדוסטרי, אבער ביז יעצט, צוליעב דעם וואָס מיר זיינען געווען פערנומען אין אנדערע פלעצער, איז די ארבייט נאָך ניט אנגעפאנגען געווארען.

אונזער אָפיס האָט אויך פיעל געהאלפען דעם רייןקאוט מייקערס לאקאל 20 שליכטען אינערליכע טראבעל אין דער אָרגאניזאציאָן. די ביכער פון דעם לאָקאל זיינען רעווידירט גע־

מיטינג פון דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באַרד

אויסציגע פון די פערהאנדלונגען.

דער צווייטע פּיערטעל יעהרליכער מיטינג פון דזשענעראל עקזעקוטיוו באַארד איז אבגע־האלטען געוואָרען אין באסטאָן, מאסס. אין יונייטעד סטייטס האָטעל, פון דעם 5טען ביז דעם 7טען אקטאבער, 1914.

פּרעזידענט שלעזינגער אין טשער. אלע מעמבערס אנוועזענד.

פּרעזידענט שלעזינגער גיט אב אן אויספיהר־ליכען רעפּאָרט וועגען דעם סעטלעמענט אין פי־לאדעלפיא און לעזט פאר א קאפּיע פון די אגרי־מענטס, וועלכע זיינען געשלאסען געוואָרען צווי־שען דער יוניאָן און די פילאדעלפיער אסאָסי־איישאָנס. מיט די אינדעפּענדענט מאנופעק־טשורערס איז געשלאָסען געוואָרען בעזונדערע קאָנטראקטען.

אין דעם בעריכט ווערט דערמאנט אז ברו־דער פּערלשטיין איז געבראכט געוואָרען פון ניו יאָרק צו פערוואלטען דעם אָפיס פון דער יוניאָן. ברודער ה. וויינבערג פון פילאדעלפיא איז אנגעשטעלט געוואָרען צו אדרעסירען שאפּ מיטינגען און ברודער דזש. פ. פּיערס איז גע־שיקט געוואָרען נאָך פילאדעלפיא צו ארגאניזי־רען די קאטערס. ברודער קליינמאן איז אויך גוועען אנגעשטעלט פאר איניגע וואכען אום אכטונג צו געבען אויף די אויסנאַבען. דיעזע אררענדזשעמענטס האָבען אזוי פיעל פערבע־סערט די סיטואציאָן אין פילאדעלפיא דאָס עס איז ביי איהם קיין צווייפעל אז עס וועט דארט אימּמער זיין א גוטע שטאַרקע יוניאָן. ברודער אמדור איז יעצט דער טשיעף קלוירק פאר דער יוניאָן.

פּרעזידענט שלעזינגער בעריכטעט דאס ער איז געוועזען זעהר פערנומען מיט די עמבראָידערי יוניאָנס אין פערלויף פון די פערגאנגענע מאָ־נאַטען. דיעזע לאקאלס, וועלכע האָבען זיך ניט לאנג צוריק אנגעשלאסען אן דער אינטערנעשאָ־נעל, האָבען ערוואַרטעט זעהר א גוטען סיזאָן, צוליעב דער אייראָפּעאישער קריעג, וועלכע האָט געמאכט שטאַרק ביזי דעם היעגען עמבראָידערי טרייד. זיי האָבען דארום געדענקט דאס עס וועט זיי זיין מעגליך ארגאניזירען זייער גאנצען טרייד דורך א דזשענעראל סטרייק. די מעמ־בערס פון דיעזע לאָקאלס זיינען געוועזען זעהר ענ־טוזיאסטיש פאר דעם, און איניגע מאנופעק־טשורערס האָבען געוואלט אנפאנגען פערהאנד־לונגען מיט דער יוניאָן אום אויסצומיידען א סטרייק. דער דזשענעראל אָפיס האָט אנגע־שטעלט אן אָרגאנייזער, בערנארד וויס, א מאן פון טרייד, אום צו העלפען די אגיטאציאָן אין ניו דזשורזי. עס זיינען ארויסגעשיקט געוואָרען בריעף צו די מאנופעקטשורערס פון דעם טרייד, ניט ארויסשטעלענדיג בעשטימטע פאָדערונ־גען, נור ערקלעהרענדיג דאס די ארבייטס בעד־דינגונגען אין די פערשיעדענע שעפּער זיינען איבעראל אנדערש, און עס איז דארום ראטהזאם צוזאמען צוקומען און דורכרעדען זיך, אויב מען קען ניט איינפיהרען איינהייטליכע בעדינגונגען אין דער גאנצער אינדוסטריע. עס איז זיי געגע־בען געוואָרען צייט ביז דעם ערשטען אקטאבער. דעם זעלבען טאג האָבען מיר בעקומען פון זיי א לעטער אנזאגענדיג אונז דאס זיי זיינען צו־פריעדען מיט אונז צו קאנפערירען און זיי פער־לאנגען דאס מיר זאָלען בעשטימען א טאָג פאר דער קאנפערענץ. מיר האָבען דאן געמאכט די נויטיגע אראנדזשעמענטס דורך דזשייקאב פענ־קין, דעם לאָיער פון דיעזע לאקאלס.

פּרעזידענט שלעזינגער׳ס בעריכט ענטהאלט אויך איינצעלהייטען וועגען זיין בעזוך אין קליוו־לאנד, וואו ער האָט קאנפערירט מיט וויס פּרע־זידענט אלבערט קאָהען און די עקזעקוטיוו קאָמיטע פון דעם לאקאל. קליוולאנד האָט ארום 300 מעמבערס אין די לאקאלס. די צאהל מע־נער און פרויען אין דעם לאקאל האָט זיך שטאַרק געענדערט זינט 1911. די בלעק פעקטאָרי צום ביישפּיעל, וועלכע האָט בעשעפטיגט פיעלע הונדערטע מענער פאר דעם סטרייק האָט יעצט ארום זעקס הונדערט פרויען און צוויי הונדערט מענער. ער דיינקט דאס מען קען יעצט דארט פיעלעס אויפטהאָן.

פּרעזידענט שלעזינגער ענדיגט זיין רעפּאָרט מיט אן אנדייטונג אויף דעם צושטאנד פון דעם וויסט טרייד איבער׳ן לאנד, וועלכער איז דער־וויל ניט ארגאניזירט. עס שטעהט דער ניו יאָרקער וויסט און דרעססמייקערס יוניאָן פאר א געפאהר, אויב זי וועט בלייבען די איינציגע וויסט מייקערס אָרגאניזאציאָן אין גאנצען לאנד. עס איז דארום די פפליכט פון דער אינ־טערנעשאנעל צו זעהען ארגאניזירען די טרייד אין די איבריגע ערטער.

סעקרעטער־טרעזשורער מאָררים זיגמאן, לעזט פאָר פאָלגענדען רעפּאָרט:

„לויט א רעזאלוציאָן פון אונזער קאנווענ־שאָן אין קליוולאנד איז דער דזשענעראל אָפיס

אין אן אלגעמיינעם אגיטאציאָנס מיטינג און עס איז ניט בעוואוסט צי דער פּראָיעקט איז בעשטעטיגט געוואָרען. יעדענפאלס, אויב די סעקשאנס האבען אויף אזא פאָנד איינגע־שטימט, וועט ער ווארשיינליך געבראכט ווערען אין לעבען.

פילאדעלפיא נאָך דעם „סעטעלמענט".

בלויז זעקס וואָכען זיינען פערביי זינט דעם זיעגרייכען סעטעלמענט אין פילאדעלפיא; אָבער טראָץ דער קורצער צייט איז עס גאַנץ קלאָהר, דאס אומקעהרען זיך צו די אַלטע אומשטענדען איז יעצט שוין אַן אונמעגליכקייט, און דאס די נייע עפּאָכע אין דעם קלאוק טרייד אין פילא־דעלפיא איז פון א ווירקליך דויערהאפטען כא־ראקטער.

די וויכטיגסטע פאסירונג פון די לעצטע עט־ליכע וואָכען, וואס איז זעהר צופריעדענשטע־לענד פון אונזער שטאנדפּונקט, איז וואס די טרייד אין פילאדעלפיא איז איצט גוט אָרגאַ־ניזירט. בעפאָר דעם סעטעלמענט זיינען פיעלע מעמבערס געווען ניט גוטשטעהענד מיט זייערע דיוס. פאר דעם לעצטען מאָנאט האט זיך דאס אַלעס אומגעביטען און היינט צו טאָג האט פי־לאדעלפיא אריבער 5,000 מענער און פרויען אין דער יוניאָן.

די מאשינערי פון דעם אגרימענט האט אָנ־געפאנגען ארבייטען גלייך נאָך דעם ווי דער סע־טעלמענט איז געמאכט געוואָרען. קאמפּלעינטס ווערען יעצט אטענדעט אין א רעגעלמעסיגען וועג. די אינסייד קאָנטראַקטארס, וועלכע האָבען זיך געפונען אין יעדען ברענטש פון טרייד, זיי־נען אבגעשאפט געווארען און די מיוחסים האָבען געקראָגען זייערע פליעגלען אונטערגע־שניטען.

דער נייער קאמפּענסיישאן געזעץ ביי די ליידיס טיילאָרס.

אונזער לאָקאל 38, ליידיס טיילאָרס פון ניו־יאָרק, האט בעקומען א בריעף פון גאָווערנאָר גלין'ס אָפיס אָנפרעגענדיג די מיינונג פון די מעמבערס וועגען דער ווירקונג פון דעם נייעם קאמפּענסיישאן געזעץ אויף זייער טרייד. ווי בעוואוסט, ארבייטען פיעלע ליידיס טיילאָרס אין די קאסטאם שעפּער אויף דער פינפטער עוועניו. די יוניאָן האט געענטפערט אויף דער אָנפראגע דאס אָבוואָהל דער געזעץ אן און פאר זיך איז א גאַנץ גוטער, זיינען זיי געגען דעם פּונקט וועלכער דיסקרימינירט געגען פערהייראַ־טע מענער. עס מאכט שווער פאר פיעלע פער־הייראטע ארבייטער צו קריגען דזשאבס. עס לייגט זיך אויף'ן שכל דאס א מאנופעקטשורער וועט שנעלער געבען א דזשאב אַן אונפערהייראַ־טען ארבייטער איידער א פערהייראטען, איינ־פאך דארום ווייל אין פאל פון אן עקסידענט איז זיין פעראנטוואָרטליכקייט פיעל קלענער.

שיקאגא רעינקאוט מאַכער.

לויט אָרגאַנייזער גלאַסמאַן'ס רעפּאָרט צו דער דזשענ. עקז. באָארד, האט דער רעינקאוט מייקערס לאָקאל 54 פון שיקאגא אָנגעפאנגען ארויסצוצייגען צייכענס פון טהעטיגקייט. אָר־גאנייזער גלאַסמאַן האט בייגעוואוינט פיעלע פון זייערע מיטינגס. נייע בעאמטע זיינען ער־וועהלט געוואָרען און זיי האָפען אז זייער טרייד אין שיקאגא וועט זיין גוט אָרגאַניזירט אין א קורצע צייט. זיי האָבען שוין געהאט ערפאה־רונג אין סטרייקס און האָבען געלערענט ווי נוצלאָז עס איז צו פערשווענדען קרעפטען אויף איינצעלנע שאפּ סטרייקס.

שיקאגאָ ווייסט מייקערס.

אין שיקאגא זיינען פאראן וועניגסטענס 5 טויזענד ווייסט מייקערס און ווהייט גודס אר־בייטער, מייסטענס פרויען. זייערע פערדיענ־סטען זיינען קלעגליכע און זיי ווערען בעהאנ־דעלט אין די שעפּער ווי אלע אונאָרגאניזירטע ארבייטער. זיי מוזען אויסשטעהען יעדע שלעכ־טע בעהאנדלונג, ניט האָבענדיג פאר וועמען זיך צו בעקלאָגען, אָדער ווער עס זאָל זיך פאר זיי אָנעהמען. דיעזער צושטאנד איז טרויעריג גע־נוג און דערפאר איז איצט די צייט אָנצופיה־רען א ברייטע אגיטאציע צווישען זיי.

ברודער גלאַסמאַן ארבייט אין דער זאך גאַנץ פלייסיג. אן אָנפאנג פון אן אָרגאַנאזאציאָן איז שוין דאָ און אין גיכען וועט אויך זיין א לאָקאל פון ווייסט און ווהייט גודס ארבייטער אין שיקאגא.

שטעלען אין גרויסע קוואנטיטיס, און די לאָקאל יוניאָנס וועלען זיי בעקומען פאר קאָסט פּרייז. די פאָרמע פון די ביכער וואס מיר ערווארטען איינצופיהרען וועלען אָן און פיר זיך זיין א גרויסע הילפע פאר דער ארבייט פון די סעקרעטערע. די לאָקאל יוניאָנס און זייערע סעקרעטערע וועלען די נייעס זיכער אויפנעהמען מיט דער בעסטער שטימונג. אין דער נאָהענטער צוקונפט וועלען די אינטערנעשאנאל מיט אלע איהרע לאָקאלס זיין שטאָלץ מיט דעם סיסטעם וואס מיר וועלען האָבען אין אונזערע פינאנסיעלע דעפּארטמענטס.

אין די לאָקאל יוניאָנס

פון מ. ה. ד.

פּרייז קאָמישאן פאר'ן נ. י. קלאָוק־טרייד.

ביי א קאָנפערענץ צווישען פאָרשטעהער פון דער פּראָטעקטיוו אססאָסיאיישאן בנוגע דער פראגע פון אויסגלייכונג פון פּרייזען איז בעשטימט געוואָרען דאס צוויי סוב־קאָמיטעס, איינע פון דריי מאנופעקטשורערס, און א צווייטע פון דריי פאָרשטעהער פון דער יוניאָן זאָלען אפּאָינטעד ווערען צו אויסארבייטען א פּלאן ווי אזוי די שטיק פּרייזען אין דער קלאָוק און סוט טרייד זאָלען ווערען בעשטימט לויט א געוויסען סטענדערד. אויך איז בעשטימט געוואָרען צו זוכען מיטלען ווי פּטור צו ווערען פון סוב־מאנופעקטשורינג איבעל.

דער קאָנפערענץ איז געווען דער ערשטער פון א גאנצע רייהע וואס וועלען אָבגעהאלטען ווערען פון ביידע צדדים. די פאָרשטעהער פון דער יוניאָן האָבען געצייגט דאס דער סוב־מאנופעקטשורינג סיסטעם איז פעראנטוואָרטליך פאר דער אנארכיע וואס הערשט אין בעצוג צום סיסטעם פון פּרייזען מאכען אין טרייד. די פראגע איז, ווי אזוי זאָל מען אָבהאלטען דעם וואוקס פון די סוב־מאנופעקטשורערס, אויב מען קען זיי ניט אין גאנצען אויסראָטען ביי דיעזען מאָמענט. דער איינציגער וועג איז צו שטעלען דעם סוב־מאנופעקטשורער אונטער דעם קאנטראל פון פּראָטאָקאָל.

ווען מען זאָל אוועקשטעלען די פּרייזען פאר דעם גאנצען טרייד לויט א געוויסען סטענדערד, וואָלט דער מאנופעקטשורער וואס מאכט זיינע קלאָוקס אין א שעהנעם שאפּ אפּטאון ניט בעדארפט מורא האָבען פאר די קאָנקורענץ פון דעם מאנופעקטשורער דאון־טאון, וועלכער צאָהלט וועניגער רענט און קען מאַכען זיינע גארמענט ביליגער.

די סוב־קאָמיטעס האָבען שוין געהאט צוויי מיטינגען, און פערשיעדענע פּלענער זיינען דיסקוטירט געוואָרען. איינער פון די פּלענער האָט דערווייל פעראינטערעסירט די קאָמיטע לייט מעהר ווי די איבריגע, נעמליך, אוועקצושטעלען א געוויסען סטענדערד פון פערדיענסט ביי דער שטונדע אָדער ביי דעם טאָג, און די פּרייזען זאָלען געסעטעלט ווערען לויט דיעזען סטענדערד. א פּרייז קאָמישאן וועט קענען פעסטשטעלען, נאָכהער ווי זי בעשטימט וויפיעל עס געדויערט צו מאכען א גארמענט, וויפיעל פאר דעם גארמענט דארף געצאָהלט ווערען, מיט דער צושטימונג פון ביידע צדדים. אונטער די יעצטיגע אומשטענדען קען קיין צד ניט בעשטימען גענוי ווי לאנג עס דארף נעהמען צו מאכען א גארמענט, און אין מייסטע פעלע בעשטימט מען פּרייזען בלויז לויט השערות און צוטרעפונגען.

דער מאסס־מיטינג פון די ניו־יאָרקער קלאָוק אפּערייטאָרס.

דער קלאָוק אפּערייטאָרס לאָקאל 1 האָט געהאט א מאסס־מיטינג אין קופּער יוניאָן שבת דעם 10טען אָקטאָבער, וועגען דער פראגע פון שאפּען א קאָנסאמפּשאן פאנד.

די פּראָלעטארישע קראנקהייט איז ניט קיין זעלטענע פּאסירונג צווישען קלאָוקמייקערס. דער אפּערייטארס לאָקאל איז געצוואונגען צו אונטערשטיצען שווינדזיכטיגע מעמבערס. מאנכע מעמבערס פון לאָקאל האָבען אויסגערעכענט וויפיעל אפּליקאנטען עס מעלדען זיך די לעצטע צייטען פאר שטיצע, און וויפיעל די שטיצע בעטרעפט אין סך הכל, און זיינען קומען צום שלוס דאס די בעסטע זאך פאר דעם לאָקאל וואָלט געווען ווען מען זאָל גרינדען א רעגעלען פאָנד פאר דעם צוועק, צו וועלכען אלע מעמבערס זאָלען צאָהלען. די סעקשאנס האָבען דעם פאָרשלאג אָנגענומען. דער מאסס־מיטינג אין קופּער יוניאָן איז פערוואנדעלט געוואָרען

אונזער פּראָגראַם יעדען מאָנאַט

איינהייטליכע סיסטעם פון בוך־פיהרונג.

אָפּיציעלע בעקאַנטמאַכונג פון סעק רעטער־טרעזשורער מ. זיגמאַן.

ביי אונזער לעצטען קאָנווענשאַן, אין קליוולאנד, איז צווישען אנדערע רעזאָלוציאָנען אויף אַריינגעבראכט געוואָרען אַ רעזאָלוציאָן, אין וועלכער עס איז פאָרגעשלאָגען געוואָרען, אַז די אריינקומענדע אדמיניסטריישאן זאָל האָבען די אויפגאַבע איינצופיהרען אַן אלגעמיינע סיסטעמע פון בוך־האַלטונג אין אלע אונזערע לאָקאל יוניאָנס. צוליעב אונבעשטימטע אורזאַכען איז די רעזאָלוציאָן ניט פערהאנדעלט געוואָרען און די פראגע איז געבליבען הענגען אין דער לופטען. עס מוז צוגעגעבען ווערען אַז די וואס האָבען די רעזאָלוציאָן פאָרגעשלאָגען האָבען גענוי פערשטאַנען די נויטווענדיגקייט ווארום אזא סיסטעם דארף איינגעפיהרט ווערען.

אונזער אינטערנעשאָנאל איז צוזאמענגעשטעלט פון כמעט הונדערט לאָקאל יוניאָנס. אַן ערך זעקס אָדער אַכט פון זיי בעשעפטיגען ספּעציעלע בוך־האַלטערס, און אין די אנדערע לאָקאלס ווערט דיעזע ארבייט געטהאָן ביי די סעקרעטערע זעלבסט. די סעקרעטערע זיינען נאַטירליך ארבייטער פון טרייד. מעגען זיי זיך זיין פון דעם אינטעליגענטסטען זאָרט אין אונזערע רייהען, בלייבט אָבער דער פאקט אַז 99 פּראָצענט, און פיליייכט די גאַנצע 100 פּראָצענט פון זיי, האָבען ניט קיין בעגריעף אין בוך־האלטעריע, אויסער די געוועהנליכע עקספּירענס פון קליינע סוחרים. דער רעזולטאַט איז דאס יעדער סעקרעטער האָט זיך זיין בעזונדערען סיסטעם, וואס איז נאַטירליך וויים פון צו זיין פּאָלשטענדיג. עס פּאסירט אָפּט אַז ווען מען דארף איבערגעהן די עקאונטס פאר א געוויסער צייט איז איינפאַך שווער דורכצופיהרען די ארבייט צו דער צופריעדענשטעלונג פון אלעמען וואס זיינען פעראינטערעסירט. עס פּאַסירט אויך אין מאנכע פעלע אַז אַ „סוירטיפייד פּאָבליק עקאונטענט“ ענטזאַגט זיך אונטערצוזוכען די ביכער צוליעב דעם וואס די אָרדענונג אין וועלכע דער פינאַנסיעלער דעפּאַרטמענט איז פערוואַלטעט געוואָרען איז אבסאָלוט אונערקלעהרבאַר. עס איז אלזא זעהר נויטיג אַז אַן אויסבעסערונג זאָל אין דיעזער הינזיכט געמאַכט ווערען.

ביי דעם לעצטען קוואָרטערלי מיטינג פון דער דזשענ. עקז. באָארד איז אָנגענומען געוואָרען אַ רעקאָמענדיישאן אַז דער דזשענעראל אָפּיס זאָל אָנשטעלען אַ פּראָפעסיאָנעלע פּערזאָן וועלכע זאָל אויסארבייטען אַן איינהייטליכען סיסטעם פאר אלע אונזערע לאקאלס, און וועלכע זאָל אויך פערנעהמען די שטעלע פון דזשענעראל אודיטאר.

דער דזשענעראל אָפּיס האָט איצט אָנגעשטעלט פאר דיעזער ארבייט פריינד ראבינאָוויטש. ער וועט צוזאמען מיט די דזשענעראל אָפּיסערס איינפיהרען אַן אלגעמיינעם סיסטעם פון בוך־האַלטונג אין אלע אונזערע לאָקאלס, און ער וועט אויך אודיטען די ביכער פון די לאָקאלס אין ניו יאָרק און אומגעגענד, דעסטגלייכען פון באָסטאָן און פילאדעלפיא. פון צייט צו צייט וועט ער אויך בעזוכען אנדערע שטעדט ווען נויטיג. פיעל אינפאָרמאציאָן וועגען דעם איינהייטליכען סיסטעם פון בוך־פיהרונג וועט געגעבען ווערען דורך דעם „לײדיס גאַרמענט וואָירקער“ דורך ריסונקעס מיט ערקלעהרונגען. די סעקרעטערע, בעזונדערס פון די ווייטערע לאָקאלען וואס קענען ניט בעזוכט ווערען וועלען האָבען א פאלשטענדיגען בעגריעף ווי צו פיהרען די ביכער. אויף אַזאַ אַרט וועלען בעזייטיגט ווערען אַלע שוועריגקייטען פון אונרעגעלמעסיגקייט און אונקלאָהרהייט וואס האָבען געהערשט ביז יעצט אין זייערע פינאַנסיעלע דעפּארטמענטס.

וואס איז נוגע דער פאָרמע פון קעש ביכער, דזשענעראל קעש לעדזשערס, אינווענטאָרי אָדער סטאק־ביכער און אנדערע נויטיגע זאַכען פאר דער פערוואַלטונג פון אַ פינאַנס דעפּארטמענט, וועט, נאַטירליך, דער דזשענעראל אָפּיס זיי בע־

װעט ער דיענען אונזערע אינטערעסען און אַר־בײטען דאָרט פאַר דער ארבײטער זאַך מיט זײן גאַנצער ענערגיע און אױפאָפּפערונג. מיר קענען איהם גאַנץ גוט און װײסען אַז ער ארבײט אימערצו אין אונזער זאַך מיט זײן גאַנצער נשמה.

שטימט אַלזאָ פאַר מאיר לאָנדאָן און אַר־בײט דאפיר אַז ער זאָל ערװעהלט װערען.

* * *

אב. קאהאן, מאָררים הילקװיט און מאיר לאָנדאָן אַלס דעלעגאַטען פאַר דער קאָנסטיטושאָנאל קאָנװענשאָן.

בעטראכט נאָר װאס דיעזע גענאָסען האָבען אױפגעטהאָן פאַר דער ארבײטער זאַך און פאַר דער סאָציאליסטישער בעװעגונג; װיפיעל זײ האָבען געהאָלפען אױפבױען אונזערע טרײד יוניאָנס אין ניו יאָרק און אנדערע שטעדט! בעטראכט נאָר זײער ארבײט אַלס פּיאָנערען; אַלס די װעלכע האָבען געלעגט דעם פונדאמענט פאַר אונזער בעװעגונג; אַלס די װעלכע האָבען זיך אימער בעשעפטיגט מיט בילדען און אױפ־קלעהרען די ארבײטער; אַלס די צו װעמען מיר האָבען זיך אימער געװענדעט צו העלפען אונז מיט ראטה און װאָרט, אין יעדען קריזיס! װאָל־טען מיר דען הײנט געהאַט אזעלכע מעכטיגע אָרגאניזאציאָנען; װאָלטען דען מיר הײנט גע־האט בעסערע און לײכטערע ארבײטס־קאָנדי־ציאָנען, אנערקענונג פון די באָסעס, און קיר־צערע שטונדען װען ניט זײער ארבײט פאַר דער בעװעגונג זינט די לעצטע 30 יאָהר?

מיר דארפען דאָ ניט ערקלעהרען װער זײ זײנען. זײ זײנען אלע גוט בעװאוסט צװישען די אָרגאניזירטע קלאוקמאַכער און אנדערע שנײ־דער ארבײטער. אב. קאהאן, דער רעדאקטאר פון „פאָרװערטס,“ איז דער גרױסער לעהרער און שרײבער, װעלכער האָט זײן גאַנצעס לעבען פערבראכט אין דער ארבײטער און סאָציאליס־טישער בעװעגונג; און ער איז אונזער פרײנד אין'ם בעסטען זינען פון װאָרט.

מאררים הילקװיט איז געװען ניט װעניגער טעטיג אין דער ארבײטער בעװעגונג מיט װאָרט און פעדער. פון 1910 אָן איז ער געװען דער פערטרעטער פון דער קלאוקמאכער יוניאָן אין דער באָארד אף ארביטריישאָן. איצט איז ער אױף דער לאָיער פון דער יוניאָן. ער האָט זיך אימער שטארק אינטערעסירט מיט אלע אונ־זערע געשעפטען װען נאָר עס איז געװען נױטיג.

דיעזע גענאָסען זײנען אונזערע בעסטע פרײנדע, און מיר מ ו ז ע ן זײ ערװעהלען אלס דעלעגאטען צו דער קאנסטיטושיאָנאל קאָנ־װענשאן. און בשעת איהר גיט אָב אײער װאוט פאר די גענאָסען אב. קאהאן, מאררים הילקװיט און מאיר לאָנדאָן, פערפעהלט ניט אין דער זעלבער צײט צו װאוטען און ארבײטען פאר טשאַרלס עדװארד ראָססעל אלס יונײטעד סטײט סענאטאר, פאר גוסטאװ סטרעבעל אַלס גאָװערנאר און סטיפען דזש. מעהאָני אַלס לײ־טענאנט גאָװערנאר. זײ זײנען אַלע די קאנדי־דאטען פון דער סאָשעליסט פארטי און די פרײנדע פון די ארבײטער—דארום זײנען זײ בערעכטיגט צו אונזערע װאוטס.

געבונדענע סעטס פאר 1913.

מיר האָבען אַ בעשרײנקטע צאָהל געבונדענע סעטס „לײדיס גאַרמענט װאָיר־קער“ פאר 1913. זײ ענטהאַלטען פערשיעדענע רײכע לעזע שטאָף, אַ חוץ װיכטיגע אָפיציעלע בעריכטען. — די לעזער װעלכע װילען זײ האָבען זאָלען זיך װענדען אין דזשענעראַל אָפיס װאָס פריהער. פרײז אַ דאָלאר אַ יאָהרגאַנג.

האָט אָבער לאָקאַל 25 אויף דיעזען פּלאַן פיעל אויסצוזעצען. ערשטענס, זאָגען די פאָרשטעהער פון דעם לאָקאַל, וואָלט די וויסטמאַכער יוניאָן געהאַט צו קאָנטראָלירען צוויי גרויסע טריידס אחוץ איהר אייגענע. דאס וואָלט נאָך שטארקער פערפּלאָנטערט איהרע פּראָבלעמען און אונגעהויער פיעל פערגרעסערט איהר פעראַנטוואָרטליכקייט. צווייטענס וואָלט זי געהאַט צו אַטענדען אסך מעהר טראָבעלס אין די שעפּער, און געמוזט פיהרען מעהר סטרייקס ווי איהרע כחות טראָגען אויס. דריטענס, אזוי ווי אין דער וויסט טרייד זיינען פאראַן קורצע סיזאָנס און אסך ארבייטסלאָזיגקייט, וואָלטען די טשילדרען דרעסמייקערס און קימאָנא ארבייטער, וואס ארבייטען א ביליגען ליין ארבייט, קאָנקורירט מיט די געניטערע מיידלעך, וועלכע ארבייטען ביי די טהייערע וויסטס און דרעסעס, און געגעבען די אונעהרליכע באָסעס א געלעגענהייט צו שניידען די פּרייזען און פערשאַפען אסך אומזיסטע טראָבעל.

* * *

מיר שטערעבען צו הארמאָניע און וואס וועניגער אויסברייגעריי.

עס איז זיכער אַז אַ פעסט־אָרגאניזירטער דיסטריקט קאונסיל וועט קענען פיעלע פון דיעזע שוועריגקייטען פערגלעטען. קודם כל וועט ער נעהמען אויסבעסערען די ארבייטסבעדינגונגען פון די קלענערע לאָקאלס. ער וועט זיי אוועקשטעלען אויף אַ בעסערען פונדאמענט, אויפפּאַסען אויף זייער אינערליכע אדמיניסטראציע און זעהען צו פערמיידען אויסברייגעריי. דערמיט וועט ער שאַפען הארמאָניע צווישען די טריידס וואס האָבען אַ נאָהענטע שייכות איינע צו די אנדערע. דאַן, ווען מען וועט געפינען פאַר פּראקטיש און ראטהזאם דיעזע לאָקאלס צו פעראייניגען, וועלען די איצטיגע שוויריגקייטען ניט מעהר שטעהען אין וועג. די לאקאלס וועלען דאַן שטעהען פיעל נעהענטער איינער צום אנדערען ווי איצט.

דער דיסטריקט קאונסיל וועט אויפפּאַסען אויף דער אָרגאניזאציאָנס ארבייט פון אלע לאָקאלס, און וועט זיך סטארען צו פערענטפערען אַלע זייערע צייט־פראַגען מיט אַ סיסטעם און טאָלק. די דאָזיגע ארבייט ווערט איצט געטהאָן פון אַ גרויסע צאָהל אָרגאַנייזערס, און פיעל ענערגיע ווערט אויסגעבראכט. שייך צו זאָגען, אז מען קען ניט ארראנזשירען אזוי, אז זי זאָל דורכגעפיהרט ווערען אין ווינציגער צייט און מיט וועניגער מיה און אָנשטריינגונג?

מיר ראטהען די לאָקאלס אָנצונעהמען דיעזע מאָדערנע אָרגאַניזאציאָנס מעטאָדען, ווייל מיר זיינען גערן צו זעהען אַז אונזער יוניאָן זאָל אוועקגעשטעלט ווערען אויף אַ זיכערען, פעסטען באָדען; אַז אַלע לאָקאלס זאָלען ווי אם בעסטען פערוואַלטעט ווערען און האָבען אַ ראיעלע אדמיניסטראציע.

מיר פאָדערען אלזאָ אויף די ניו יאָרקער לאָקאלס צו פעררופען זאָפאָרט דעם דיסטריקט קאונסיל און דורכפיהרען דעם בעשלוס פון קאָנווענשאַן און דאס געזעץ פון דער קאָנסטיטושאַן.

מאיר לאָנדאָן פאַר קאָנגרעס

אונזער אַלטער און אימער נייער פריינד, מאיר לאָנדאָן, דער לאָיער פאַר דער אינטערנעשאָנאַל ליידיס גאַרמענט וואָירקערס יוניאָן, איז האי־יאָהר ווידער אַ קאַנדידאַט פאַר קאָנגרעס, אין דעם 12טען קאָנגרעשאָנאַל דיסטריקט. ער וועט דאס מאָהל זיכער געווינען; אָבער אום עס זאָל וועגען זיין זיעג קיין שום ספק ניט זיין, פאָדערען מיר אויף אַלע אונזערע מעמבערס וועלכע זיינען בירגער, אָבצוגעבען פיר איהם זייערע וואוטס, און די וועלכע האָבען נאָך ניט קיין שטימרעכט מוזען העלפען דעם קעמפּיין מיט וואס נאר זיי קענען.

מאיר לאָנדאָן איז זינט פיעלע יאָהרען דער פריינד פון די ארבייטער, בעזונדערס פון אַלע שניידער ארבייטער, קלאוק מאַכער, פאָררייערס און אַנדערע. זיין ליעבע און פריינדשאפט פאַר זיי האָט קיינמאָהל ניט אויפגעהערט. ווען מיר וועלען איהם דאס מאָהל שיקען אין קאָנגרעס וועט זיין פריינדשאפט פאר אונז נאָך גרעסער ווערען. אַלס אונזער פערטרעטער אין קאָנגרעס

ניט! עס איז קיין שום פראגע ניט, אז דער קאונסיל וועט זיי איינשפארען אלערליי עקספענסעס.

זאָגאר אין פּריוואט לעבען, ווען מיר נויטיגען זיך אין הילף און גוטע עצות, זיינען מיר וויליג צו בעצאָהלען וויפיעל נאר מען פערלאנגט פון אונז. אין ארגאניזאציאָנס אנגעלעגענהייטען, ווען מיר קענען בעקומען גוטען ראטה פון עקספּוירטס — ווי אדער ווען צו האנדלען אדער ניט צו האנדלען — האָט עס פאר אונז זעהר א גרויסען ווערטה. מיר האָבען דאס געלערענט פון ביטערע ערפאהרונג; און מיר האָבען אין זינן א דיסטריקט קאונסיל וואס זאל זיין אזוי פעסט אָרגאניזירט, און אזוי ראיעל פערוואלטעט, אז ער זאל קענען ביישטעהען די לאָקאלס מיט ראהט און טהאט ביי יעדער דרינגענדער געלעגענהייט — מיט אזא ראטה און טהאט וואס זאָל פאר זיי האָבען פיעל ווערטה.

חוץ דעם וועט דער דיסטריקט קאונסיל טהאָן געוועהנליכע אָרגאניזאציאָנס ארבייט; און עס פערשטעהט זיך, אז זיין ארבייט וועט זיין ראיעלער, ווייל זי וועט זיין פּלאנמעסיגער און אויסגערעכענטער ווי די ארבייט פון איינצעלנע אָרגאנייזערס, וואס האנדלען מעהרערע מאָהל לויט ווי עס פאלט זיי איין אין געדאנק פאר דער מינוט.

מען קען דאָ נאטירליך ניט אָנגעבען פאָר אויס אלע איינצעלהייטען פון דעם קאונסילס ארבייט, אָדער די רעזולטאטען דערפון. דאס איז אָבער קיין ראיה ניט, אז דער אידעאל וואס מיר האָבען געשטעלט פאר דעם דיסטריקט קאונסיל וועט ניט פערווירקליכט ווערען. אָרגאניזאציאָנס ארבייט קאסט די לאקאלס איצט גרויסע סומען געלד, און עס איז ניט גאנץ זיכער אויב די ארבייט ווערט געהעריג געטהאָן. עס וועט זיין די אויפגאבע פון דעם דיסטריקט קאונסיל אויפצופאסען, אז זיין אָרגאניזאציאָנס ארבייט זאָל ווערען געהעריג געטהאָן. דערמיט וועט דער קאונסיל די לאָקאלס געלד איינבריינגען; ווייל יעדע ארבייט וואס ווערט געטהאָן קאָאָפּעראטיוו אויף אָן אָרגאניזירטען, סיסטעמאטישען אופן, מוז זיין ראיעל און עקאָנאָמיש.

דער קאונסיל וועט שאפען הארמאָניע.

איינע פון די פּפליכטען פון דיסטריקט קאונסיל איז צו שליכטען דיספּיוטס און שאפען הארמאָניע צווישען די לאָקאלס. איצט איז פאראן געוויסע מיספערשטענדניסע און עס נעהמט פיעל צייט איידער מען קען זיי פערגלעטען. אָט זיינען א פּאָר ביישפּיעלע:

די רעינקאוט־מאכער, לאָקאל 20, וואס האָבען א נאָהענטע שייכות מיט דער קלאוק טרייד, ווינשען צו זיין אָנגעשלאָסען אָן דער דזשאָינט באָארד פון די קלאוק מאכער. זיי פיהלען, אז ווען זיי וואָלטען געווען פערבונדען מיט דער דזשאָינט באָארד וואָלט זיך דער לאָקאל געפיהלט שטארקער און עס וואָלט געדיענט די מעמבערס' אינטערעסען אין די שעפּער.

א געוויסע צאָהל דעלעגאטען פון דער דזשאָינט באָארד זיינען דאגעגען, אז דער לאָקאל זאָל ווערען צוגלאָזען; און זיי געבען אָן גרינדע וואס קלינגען ניט שעהן אין א טרייד יוניאָן. זיי טענה'ן, אז ווען דער לאָקאל וועט זיין אָנגעשלאָסען אָן דער דזשאָינט באָארד וועלען רעינקאוט מאכער ארבייטען אין די שעפּער אלס קלאוק־אפּרייטאָרס און פרעסערס און עס וועט זיין ווינציגער ארבייט פאָר דיזע ארבייטער. חוץ דעם וואָלט די דזשאָינט באָארד געהאט צו טראָגען א גרעסערע פעראנטוואָרטליכקייט אין פאל פון דיספּיוטס אין די שעפּער; און די באָארד איז ניט גערען ארויפצונעהמען אויף זיך איבריגע לאסטען.

א צווייטער ביישפּיעל איז די מיינונג אז די ראפּפּער און קימאנא מייקערס, לאָקאל 41 און טשילדרען דרעס מייקערס, לאָקאל 50 דארפען זיין פעראייניגט מיט די ווייסט־מייקערס יוניאָן, לאקאל 25. אזוי ווי די ווייסט־מייקערס יוניאָן איז גוט אָרגאניזירט, און ווערט גוט פערוואלטעט, וואָלט זי אין די זעלבע אָפּיסעס און מיט די איצטיגע מענעדזשערס געקענט אויפּפּאסען אויף דיזע ביידע לאָקאלס אלס ברענטשעס פון איין גרויסע טרייד. עס איז קיין פראגע ניט, אז דער פּרעסטיזש פון לאָקאל 25 וואָלט די טשילדרען דרעסמייקערס און די קימאנא און האוז־דרעס ארבייטער געטהאָן א גרויסע טובה. עס וואָלט זיכער פערגרעסערט די צאָהל פון זייערע מעמבערס און פערבעסערט זייערע ארבייטס קאָנדיציאָנען.

דער נייער פּלאַן האָט איין חסרון: די הכנסה פון דעם קאונסיל וועט פערקלענערט ווערען אויף 50 אדער 60 דאָלאַר א וואָך. ער וועט אלזא דארפען אביסעל איינקארגען די הוצאות — טהאָן וועניגער ארגאניזאציאָנס ארבייט. ווען אָבער ער וועט שוין זיין ריכטיג איינגעפונדעוועט, און וועט האָבען א קלאָהרען בעגריף וועלכע ארבייט עס שטעהט איהם פאַר, וועלען די לאָקאלס זיכער די דיוס פראגע אויף דאס נייע אויפהויבען און זעהען וואס זיי האָבען צו טהאָן. חוץ דעם, ריכטען מיר זיך דאָך דערויף אז די לאָקאלס זאָלען וואקסען אין צאהל און צאהלען מעהר דיוס; וועט די הכנסה ממילא גרעסער ווערען.

יעדענפאַלס איז קלאָהר, אז לויט דעם נייעם פּלאַן וועט יעדער לאָקאל צאהלען זיין גלייכען טייל דיוס און עס וועט ניט קענען געזאגט ווערען אז די גרעסערע לאָקאלס טהוען דאָ וועלכע עס איז טובות צו די קלענערע לאָקאלס. די פערשיעדענע דעלעגאטען וועלען דאן צוזאמען קומען אין דעם דיסטריקט קאָונסיל אלס „גלייכע בירגער“, זאָ צו זאגען, און זיי וועלען אלע צוזאמען ארבייטען פאר דעם וואהל און בעסטען פון אלע לאָקאלס.

* * *

מיר מוזען האָבען היינט־מאָדישע אָרגאַניזאַציאָנס־מעטאָדען.

בנוגע צו יענע מעמבערס וואס דיינקען נאָך אלץ אז זייער לאָקאל אדער דזשוינט באָארד איז גענוג פאר זיי, ווילען מיר זאגען, אז זייער בעגריף פון אָרגאניזאציאָן איז אַלט־פרענקיש און שטימט ניט מיט היינט־מאָדישע מעטאָדען. עס איז, אין דער ווירקליכקייט, דער אלטער בעגריף פון „אינדעפענדענט יוניאָניזם“, וואס האָט געטהאָן אזוי פיעל שאדען אין דער ארבייטער בעוועגונג און אָבגעהאלטען איהר פראגרעס.

עס וועט דאָך קיינער ניט צווייפלען, אז די אידעע פון דער „נעשאנעל יוניאָן“, וואס פעראייניגט אין זיך אלע לאָקאלס פון איהר אינדוסטרי אין גאנצען לאַנד, און די „אינטערנעשאָנעל יוניאָן“, וואס פעראייניגט אלע לאָקאלס פון צוויי לענדער, דהיינו — פון יונייטעד סטייטס און קענעדע — עס וועט דאָך קיינער ניט לייקענען, אז די אידעע האָט אונז געבראכט א גרויסען שריט פאָרווערטס. דיעזע אידעע האָט די בעוועגונג ערהויבען צו א העכערע שטופע. די אמאָליגע אינדעפענדענט יוניאָן האָט געהאט אן איינפלוס בלויז אין א בעשרענקטען געגענד, און נאר אין א קליינעם טייל פון טרייד. אינדעפענדענט יוניאָניזם איז אן אבגעלעבטע אידעע, וואס קען זיך צוריק מעהר ניט אומקעהרען.

וואס די אמעריקאן פעדעריישאן אף לייבאָר הייסט אין מאראלישע שטיצע פאר אלע יוניאָנס פון יונייטעד סטייטס און קענעדע; וואס די נעשאנעל אדער אינטערנעשאנעל יוניאָן הייסט פאר אלע לאָקאלס פון אן אינדוסטרי איבער'ן גאנצען לאַנד — דאס וויל מען אז דער דיסטריקט קאונסיל זאל הייסען פאר אלע לאָקאלס פון דער אינטערנעשאנעל אין יעדע שטאדט. עס הייסט פשוט **פאָלשטענדיגע, מאָדערנע, וויסענשאפטליכע ארגאַניזאַציאָן.**

עס איז כדאי צו זאגען נאכאמאָל, אז דער דיסטריקט קאונסיל פון יעדע שטאדט איז א הילפס־קערפּערשאפט צו דער אינטערנעשאנעל אין דיזער שטאדט. בשעת די אינטערנעשאנעל אָפיסערס זיינען שטארק פערנומען מיט ארבייט אין אנדערע געגענדען, ארבייט דער דיסטריקט קאונסיל דערוויילע פאר דעם וואהלזיין פון די לאָקאלס און מעמבערס פון זיין געגענד; שטעהענדיג, נאטירליך, אין שטענדיגע בעראטונג מיט די אינטערנעשאנעל אפיסערס. אויף דעם אופן ווערט אונזער ארגאניזאציאָנס סיסטעם פאָלשטענדיג.

ווען דער דיסטריקט קאונסיל וועט זיין אימשטאנד זיך אליין אויפצוהאלטען, וועט ער נאטירליך ארבייטען מיט מעהר ענערגיע און ענטוזיאזם. ווען ער וועט האבען א זיכערען איינקונפט און א גוטע קאססע, פערשטעהט זיך, אז ער וועט קענען פיעל מעהר אויפטהאָן.

* * *

דער קאונסיל וועט איינשפּארען אלערליי עקספּענסעס.

איבערהויפּט איז נויטיג אז די גלייכגילטיגע לאָקאלס זאלען זיך ניט איינבילדען, דאס ווען עס וועט קיין דיסטריקט קאונסיל ניט זיין וועט עס זיי קאסטען ביליגער. זיי מוזען דאָך סיי ווי סיי בעצאהלען פאר ארגאניזאציאָנס ארבייט און פאר גוטען ראטה. אומזיסט קריגען זיי די זאכען

קומען צום שלום, אז זייער גלייכגילטיגקייט אָדער אָפּאָזיציאָן צו דער אידעע פון דעם קאָונסיל בעשטעהט אויף ניט מעהר ווי פאַראורטייל.

* * *

אַט איז אַנאַנדער פּלאַן פון דיוס:

דער פּלאַן פון דיוס אדער פער־קעפּיטא וואס מען האָט לכתחילה אנגענומען, איז געווען ווי פאָלגט: די לאָקאלס וואס האָבען א מעמבערשיפּ פון 500 אדער וועניגער זאָלען צאהלען איין סענט א וואָך פאר יעדען מעמבער; די לאָקאלס וואס האָבען מעהר ווי 500 מעמבערס זאָלען צאהלען איין סענט א וואָך פאר יעדען מעמבער פאר די ערשטע 500 מעמבערס און א פיערטעל סענט פאר יעדען מעמבער איבער 500. די סומע וואס דאס וואלט בעטראפען האָט אבגעשראקען די גרויסע לאָקאלס. אונטער דיעזען פּלאַן וואלט א לאָקאל פון 10 טויזענד מעמבערס געדארפט צאהלען יעדע וואָך $28.75, און א לאָקאל פון 15 טויזענד מעמבערס — $41.25. די לאָקאלס פון 12 טויזענד ביז 15 טויזענד קענען ניט איינזעהן ווארום זיי זאָלען דארפען צאהלען אזא גרויסע סומע יעדע וואָך.

אונז שיינט, אז קודם כל, מוזען די לאָקאלס דורכפיהרען דעם בעשלוס פון קאָנווענשאָן. די דיוס פראגע איז א שפּעטערע זאַך. זאָלען זיי ערוועהלען זייערע דעלעגאטען און אבהאלטען די ערשטע צוויי־דריי מיטינגס. עס איז זייער פּאַליכט, לויט דער קאָנסטיטושאָן, דעם קאָונסיל אין לעבען ברענגען אָהן אָבהאַלט! ביי די ערשטע מיטינגס וועלען די דעלעגאטען אויפנעהמען די פראגע פון דיוס; און אויב עס וועט זיך ארויסווייזען, נאָך א גענויע בעטראכטונג, אז דער אויבענדערמאנטער פּלאַן איז ווירקליך א לאַסט אויף די גרעסערע לאָקאלס, וועט דאן זיין צייט אנצונעהמען אנאנדער פּלאַן. אפשר וואלט געווען פּראַקטישער אנצונעהמען א פּלאַן פון א דאלאר א הונדערט מעמבערס פאר די קלענערע לאָקאלס און א דאלאר א טויזענד מעמבערס פאר די גרעסערע לאָקאלס, אנשטאט איין סענט אדער פיערטעל סענט פאר א מעמבער. זאָלען זיי למשל פּראָבירען אַט דעם פּלאַן:

פאר די ערשטע טויזענד מעמבערס — א דאָלאר א הונדערט מעמבערס, אדער איין סענט פאר א מעמבער.

פאר יעדע טויזענד מעמבערס אדער טייל פון א טויזענד איבער דעם ערשטען טויזענד, זאָל יעדער לאָקאל דארפען צאהלען בלויז איין דאָלאר; וועט אויסקומען, אז א לאָקאל פון איבער טויזענד ביז 2 טויזענד וועט דארפען צאהלען . . . . $11.00 א וואָך.

ביז 3	טויזענד	— $12	א	וואָך
" 4	"	— 13	"	
" 5	"	— 14	"	
" 6	"	— 15	"	
" 7	"	— 16	"	
" 8	"	— 17	"	
" 9	"	— 18	"	
" 10	"	— 19	"	
" 12	"	— 21	"	
" 15	"	— 24	"	

און זא ווייטער.

* * *

גרעסערע לאָקאלס האָבען גרעסערע פּראָבלעמען.

אונז שיינט אז א לאָקאל פון א טויזענד גוט־שטעהענדע מעמבערס דארף פאררעכענט ווערען אלס א מיטעלמעסיגער לאָקאל. ער איז ניט קיין גרויסער, אבער אויך ניט קיין קליינער לאָקאל. אזא לאָקאל נויטיגט זיך פונקט אין אזוי פיעל מאראלישע שטיצע ווי א לאָקאל וואס האָט וועניגער פון 500 מעמבערס. דער חילוק איז נאר וואס דער לעצטער איז ניט אימשטאנד צו צאהלען 10 דאָלאר א וואָך, ווערענד דער לאָקאל פון טויזענד מעמבערס איז יע אימשטאנד צו צאהלען 10 דאָלאר א וואָך פאר'ן דיסטריקט קאָונסיל. פערקעהרט וויעדער, א לאָקאל פון 10 טויזענד מעמבערס וועט ברויכען די מאראלישע שטיצע פון דעם דיסטריקט קאונסיל אין א דאָפּעלטע מאָאס. די ערפאהרונג פון די לעצטע יאָהרען האָט געצייגט, אז וואס גרעסער די מעמבערשיפּ, אלץ גרעסער און שארפער זיינען די פּראָבלעמען. בעזונדערס צייגט זיך דיעזער פאקט ארויס אין א צייט פון קריזיס. דער קאָונסיל וועט אלזא דארפען אבגעבען זיך מיט די פּראָבלעמען פון די גרעסערע לאָקאלס פיעל מעהר ווי מיט די פון די קלענערע לאָקאלס.

אָרגאַניזירט זאָפאָרט דעם דיסטריקט קאָונסיל!

דער בעשלוס פון דער קליוולענדער קאַנווענשאָן, צו אָרגאַניזירען דעם ניו יאָרקער דיסטריקט קאָונסיל אויף דאָס ניי, איז נאָך אַלץ ניט דורכגעפיהרט.

עס טרעפט אמאָל, אז א פאָרשלאג קען ניט דורכגעפיהרט ווערען צוליעב שוויריגקייטען, וואָס מען האָט ניט געקענט פאָראויס זעהען, און מען קען ניט בייקומען. אין דיעזען פאַל אָבער זיינען ניטא אזעלכע גרויסע שוויריגקייטען. בלויז „פּסיכאָלאָגישע" שוויריגקייטען זיינען פאַראַן; דאָס הייסט, מען שטעלט זיך פאָר שוויריגקייטען אין געדאַנק. פון די 19 לאָקאַלס אין ניו יאָרק זיינען פאַראַן דריי וואָס זיינען נאָך ניט איבערצייגט, אז א דיסטריקט קאָונסיל איז נויטיג און וואָלט געבראַכט נוצען; און ווען מען זאָל אויסהערען די גרינדע וואָס זיי געבען, וואָלט מען ערשטוינט געוואָרען.

אין סעפּטעמבער נומער „לֵיידיס גאַרמענט וואָירקער" זיינען אונזערע הויפּט־אַרגומענטען פאַר א דיסטריקט קאָונסיל געווען בעגרינדעט אויף דער אידעע פון סאָלידאַריטעט. מיר האָבען געוויזען ביישפּיעלע, אז סאָלידאַריטעט ברייַנגט נוצען. דער גרונד־געדאַנק פון סאָלידאַריטעט איז, אז מיט דער צייט פיהרט עס צו דעם וואָהל און בעסטען פון יעדען בעזונדער און אַלע צוזאַמען. הפּנים אז מאַנכע פון אונזערע מעמבערס מיינען אז סאָלידאַריטעט הייסט עפּעס אוועקשיינקען. אויב אזוי, ווילען מיר זיי ווייזען אז זיי האָבען א טעות.

* * *

סאָלידאַריטעט ברייַנגט פּראָפיט.

סאָלידאַריטעט אין דער אַרבייטער בעוועגונג ברייַנגט פּראָפיט. דאָס איז פּונקט ווי געלד וואָס א סוחר לעגט אריין אין זיין געשעפט. אונזערע צענטראַל קערפּערשאַפטען — אינטערנעשאַנעלס, סענטראַל לייבאָר יוניאָנס און דער גלייכען — שאַפען האַרמאָניע און גרעסערע איינינקייט; און ווען זיי אַרבייטען צוזאַמען אין א בעוועגונג אָדער אונטערנעהמונג, ווערט דערמיט קאָנצענטרירט די כוחות און איינגעשפּאַרט ענערגיע און געלד. קומט שוין אַלזא ממילא אויס, אז די דיוס וואָס מען צאָהלט צו אזעלכע קערפּערשאַפטען איז ניט פאַר זייער בענעפיט, נאָר פאַר דעם בענעפיט פון די וואָס צאָהלען — פאַר די טובה פון כלל. די מאַראַלישע שטיצע וואָס 18 לאָקאַלס קענען געבען איינע פון זייערע שוועסטער לאָקאַלען, און דעם איינפלוס וואָס אַלע צוזאַמען קענען האָבען אויף דער עפענטליכער מיינונג, זיינען אָפטמאָל ווערטה פיעל מעהר ווי געלד.

עס פערשטעהט זיך, אז די מאַראַלישע שטיצע פון דעם דיסטריקט קאָונסיל, וואָס ווערט בעשטעהן פון די 19 לאָקאַלס, וועט האָבען א גרעסערען ווערטה ווי דער איינפלוס פון צוויי־דריי לאָקאַלס. דערפאַר וועט די דיוס וואָס יעדער לאָקאַל וועט צאָהלען ענדליך ברייַנגען בענעפיטס וואָס מען קען א סך מאָהל פאַר געלד ניט קויפען.

מיר ברייטען זיך אויס אויף דיעזען פּונקט, ווייל די דיוס־פראַגע איז דער גאַנצער אַבהאַלט; צוליעב דעם איז דער דיסטריקט קאָונסיל נאָך ניט אריין אין לעבען. איינינגע לאָקאַלס זיינען גלייכגילטיג צו דער זאַך, ווייל זיי האָבען די גרעסטע צאָהל מעמבערס, און זיי דיינקען אז די דיוס וואָס זיי וועלען דאַרפען צאָהלען יעדע וואָך איז מעהר ווי זיי האָבען ערוואַרטעט. זיי מיינען הפּנים, אז דערמיט וועלען זיי בלויז א טובה טהאָן די קלענערע לאָקאַלס. זיי קענען ניט איינזעהן אז עס קען זיי אַליין די גרעסטע טובה אַרויסקומען דערפון אין דער נאָהענטער צוקונפט.

אין דיעזער הינזיכט קען מען דיעזע לאָקאַלס פערגלייכען מיט די אַרבייטער וואָס שטעהען אוועק פון דער יוניאָן, ווייל זיי דאַרפען יעדע וואָך צאָהלען א געוויסע סומע אין דיוס. די ניט־יוניאָן אַרבייטער קענען אויך ניט איינזעהען דעם בענעפיט וואָס עס קען זיי אַרויסקומען פון פעראייניגונג. עס איז זיי אויך שווער צו איבערצייגען, אז די 15 אָדער 16 סענטיגע וועלען זיי מיט דער צייט איינברענגען 6 אָדער צעהן מאָהל אזוי פיעל. ווען מיר נעהמען בעטראַכטען די ציפערען; דאָס הייסט, די דיוס וואָס מען פאָדערט פון די לאָקאַלס, מוזען מיר

עס איז גאנץ ריכטיג וואָס „א לאָקאל אָפּיסער" זאגט, אז די שטענדיגע אסעסמענטס און דאָניישאנס זיינען „א שרעקליכע לאסט אויף אונזערע מעמבערס". דערפאר שלאגען מיר דאָך פאָר א וועכענטליכע דיוס, וואס זאל גענוגען אויף אלעס, און מען זאל פערשפּארען ארויפצולעגען אסעסמענטס. ווען מיר וועלען האָבען א גענוגענדע, רעגעלמעסיגע דיוס, וועט מען אין צייט פון סטרייק ניט ברויכען ארויסגעהען מיט אַפּיעלס: „אידען האָט רחמנות, גיט א נדבה פאר די סטרייקערס!" מען וועט ניט דארפען זאמלען פרייוויליגע סובסקריפּשאנס אדער קאָלעקטירען אין די שעפּער. א גענוגענדע, רעגעלמעסיגע דיוס וועט אוועקשטעלען די יוניאָן און אלע לאקאלס אויף א ראיעלען שטאנד פון זעלבסט־הילף. זיי וועלען זיך צו יעדער צייט קענען אליין העלפען און שטיצען, און ניט ברויכען צו קלייבען נדבות אין צייט פון נויטה.

עס איז כדאי צו ווידערהאלען, אז א גרויסע צאָהל מעמבערס צאהלען, ארום און ארום — אין אסעסמענטס, דאָניישענס און קאָלעקשענס — מעהר איידער 24 סענט א וואָך, וועהרענד אנדערע דרעהען זיך אין גאנצען ארויס פון צאָהלען אסעסמענטס אדער אנדערע עקסטרא צאהלונגען. א העכערע, רעגעלמעסיגע דיוס וואָלט אראָבגענהמען די לאסט פון די אויף וועלמען זי פאלט אם שווערסטען. ווען די לאסט וועט פאלען אויף אלעמען גלייך, וועלען אלע בענעפיטירען און קיינער וועט־עס ניט פיהלען.

* * *

א מיליאָן דאָלאר אין טרעזשורי.

דער בעשלוס פון דער דזשענ. עקזעקוטיוו באָארד אָנצוהויבען ארגאניזאציאָנס־ארבייט אין קליוולאנד, און צו אָרגאניזירען די וועסט און דרעסמייקערס אין פילאדעלפיא, באָסטאן, שיקאגא און אנדערע שטעדט, קען ניט דורכגעפיהרט ווערען מיט אזא שנעלקייט און ערפאָלג ווי די סיטואציאָן פאָדערט, סיידען מען וועט שטארקען די מאכט פון דער אינטערנעשאנעל דורך א העכערע פער־קעפּיטא; און דאָס הייסט אונבעדינגט — א העכערונג אין די דיוס.

מען קען ניט ערווארטען אז עס וועט אונז געלינגען צו בעקומען גוטע אגרימענטס, סיידען די באסעס וועלען פערשטעהן, אז מיר זיינען אימשטאַנד צו „דעליווערען די גודס". א מיליאָן דאלאר אין טרעזשורי איז אונזער בעסטער און לאָגישער ארגומענט. ווען מיר קומען צו זיי מיט דעם בעוואוסטזיין אז מיר האָבען אין דער קאססע א מיליאָן דאָלאר, קענען מיר אויסדינגען פאר אונזערע מעמבערס בעסערע ארבייטס בעדינגונגען. ווען די באָסעס וועלען וויסען אז מיר האָבען א מיליאָן דאָלאר אין טרעזשורי, וועלען זיי פאר אונזער אינטערנעשאנעל האָבען גאָר אנאנדער רעספּעקט. זיי וועלען דאן מיט אונזערע פערטרעטער ריידען ווי מיט ביזנעס־לייט, און אויסהערען זייערע פאדערונגען מיט דרך ארץ.

די פון אונזערע לעזער וואס האָבען א ידיעה אין ביזנעס מעטאָדען, האָבען זיכער בעמערקט, אז ווען א קויפער וויל איינהאנדלען א פּראָפּערטי אדער קויפען א געשעפט, איז— וואס מעהר געלד ער האָט, אלץ א בעסערע מציאה קען ער האנדלען. אויב ער האָט נאר א טייל פון דעם קאַפּיטאל, און ער דארף צו־באָרגען דאָס איבריגע, וועט דאס איהם זיכער טייערער קאסטען.

עס איז לייכט צו פערשטעהן, דאס ווען די אינטערנעשאנעל געהט פערהאנדלען א סעטלמענט מיט באסעס, און האָט א טרעזשורי פון הונדערטער טויזענדער דאלאר, קען זי אויסדינגען בעסערע בעדינגונגען, איידער ווען זי האָט נאָר א קליינע סומע; און ווייל די אינטערנעשאָנעל איז איבערצייגט, אז נאָר אויף אזא אופן קענען מיר מאכען דעם גרעסטען פּראגרעס און ערפאלג, דארום האלטען מיר אין איין האממערען דעם פונקט וועגען העכערען די דיוס.

אז אָהן פאָנדס איז מען ניט אימשטאַנד צו אַטאַקירען דעם שונא, און אויב מען טהוט עס יע, ריזיקירט מען. מען קען ניט זיכער זיין, אז מען וועט האָבען ערפאלג.

אין בעוועגונגען און ארגאניזאציאָנס זאכען געהט מען פארווערטס אדער ריקווערטס. ווען מען שטעהט אויף אן אָרט פערליערט מען די פרישקייט, און ווען מען פערליערט פרישקייט הויבט מען אָן געהן צוריק. אין דער הינזיכט — אז די מעמבערס דארפען אויפהאלטען די יוניאָן און פערזארגען איהר מיט גענוגענדע פאָנדס — שטעהען מיר אויף איין אָרט שוין עטליכע יאָהר. די איצטיגע אדמיניסטראציע איז מיט דער מיינונג, אז מיר קענען ווייטער אויף דיעזען שטאנד ניט בלייבען; אז וויבאלד מיר וועלען זיך ניט סטארען צו מארשירען פארווערטס, וועלען מיר פערליערען אונזער פרישקייט און ווערען געשליידערט צוריק.

* * *

אונזערע פיינדע קוקען אויס אויף א געלעגענהייט.

מיט זיינען ארומגערינגעלט מיט שונאים פון אלע זייטען. די גלענצענדע פאזיציע וואס מיר האָבען זיך עראבערט אין דער ארבייטער בעוועגונג, און די בעדינגונגען וואס מיר האָבען מיט צוואנג ארויסגעריסען פון אונזערע בעלי הבתים דורך שווערע קעמפּפע, זיינען גרויס אין די אויגען פאר די יעניגע וואס ווינשען אונז קיין גוטס ניט. א געוויסער זארט קאנטראקטארס, סאָב־מאנופעקטשורערס און פעררעטער, וואס פלעגען אמאָהל עקספּלואטירען און די נשמה ארויספּרעסען פון אונזערע ארבייטער, פריי און אונגעשטערט, וואלטען גערן געוואלט זעהען, אז אונזער אָרגאניזאציאָן זאָל צוריק געשטויסען ווערען און אז מיר זאלען פערליערען אונזער מאכט. זיי ווייסען אז אויב זייער וואונש וואלט געקענט פערווירקליכט ווערען וואלטען זיי ווידער געקענט אנגעהן מיט זייערע פינסטערע מעשים, ווי אין די „גוטע“ אלטע צייטען.

די צרה איז, אז זיי ווייסען אונזער שוואכסטען פונקט. זיי ווייסען אז מיר האָבען אן אַלט־פרענקישע פינאנץ־סיסטעם, און אין דיעזער שוואכקייט אונזערער ליגט זייער גאנצע האָפנונג. פאר אונז איז עס איינפאך א פראגע: „העכערע דיוס אדער א דורכפאל“. אויב מיר וועלען אנהאלטען דעם איצטיגען סיסטעם פון קליינע דיוס, שטעהען מיר אין געפאהר, אז אונזערע פיעלע שונאים זאָלען געווינען די „אויבערהאנד“ און שטערען אונזערע פלענער.

מיר פערלאנגען פון די מעמבערס א העכערע צאהלונג, ווייל נאר מיט א רייכע קאססע קענען מיר לעזען אונזערע פּראבלעמען; ווייל נאר אויף דעם אופן קענען מיר זיך שטעלען שטייף געגען אונזערע פיינדע. מיר ווייסען גאנץ גוט, אז פערלאנגען א העכערע צאהלונג איז קיינמאל ניט געווען פּאפּולער. עס איז קיינמאָל ניט פּאפּולער, אפילו ביי די וואס קענען עס אפפּארדען.

* * *

מיר מוזען אויפגעבען דעם סיסטעם פון דאָנייישענס.

אונזערע מעמבערס זענען אימער געווען געוועהנט צו פיהרען אָרגאניזאציאָנס ארבייט מיט דאָנייישענס. די קלענערע לאקאלס רופען ארויס סטרייקס און האָפען אז די גרעסערע לאָקאלס אדער די אינטערנעשאנעל וועלען זיי שטיצען מיט געלד. זיי גלייכען צו רעדען וועגען דזשענעראל סטרייקס, אָבער ניט וועגען די גרויסע סומען געלד וואס מען דארף האָבען די סטרייקס צו פיהרען און געווינען. דער כלל, אז „געלד פערענטפערט אלץ“ ווערט אין אידישע ארבייטער־קרייזען ניט אנערקענט. ביי אונז הייסט עס: „געלד איז גאָרניט, ענטוזיאזם איז די הויפּטזאך“. ווען אבער מען זאָל פרעגען: „ווי קען מען מיט ענטוזיאזם, אָהן געלד, אויפהאלטען הונגעריגע סטרייקערס?“ וואלט, דוכט זיך, קיינער ניט געוואוסט וואס צו ענטפערען.

אלס איינצעלנע מענשען זיינען אונזערע אידישע ארבייטער אויסגערעכענט און שפּארזאַם. זיי ווייסען אז מען דארף זיך „פערזארגען אויף מאָרגען“, אָבער אין אן אָרגאניזאציאָן ווילען זיי זיך פערלאזען אויף דאָנייישענס. זיי זיינען געוועהנט צו דענקען אז א סטרייק קען מען פיהרען מיט קאָלעקשענס אדער נדבות. קיין וואונדער דאס די מייסטע פון אונזערע קלענערע יוניאָנס האלטען איממער ביי באנקראָט; און ווייל מיר ווילען זעהען פערמיידען באנקראָט און דורכפאל, פאדערען מיר אויף אונזערע מעמבערס ערנסט נאכצודענקען וועגען אונזער פארשלאג צו העכערען די דיוס.

פאַרבערײטעט זיך װײל עס איז צײט!

זאָלען אונזערע מעמבערס אָקאָרשט זיך ניט אײנבילדען, אז זײ װעלען פראָפיטירען פון די גוטע צײטען װאס װעלען קומען נאָך דער מלחמה; סײדען זײ װעלען זײן אָרגאַניזירט און האַלטען זיך פעסט צוזאמען װי אײן מענש, און סײדען זײ װעלען האָבען פאָלשטענדיגען צוטרוי אין זײערע בעאמטע און פאָלגען זײערע גוטע עצות.

אונז שײנט אז גיכער װעלען מיר צוליעב דעם גײעג נאָך רײכטהום מוזען קאָנצענטרירען אונזערע בעסטע קרעפטען, אום אײנצוהאַלטען דעם אונגעװעהנליכען חשק פון די גיט־גאַנץ־עהרליכע באַסעם ארויסצוזיאָגען די נשמה פון זײערע ארבײטער. מיר מוזען דאָך שטענדיג שטעהען אױף דער װאַך געגען די דאזיגע קלײנע מענשעלאַך, װעלכע זײנען פאַר אונז דאס גרעסטע געפאהר, װײל זײער ביזנעס־שטאַנדפונקט איז ניט ראַיעל אָדער שטאַנדהאַפטיג. א סך פון אונזערע שאָפּ פּראָבלעמען און ארגאַניזאַציאָנס פראַגען קומען דירעקט פון זײערע בײזע מעשים, װײל עס ליגט אין זײער נאַטור ניט צו האַלטען זײער פערשפּרעכען צו די ארבײטער.

נאָר אזעלכע יוניאָנס װעלען זײן אימשטאנד אויסצונוצען די געלעגענהײט און געװינען א קלײנעם טײל פון דער קומענדער פּראָספּעריטי פאר זײערע מעמבערס, װעלכע װעלען זיך דאַפיר פאַראויס בעפעסטיגען און פאַרבערײטען.

אונזערע מעמבערס האָבען שטאַרק געליטען פון די לאַנגזאַמע סיזאָנס. דורכשניטליך פאַר'ן יאָהר זײנען זײערע װײדזשעס אזוי קלײן, אז זײ קענען גארניט אבשפּארען פאַר די שלעכטע צײטען, און װען די סלעק סיזאָנס האַלטען אָן א לאַנגע צײט הערשט בײ זײ א גרויסע נויט. עס איז דארום נויטיג אז די ארבײטער זאָלען קריגען א גרעסערען טײל פון די פּרוכט פון זײער ארבײט; אבער זײ װעלען דאס ניט בעקומען סײדען זײ װעלען זײן פעסט ארגאַניזירט. א שטאַרקע יוניאָן װאס דער שונא זאל ניט קענען בײקומען — דאָס מוז זײן אונזער ציעל! אנדערש װעלען מיר קײן ערפאָלג ניט האָבען. לאָמיר זיך פאַרבערײטען װײל עס איז צײט.

העבערע דיוס אדער דורכפאַל

א „לאָקאַל אפיסער" שרײבט א בריעף װאָס ערשײנט אין די קארעספּאַנדענץ, אז ער איז איבערראַשט דאס מיר זאָלען האַלטען אין אײן האַממערען דעם פּונקט פון „העבערע דיוס". לויט זײן מײנונג, איז איצט ניט די צײט דורכצופיהרען אזא פאָרשלאַג, און ער גיט אָן געװויסע אורזאַכען.

אין פריהערדיגע ארטיקלען האָבען מיר פאָלשטענדיג פערענטפערט עהנליכע טענות. װען מען זאָל, למשל, זאָגען אז איצט איז ניט די צײט צו פערלאַנגען פון די מעמבערס גרויסע סומען געלד, װאלט די טענה געװען א גערעכטע. װען מיר װאלטען פון זײ פערלאַנגט א דאָלאַר אָדער צװײ א װאָך, װאס זײ זײנען ניט אימשטאַנד צו צאָהלען, װאלט מען אונז געמעגט מאַכען פאָרװירפע; אָבער דער פאַקט איז, אז עס איז שוין לאַנג צײט געװען, אז די מעמבערס זאָלען צאָהלען א סענט א טאָג מעהר, אָדער אכט סענט א װאָך מעהר, װי זײ צאָהלען איצט. עס קען קײנער ניט זאָגען, אז זײ האָבען עס ניט געקענט אפּפאָרדען, אָדער אז עס װאלט זײ בדלות געמאַכט; און איצט איז העבערע דיוס געװאָרען נאָך נויטיגער און דרינגענדער װי אין װעלכע עס איז פריהעריגער צײט.

אזוי גיך װי די איצטיגע אדמיניסטראַציע פון דער אינטערנעשאַנעל האָט אנגעהויבען נאָכדענקען װעגען די פּראָבלעמען װאס שטעהען אונז פאָר, האָט זי גלײך בעמערקט, אז די אײנציגע זאַך װאָס שטערט אונזער פּראָגרעס איז דאָס װאס מיר האָבען ניט גענוג פאַנדס. די אינטערנעשאַנעל איז געקומען צום שלוס, דאָס אויב מיר קענען ניט מאַכען אז אונזער יוניאָן זאל זײן װי אן אונבעזיעגבארע פעסטונג, װעלען מיר ניט קענען װידערשטעהען די אטאַקעס אויף די גוטע בעדינגונגען װאס מיר האָבען ביז אהער ערקעמפּפט. עס פערשטעהט זיך,

לען פיעל געניסען פון דער אויפלעבונג פון טרייד און אינדוסטרי, וואס קומט נאָך יעדע מלחמה; אָבער מיר זיינען גאָר ניט זיכער אויב די ארבייטער וועלען געווינען מעהר ווי עטליכע איבריגע שטונדען ארבייט א וואָך און א פּאָר סענט מעהר א טאג — און אפילו די דאזיגע געווינסען וועלען גרינג ניט אָנקומען. זיי ווע־לען מוזען קעמפּפען פאר זיי אויף שריט און טריט.

* * *

קולטור, קונסט און די ארבייטער.

אין ליטעראַרישע און אַנ־דערע קרייזען גלויבט מען אז די מלחמה וועט רייכער מאַ־כען ליטעראטור און קונסט; אז זי וועט אָב־פרישען דאס גאנצע פּאָליטישע און געזעל־שאפטליכע לעבען פון יעדע נאציאָן און וועט אלזא פיהרען צו א העכערע ציוויליזאציאָן. אויב זאגאר די דאזיגע נביאות זאל מקוים ווע־רען, איז שווער צו זעהען ווי אזוי די אויפלעבונג פון קולטור און קונסט וועט פּראָפּיטירען דעם ארבייטער קלאַס. זי וועט זיכער פּראָפּיטירען די העכערע קלאַסען. פּאָעטען, ראָמאַנען שרייבער, דראמאַטורגען און מאָהלער וועלען האָבען א גלענצענדע געלעגענהייט. דאָקטוירים וועלען מאַכען גליקען, ווייל דער יונגער דור וועט דאָך ווערען מייסטענס אויסגעשלאַכטעט — וועלען די קומענדע דורות זיין פיעל שוואכער און קרענקען מעהר ווי אונזער דור.

בנוגע צום ארבייטער קלאַס, ווייסען מיר פון היסטאָריע און ערפאהרונג, אז די ארבייטער קענען ניט געניסען פון אירגענד וועלכען פּראָ־גרעס אין קולטור און קונסט, סיידען זיי קענען זיך פערזיכערען מיט לעדיגע צייט און גוטע שכירות. נאר דאן זיינען זיי אימשטאַנד צו גע־בען זייערע קינדער א בעסערע ערציהונג, און ברייננגען זיי צו עטוואס א העכערע מדרגה ווי זיי אליין האָבען עררייכט, ווען זיי פערדיענען גוט און האָבען צייט אויף זיי אויפצופּאסען. די קומענדע גרויסע פּראָספּעריטי וועט פּראָפּיטי־רען דעם ארבייטער קלאַס נאר דאן ווען די שכירות און אַלגעמיינע ארבייטס בעדינגונגען וועלען היבש פערבעסערט ווערען; אָבער דאס ווענדט זיך אן א שטארקע און טיכטיגע אָר־גאַניזאציאָן.

לאָמיר דאַ ביילויפיג בעמערקען אז דער גרויסער אינטערעס וואס מען ווייזט ארויס פאר דער קונסט, און מען קימערט זיך ווייניג פאר דאס לעבען פון מענשען, צייגט דעם ווי־דערשפּרוך פון דער היינטיגער ציוויליזאציע. אין פערלויף פון דער מלחמה האָט מען שטארק פּראָטעסטירט אין די צייטונגען געגען דער פערניכטונג פון קונסט־זאכען אין בעלגיען — בילדער, קינסטליך־געבויעטע קירכען און דער גלייכען. און וואס איז מכח דעם אויס־שלאַכטען און מאכען פאר קאַליקעס הונדערטער טויזענדער מנעשען? — דאָס האלט מען פאר א העלדישקייט און מען בעשרייבט עס גאנץ קאַלט־בלוטיג; מען רייסט זיך אזוי פאר דער קונסט פונקט ווי דער מענש וואלט עקזיסטירט פאר דער קונסט און ניט די קונסט פאר דעם מענש!

לאָמיר בעטראַכטען די זאך פון אנאנדער שטאַנדפּונקט: ווען מען רעדט פון א גרויסע פּראָספּעריטי, פערגעסט מען אז עס מיינט הויכע פּרייזען. עס איז דאָך גוט בעוואוסט, אז ווען עס איז פאראַן א שטארקע פאָדערונג פאר פּאַב־ריצירטע וואארע, גיט עס די מאַנופעקטשורערס א געלעגענהייט צו העכערען די פּרייזען. גלייך דאַרויף הויבען אָן שטייגען די לעבענס־מיט־לען און די לאַסט פאלט אם שווערסטען אויף די ארבייטער. וואס זיי געווינענן פון די עטוואס גע־העכערטע שכירות, ווען עס איז שטארק ביזי, מוזען זיי אוועקצאָהלען אין העכערע רענט און גרעסערע פּרייזען פאר לעבענס־מיטלען.

קולטור און קונסט וועלען טאקע פּראָגרעסי־רען; עס וועט אבער אַלעס שטייגען אין פּרייז און דער לעבען וועט קאָסטען טייערער. דער פּראָגרעס פון קולטור וועט זיך גאנץ גוט פּאסען פאר דעם העכערען קלאַס אין דער געזעלשאַפט; ווייל דיעזער קלאַס איז אימער צופריעדען מיט דעם אויסוואוּניגסטען גלאַנץ פון דער ציוויליזאַ־ציע. ער קען אָבער ניט פּראָפּיטירען דעם אר־בייטער קלאַס, סיידען עס זאל מיט דעם פּראָג־רעס פון קולטור געבוירען ווערען א נייער בע־גריף וועגען דער געזעלשאַפטס אָרדנונג — דער בעגריף, אז אזוי ווי ארבייט בעשאַפט דאס גאנצע רייכטהום, מוז די געזעלשאַפטס אָרדענונג געענדערט ווערען אין דעם זינן אז דער ארבייטער קלאַס זאל זיין דער הערשענדער עלעמענט.

װי אזוי אמעריקא װעט פּראָפיטירען.

אײדער די מלחמה האָט אויסגעבראָכען זענען דײטשלאַנד און ענגלאַנד געװען די צװײ גרעסטע אינדוסטריעלע און האנדעלס נאַציאָנען אין דער װעלט; אָבער די מלחמה האָט זײער קאָמערציע, דערהויפּט דײטשלאַנד, געגעבען א שטאַרקען קלאַפּ. קענען אלזא אמעריקאנער מאנופעקטשורערס צונעהמען א סך פון זײערע קאָסטאָמערס. חוץ דעם דאַרף מען אָט װאָס בעטראַכטען:

די צײט און דער פּראָגרעס פון ציװיליזאַציע האָבען שטאַרק אבגעשװאַכט די פײנדשאַפט צװישען פעלקער און ראַסען. אין דער איצטיגער מלחמה האָט אבער די דאָזיגע פײנדשאַפט זיך צופלאַמט און צופלאַקערט נאָך שטאַרקער װי פריהער. רײזענדער װאָס קומען צוריק פון אײראָפּא דערצעהלען װי ביטטער עס איז איצט דער האַס צװישען די שטרײטענדע פעלקער. אין דײטשלאַנד און עסטרײך־אונגארן ערקלעהרען פאַבריקאַנטען און סוחרים, אז זײ װעלען ענגלאַנד נאָך דער מלחמה ניט געבען א פּעני צו לײזען; זײ װעלען נאָר האנדלען מיט אמעריקא. אויך אין די לענדער װאָס סימפּאַטיזירען מיט ענגלאַנד, פראַנקרײך און רוסלאַנד, איז מען פעסט ענטשלאָסען צו באָיקאָטירען דײטשע מאַנופעקטור און בעשטעלען װאַרע נאָר אין די פעראײניגטע שטאַאַטען.

װען עס װעט װערען שלום װעלען אײניגע פון די נאַציאָנען זיכער אײנגעהן אויף אן אבמאַך װעגען טרײד אנגעלעגענהײטען, און די ביטערע שנאה װעט טײלװײז אויפהערען. עס װעט אבער נעהמען א לאַנגע צײט און דערװײל װעלען די אמעריקאנער פאַבריצירטע װאַארעס פיעל מעהר פערקויפט װערען אין אײראָפּא און אנדערע לענדער װי פריהער.

* * *

אַהין אָרגאַניזאַציאָן װעלען די ארבײטער גאָר ניט פּראָפיטירען.

עס געהט איצט אָן א בעװעגונג אין פערשיעדענע ערטער פאַר אײגענע, אמעריקאנער סטײלס; עס איז אָבער א פראַגע צי די בעװעגונג װעט האבען אן ערפאָלג. נאָך דער מלחמה װעט פּאַריז זיכער צוריק געװינען איהר בערימטהײט פאַר סטײלס און מאָדעלען פאַר פרויען־קלײדער. יעדענפאַלס, צי די מאָדעלען פאַר קלאָוקס, גאַונס און בלויזען װעלען געבראַכט װערען פון אױסלאַנד, צי זײ װעלען בעשאַפען װערען אין אמעריקא גופא, װעט די פרויען־קלײדער אינדוסטרי אליין האָבען גוטע צײטען, װײל עס װעט זײן א גרויסע פאָדערונג אויף אלערלײ סחורות.

אויב מיר װילען אז אונזערע מעמבערס זאָלען אויך עפּעס געניסען פון דער קומענדער פּראָספּעריטי, װאָס מען פערשפּרעכט אונז פון אלע זײטען, מוזען מיר אָנהויבען פאַרצוברײטען זיך אָט שוין. מיר מוזען זעהען בעפעסטיגען אונזער אָרגאַניזאַציאָן; װײל, טאָמער ניט, װעט מען אונז אײנגאַנצען מיט דער האנד אװעקמאַכען, װען אונזערע בעלי בתים װעלען נעהמען קאָנקורירען צװישען זיך אום אריינצוכאַפּען װאָס מעהר רײכטהום, און מען װעט אונז אבפּטר'ן מיט א קלײניגקײט. אין אזעלכע טרײדס װאו די ארבײטער װעלען ניט זײן אָרגאַניזירט, אדער ניט פערזאָרגט מיט די נױטיגע קאַמפּפס־מיטלען, װעלען זײ זיכער גאָרניט בעקומען.

דער עיקר זײנען עס די מאַנופעקטשורערס און ביזנעס לײטע װאָס האָפען אזוי שטאַרק אויף דער הױכער, גרױסער כװאַליע פון פּראָספּעריטי, אלס א רעזולטאַט פון דער מלחמה. די קאַפּיטאַליסטישע קלאַסס האָט אימער געװאונען אזוי פיעל רײכטהום פון מלחמות אין דער פערגאַנגענהײט, אז עס איז קײן װאונדער ניט װאָס באַנקירען און געלד־זעק זוכען צו בעשאַפען אורזאַכען פאַר מלחמות, אום צו פערכאַפּען טערריטאָריעס אָדער קאָלאָניעס. ניט נאָר פירמעס װי קרופּפּ, מאַקסים און אנדערע מאַנופעקטשורערס פון קאַנאָנען און שיס־פּולװער זײנען פעראינטערעסירט אין מלחמות, נאָר אויך יענע װאָס בױען די ריעזיגע קריעגס־שיפען, און די װאָס פאַבריצירען שטאָהל און אײזען, און די װאָס שפּעקולירען אויף דער בערזע אין אקציעס פון די קופּער מינען, און די באַנקירען װאָס לײהען מאַנופעקטשורערס און אנדערע געלד אויף פּראָצענט. מלחמות מאַכען זײ רײך. זײ זײנען זעהר מעכטיג און האָבען א גרויסען אײנפלוס אויף קעניגע און רעגירונגען. זײ פעראײניגען זיך מיט די פּאָליטישענס און דיפּלאָמאַטען װאָס זוכען נײע קאָלאָניעס און פרישע מאַרקעטס, און צוזאַמען העצען זײ און אינטריגירען פאַר מלחמה.

מאַנופעקטשורערס און האנדעלס־לײט װע־

שטעדט, וואס פלעגען קאָכען מיט לעבען און אינדוסטרי, און דערפער און פעלדער וואס האָבען זייערע איינוואהנער ערנעהרט, אויסזעהן ווי א מדבר, אויף טויזענדער מײַלען ווייט.

אָבער פונקט ווי די מלחמה איז געווען אונפערמיידליך און האָט געמוזט אויסברעכען, אזוי מוז דאָך פריהער אדער שפּעטער קומען פריעדען; און עס איז מעגליך אז עס וועט קומען פריעדען נאָך פריהער ווי מאנכע ערווארטען. אויך אין דיעזען הינזיכט איז ניט אונזער עסק ווער עס דארף זיעגען און ווער פערליערען; ווייל ווי היים מיר זאָלען ניט ווינשען אז די אדער יענע לאנד זאָל זיעגען, וועט אונזער וואונש א קנאפּע ווירקונג האָבען, און עס קען זיך אויסלאזען פונקט קאפּויר. אלס ארבייטער האָבען מיר אן אינטערעס ניט אין דער פראגע „ווער עס דארף געווינען", נאָר: וואָס וועט מיט אונז פּאסירען ווען עס וועט ווערען שלום? עס איז זיכער, אז נאָך אזא מלחמה מוז איינטרעטען א לאנגער, דויערהאפטער פריעדען, און מענשען וועלען זיך נעהמען צו דער ארבייט אומצוקעהרען די פערלוסטען און ווידער אליץ גוט מאַכען; און זיי וועלען זיך איבערגעבען דערצו פונקט מיט אזא פלייס און ענערגיע ווי זיי צייגען איצט ארויס אין צושטערען און פערוויסטען.

די היסטאריע צייגט אז נאָך יעדע מלחמה טרעט איין א צייט פון אויפלעבונג. עס הויבט אָן בליהען די אינדוטסרי; די מענשהייט ווערט רייך אין קונסט און ערפינדונג. דער פערלאנג צו פערהיילען די וואונדען, צו לינדערען דעם שמערץ פון די צובראכענע גייסטער, און ווידער אויפבויען דאס וואס איז צושטערט געווארען, ווערט פונקט אזוי שטאַרק ווי דרינגענד עס איז די פאדערונג דאפיר.

* * *

ציי֞כענס פון אויפלעבונג.

אין די דיסקוסיאָנען וועגען דער מלחמה און איהרע רעזולטאטען ווייזען שרייבער און דענקער ארויס צווייערליי מיינונגען. מאַנכע האָבען מורא, אז דיעזע טייוועלשע מלחמה וועט אין אייראפּא צוריק ברייגנען די אלטע בארבארישע צייטען. אנדערע ווידער האָפען, אז דער מלחמה־פייער וועט ברייגנען א גרויסען פראָגרעס אין יעדען פעלד פון מענשליכע אנשטרענגונג. פון אויבענאויף דאכט זיך אז די דאָזיגע מיינונגען ווידערשפּרעכען איינע די אנדערען; ווען מיר בעטראכטען זיי אָבער אביסעל טיעפער זעהען מיר אזביידע ענטהאלטען א געוויסע מאָס אמת. עס קען קיין שום ספק ניט זיין אז דער פּראגרעס, אין דעם זינן פון פרייהייט און פארטגעשריטענע אידעען, וועט ווערען אבגעהאלטען, מעגליך אויף יאָהרען לאנג; סיידען ווען קיינע פון די מעכטע וועט ניט זיין אימשטאַנד צו פערכאפּען פרעמדע טעריטאריע און בעוואכען איהר מיט מיליטער, אדער ווען דער מיליטאריזמוס אליין זאל פערניכטעט ווערען. דערווײַל אבער איז אזא זאך גאָרניט זיכער. יעדענפאלס, זאגאר ווען פרייהייט און פּראגרעס אין אייראפּא זאָלען, צו אונזער בעדויערען, אויף א צייט אָבגעשטעלט ווערען, וועלען אָבער דער האנדעל און אינדוסטרי פּאָרט אויפלעבען; ווייל אָהן זיי קענען דאך נאציאָנען ניט עקזיסטירען, סיי זיי זיינען הויך־דעמאקראטיש אדער פינסטער־רעאקציאָנער.

נייטראלע לענדער האָבען זיך ניט געקענט אויסדרעהען פון אונגעהויערע ליידען דורך דער מלחמה. טרייד און קאמערציע האָבען איבעראל געקראגען א שטאַרקען קלאפּ. אמעריקא האָט געליטען אפשר מעהר ווי אנדערע נייטראלע לענדער, דערפאר וואס זי פיהרט אן אונגעהויער גרויסען אימפּאָרט און עקספּארט טרייד מיט אלע שטרייטענדע און אנדערע לענדער. דער פאקט, אז די יונייטעד סטייטס רעגיערונג האָט פערלארען 125 מיליאָן דאלאר פון איהר טאריף הכנסה צוליעב דעם וואס דער אריינפיהר פון סחורות איז טיילווייז אבגעשטעלט געווארען, בעווייזט ווי ווייט דער האנדעל אין אמעריקא האָט דורך דער מלחמה געליטען. די ליידיס גארמענט אינדוסטריע האָט געליטען איהר טייל. עס הערשט נאך איצט ביי אונז פיעל אונזיכערהייט, און אין מאנכע ברענטשעס פון אונזער טרייד איז קיין שטאָך ארבייט ניטא. אויב אָבער מיר זאָלען גלויבען וואס פערשיעדענע טרייד־רעפּארטס זאגען, ווייזען זיך סמנים פון אויפלעבונג. מען זאָגט אז אייראפּעאישע און אנדערע רעגיערונגען האָבען געגעבען אמעריקאנער מאנופעקטשורערס גרויסע ארדערס אויף פערשיעדענע סחורות. דאָס זיינען אבער נאָר מלחמה־ארדערס; ווען עס וועט ווערען שלום קענען מיר זיכער ערווארטען א „בום" אין יעדען ברענטש פון אינדוסטרי.

אנדערע גרויסע צענטרען זיינען 90 פּראצענט פון אזעלכע און עהנליכע איבלען אבגעשאפט געווארען. אין די ווייסט און ווהייט גודס טריידס זיינען די שטונדען רעגולירט געווארען. די דאזיגע איבלען עקזיסטירען נאר אין אזעלכע שעפּער וואו ארבייטער מאכען איין האנד מיט די באסעס צו פערברעכען געגען די יוניאָן רולס; אָבער די יוניאָן שטעהט אימער אויף דער וואך, און אויב זי קריגט צו וויסען וועגען אזעלכע שעפּער, נעהמט זי גלייך א שטעלונג אין דער זאך.

אין פריהריגע יאָהרען, ווען די אימיגראציאָנס־כוואליע איז געווען זעהר גרויס, איז אונזער יוניאָן ליידער געווען צו־שוואך. זי האָט דאן ניט געהאט קיין איינפלוס איבער די ארבייטער אין די שעפּער, און איז ניט געווען אימשטאַנד צו קעמפּפען געגען די איבלען. איצט איז אונזער יוניאָן מעכטיג גענוג און וועט קיין עקספּלואטאציע ניט צו־לאָזען. ניט נאר דארפען מיר זיין בערייט אויפצונעהמען אונזערע ברידער און שוועסטער וואס קומען פון לענדער, פאר וועלכע זייערע פאטערס און ברידער האָבען פערגאסען זייער בלוט, נאר מיר דארפען העלפען ווי ווייט מעגליך. מיר מוזען דאס זעהען טהאָן ניט נאר פאר זייער טובה, נאר אויך פאר אונזער בענעפיט.

דאס הייסט, אז מיר מוזען זעהען אנשטרענגען אלע כוחות צו בעפעסטיגען אונזערע רייהען. מיט ווארענען אונזערע לאקאלס בעצייטענס, דאס אויב זיי וועלען זיך ניט סטארען צו מאכען יעדען ארבייטער אין טרייד פאר א מעמבער אין דער יוניאָן וועלען מיר ניט זיין אימשטאַנד צו קאנטראלירען די סיטואציאָן. אויב אונזער אונטערנעשאנעל וועט ניט בעקומען די נויטיגע מיטלען צו העלפען מאראליש און פינאנציעל אין דער אָרגאניזאציאָנס־ארבייט פון די לאקאלס, וועלען מיר ניט זיין בערייט פאר דער קומענדער אימיגראציאָנס כוואליע, וואס וועט זיין גרעסער ווי אימממער, דערפאר ווייל איצט, ווען די מלחמה געהט אָן, איז די איינוואנדערונג טיילווייז אבגעשטעלט.

מיר פאדערען אויף אונזערע מעמבערס זיך אריינצוטראכטען אין דיעזען וויכטיגען ענין. שרייבט אונז אייערע מיינונגען וועגען דער פראגע. ווען מיר וועלען זיך וועגען דעם גענוי דורכרעדען, וועלען מיר זיין בעסער אימשטאַנד צו פערשטעהען די שייכות פון דער אימיגראציאָן, וואס די מלחמה וועט ברייגגען אהער, צו אונזערע אנדערע פּראבלעמען. מיר וועלען דאן איינזעהן ווי בערעכטיגט און פארזיכטיג עס זיינען די יעניגע, וועלכע ראטהען אז די דיוס זאלען פערגרעסערט ווערען; אז א העפטיגער אָרגאניזאציאָנס קעמפּיין זאל אנגעפיהרט ווערען און אז אונזער יוניאָן זאָל אוועקגעשטעלט ווערען אויף א פעסטען, זיכערען פונדאמענט.

די מלחמה — קאפּיטאליסטען פערשפּרעכען גוטע צייטען.

עס איז שוין דריי מאָנאטען זינט די טייוועל'שע מלחמה פלאקערט אין אייראפּא און פערשפּרייט רואינע און פערוויסטונג. עס איז דאָ ניט אונזער אויפגאבע צו זאָגען, אז די אדער יענע לאנד איז שולדיג אדער פעראנטווארטליך דערפאר. די ריכטיגסטע מיינונג איז, אז די מלחמה איז געווען אונפערמיידליך — אז זי האָט געמוזט קומען. שוין צעהנדליגע יאָהרען ווי די אייראפּעאישע מעכטע האָבען זיך געהאלטען אין בעוואפּענען פון קאָפּ ביז פיס. מען האָט אימממער מורא געהאט אז די מלחמה זאָל ניט אויסברעכען. דאָך האָט מען איהר די גאנצע צייט ערווארטעט.

יאָ, די מלחמה איז געווען אונפערמיידליך, און איצט טהוט זי איהר מאָרד־ארבייט. זי פערניכטעט די ארבייטס־פרוכט פון די פערגאנגענע דורות, און ברייגגט אויס אן ערך 40 ביז 50 מיליאָן דאלאר א טאָג. דער האנדעל און ארבייט אין די מלחמה לענדער איז אזוי גוט ווי אבגעשטעלט. די בליהענדע יוגענד, וואס איז געווען בעשעפטיגט אין די פאבריקען און אויף דעם לאנד, פערנעהמט זיך איצט מיט פערניכטען און פערוויסטען גאנצע געגענדען. שטעדט זיינען חרוב געמאכט, בריקען — פון דינאמיט אויפגעריסען, הייזער, מויערען און הויז־זאכען — פערברענט און פערניכטעט. נאָך דער מלחמה וועלען

ניען און איטאליען זיין זעהר געדריקט; און עס קען זיין אז עס וועט נעהמען יאָהרען איידער מען וועט אין מזרח אייראפּא קענען פריי אטהעמען.

א גרויסע צאהל ארבייטער אין יענע לענ־דער וועלען אלזא אויפהויבען זייערע אויגען צו דער נייער וועלט — צו אמעריקא. נאר אמע־ריקא קען זיי ארויסראטעווען פון דעם רוסישען גהנום און געבען זיי א געלעגענהייט זייער ברויט צו פערדיענען.

צוליעב דער מלחמה מוזען מיר ערווארטען א גרויסע אימיגראציע נאך אמעריקא; און מיר מוזען זיין גרייט אויפצונעהמען די אימיגרא־נטען מיט אָפענע הענד, אויס צוויי אורזאכען: ערשטענס, ווייל עס איז אונזער פפליכט זיי צו ראטעווען; צווייטענס, מוזען מיר זיי ראַ־טעווען, ווייל מיר וועלען זיך נויטיגען אין זייער ארבייט.

ווי עס ווערט אנגעוויזען אין א צווייטען ארטיקעל ערווארטעט מען אין אמעריקא, נאך דער מלחמה, א גרויסען טרייד "בום". איבעראל הערט מען רק איינס: אמעריקא וועט דארפען פערזארגען אייראפּא און אנדערע לענדער מיט יעדע לעבענס־נויטווענדיגקייט, פון קאָרן און ווייטץ ביז שטאָל און אייזען. אמעריקא וועט אלזא זיך נויטיגען אין יעדען צוגערייזטען אר־בייטער, מאן אדער פרוי; און זי וועט שטארק פּראפּיטירען פון די ארבייטזאמע, שפּארזאמע און געזעץ־ליעבענדע אימיגראנטען.

* * *

אימיגראנטען האָבען אונזער אינדוסטרי ענטוויקעלט.

מיר וועלען זיי דארפען אין דער קליידער אינדוס־טריע, פּונקט אזוי גוט ווי אויף'ן לאנד און אין אנ־דערע אינדוסטריען. מיר ווייסען ווי זיי האָבען אומעדום ענטוויקעלט די שניידער טרייד. די פרויען־קליידער אינדוסטרי, מיט די מיליאָ־נען דאללאר וואס זי שטעלט מיט זיך פאָר, איז געבראכט געווארען צו איהר איצטיגען שטאַנד דורך דער ענערגיע, אונטערנעהמונגס־גייסט און ארבייט פון די אימיגראנטען פון די דערמאנטע לענדער. די אינדוסטרי האלט זיך אלזא נאך איצט אין אויסברייטען. זי האָט איצט די בעס־טע געלעגענהייט צו ענטוויקלען אן עקספּאָרט טרייד אויף א גרויסען מאסשטאב.

דער סטייל און די ארבייט פון אמערי־קאנער קליידער איז נאך גאנץ וועניג בעוואוסט אין אנדערע לענדער; און עס ווענדט זיך אן די אונטערנעהמער צו מאכען זיי בעקאנט און איינשטעלען א פערקויף אין די ווייטסטע מדינות.

עס געהט איצט אָן א שטארקע בעוועגונג צו שאפען עכט־אמעריקאנער סטיילס און איינ־שטעלען האנדעלס־פערבינדונגען מיט זיד־אמע־ריקא און זאגאר מיט כינא און יאפּאן. דערפון איז צו זעהען אז מאנופעקטשורערס פּאָרבעריי־טען זיך פאר זעהר ביזי צייטען. כדי די טרייד זאָל ניט בלייבען אויסגעשטעלט, מוזען מיר זיין גרייט אויפצונעהמען געניטע ארבייטער פון אייראָפּא. יעדער אימיגראנט הייסט מעהר רייכ־טום פאר דער טרייד און גרעסערע איינקינפטע פאר דעם לאנד.

אָט דאָ ניט לאנג האָט מר. לאוסאן פּוירדי, דער פּרעזידענט פון „דעפּארטמענט אף טעק־סעס און אסעסמענטס", ערקלעהרט אז „יעדער צוגערייזטער נאָך ניו יאָרק סיטי פערגרעסערט דעם ווערטה פון ריעל עסטייט מיט 15 הונ־דערט דאלאר א יאָהר". לויט זיין ערקלעהרונג קומען אריין יעדעם יאָהר 150 פרישע פּערזא־נען, און זיי פערגרעסען דעם ווערטה פון דעם לאנד און בילדינגס אין ניו יאָרק מיט 225 מיליאָן דאלאר יעהרליך. דאס איז דער בעסטער ארגומענט געגען די יעניגע וואס סטארען זיך אז מען זאל די אימיגראציאָן בעשריינקען. אויב עס וואלט געווען מעגליך צו בערעכענען דעם ווערטה מיט וועלכען יעדער ליידים־גארמענט ארבייטער פערגרעסערט די פּראפּיטען פון דער טרייד און די רייכטהום פון דער נאציאָן, וואל־טען מיר פשוט ערשטוינט געווארען.

* * *

אימיגראנטען וועלען איצט ניט שעדיגען די פרייזען.

עס איז ניטא וואס מורא צו האָבען אז די צו־געריזטע אר־בייטער וועלען ארבייטען ביל־גער און שעדיגען די פּרייזען. עס איז איצט ניט מעהר ווי אמאָל. עס האָט איצט איינגעטרעטען א נייער גייסט. די עקספּלואטאציע פון אמאָליגע יאָהרען, די לאנגע אונבעשריינקטע שטונדען, ארבייט אין דערהיים, סאָב־קאָנטראקטינג אהן א שיעור, וואס פלעגט פון טויזענדער ארבייטער מאכען „שקלאפען ביי שקלאפען" — די דאזיגע אלע זאכען זיינען היינט ניט מעהר מעגליך.

אין דער קלאוק טרייד אין ניו יארק און

און עלענד ווי א שטיין? וועלען זיי אויף שרייבען וועגען די אונצעהליגע אלמנות און יתומים וועמעס האפנונגען אין לעבען זיינען מיט איינמאָהל פערשוואונדען ווי דער רויך?

די היסטאריע בעשרייבט געוועהנליך ווי אזוי מלחמה ווערט געפיהרט, וועגען דער קריעגסקונסט און בריה'שאפט פון די גענעראלען און וועלכע ארמעען עס האָבען געזיעגט אָדער געהאט א מפלה. עס פאסירט אבער זעלטען אז היסטאריקער זאלען גענוי בעשרייבען די יסורים און דעם נויט וואס עס האָט אויסצושטעהן דער ארימערער טייל פון דער בעפעלקערונג וואס איז אויך דער גרעסטער טייל. די ארימע מענשען, פונקט ווי זייערע נאהענסטע קרובים, וואס פערליערען זייער לעבען אויף'ן שלאכט־פעלד, האבען פאר די היסטאריקער קיין בעדייטונג ניט.

אין מאנכע לענדער פערזארגט מען מיט א קליינינקייט די אלמנות און יתומים, וועלכע האָבען פערלארען זייערע ברויט־געבער אין דער מלחמה; אבער ניט אין רוסלאנד. אין רוסלאנד קימערט מען זיך ווייניג פאר דעם ארימען פאלק, אפילו אין די בעסטע צייטען. אין מלחמה צייטען איז דאס לעבען פון מענשען דארט געזנאָטשעט ווי דער מיסט און שטויב. עס איז זעהר צווייפעלהאפט אויב די רוסישע רעגיערונג זאָרגט פאר די פאמיליען פון די גע'הרג'טע און פערוואונדעטע; און זאגאר ווען עטליכע קאָפּיקעס א טאג ווערט יע בעשטימט פאר די ליידענדע, בלייבען די סומען ביי די טשינאווניקעס אין קעשענע. די טשינאווניקעס בעראבעווען דאָך דאָס ארימע פאלק אימּמער, אפילו אין פריעדענס־צייט. די ארימע ווייסען פון ביטערע ערפאהרונג אז עס העלפט ניט צו בעקלאגען זיך געגען די טשינאווניקעס. עס פאסירט אפט אז אויב זיי בעקלאָגען זיך ליידען זיי נאכהער נאָך מעהר צרות. די אונטערדריקטע אידישע בעפעלקערונג האָט אויסצושטעהן אלערליי גרויזאמע פערפאלגונגען און בעליידיגונג צו יעדע צייט, און מענשען שלינגען אלץ אראָב. זיי קענען זיך אנדערש ניט העלפען. איצט, אין קריעגס צייט, איז פאר די ארימע ארבייטער נאָך ערגער. זיי בעשליסען זיך צו הונגערען, צו ליידען און שטארבען שטילערהייד, איידער צו זוכען גערעכטיגקייט. דאָס איז א זאך וואס זיי בעקומען קיינמאָל ניט.

זיי הויבען אויף זייערע אויגען צו דער נייער וועלט:

וואס פאר האפנונגען און אויסזיכטען וועלען האָבען די איבערגעבליעבענע, וואס וועלען זיך ווי עס איז ארויסראטעווען פון דעם העללישען מלחמה־פייער, קוים מיט'ן לעבען? לאמיר זיך פארשטעלען אז די שטרייטענדע נאציאָנען וועלען זיך פיהלען אבגעשוואכט צו ענדע פון נעכסטע ווינטער. אויב די מלחמה וועט אנגעהן א גאנצען ווינטער — וועט ניט פון די פרוכטבארע פעלדער ווערען איין גרויסער מדבר? וועט ניט פון די בעזעצטע שטעדט, וואו עס זיינען געוועזען פיעלע פאבריקען און געשעפטען, ווערען שפּיטאָל־לאגערען? וואס פאר שאנסען וועלען דאָרט האָבען אונזערע ברידער און שוועסטער זיך ווידער צו דערכאפּען און אויף די פיס צו שטעלען, אויב זיי וועלען דורך צופאל מיט'ן לעבען אנטלויפען?

ליידער מוז מען אויף די אלע פראגען ענטפערען: קיין האָפנונג, קיין אויסזיכט זעהט זיך פאָר די איבערגעבליעבענע ניט ארויס.

עס איז מעגליך אז האנדעל און אינדוסטריע וועלען אויפלעבען; אָבער אויב עס זאל ניט טרעפען א נס, אז רוסלאנד זאל ווערען א פרייע לאנד, מיט דעמאקראטישע איינפיהרונגען, וועט אפילו די אינדוסטריע געשטערט ווערען און ניט קענען ענטוויקלען זיך. אין א לאנד וואו עס הערשט אן אלט־פרענקישע דעספאטישע רעגיערונג; וואו קיינער איז ניט פריי צו פאהרען פון איין אָרט צום צווייטען אהן א פּאספּאָרט; וואו קיינער איז ניט פריי צו דיינקען אדער שרייבען ווי ער וויל, מוז דאָך די ענטוויקלונג פון דער אינדוסטריע געשטערט ווערען אויף שריט און טריט. וואס אלזא קענען אונזערע ברידער און שוועסטער ערווארטען, אויב האנדעל און אינדוסטריע זאלען דארט אפילו יע אויפלעבען?

האָבען די ארבייטער דארט עפּיס גענאסען פון די גוטע צייטען, וועלכע די מלחמה מיט יאפאן האָט געבראכט? פערקעהרט, נאָך דער רעוואלוציאָן פון 1905 איז פרייהייט דערשטיקט געווארען, און די אידען זיינען געווארען פערפאלגט, געיאָגט און געפלאגט נאָך ערגער ווי פריהער. וואס דער אויסגאנג פון דער מלחמה זאָל ניט זיין, וועט אלץ די לאגע אין רוסלאנד און גאליציען, און צופעליגערווייזע אין רומע־

דער ליידיעס גאַרמענט וואָרקער

נומער 11. | נאָוועמבער, 1914. | 5טער יאָהרגאַנג.

עדיטאריעלס

די ליידענדע ארבייטער אין אייראפא.

וועהרענד מיר זיינען שטארק פערנומען מיט אויסברייטען אונזער אָרגאַניזאציאָן, פערגרעסערן איהר מאכט און שטעלען איהר אויף א פעסטען פונדאמענט, פיהלען מיר אין דער זעלבער צייט, טיעף אין אונזער הארץ, די טרויעריגע לאגע פון די ליידענדע ארבייטער אין אייראפא בכלל און די פון אונזער טרייד בפרט.

מיר פיהלען מיט זיי, ווייל די גרויסע מאַיאָריטעט פון אונזערע מעמבערס זיינען געבוירען און ערצויגען געווארען אין רוסלאנד און גאליציען. מיר ווייסען דעם טרויעריגען צושטאנד פון די אידישע ארבייטער אין רוסלאנד; און אפילו די ארבייטער פון גאליציען, וואו עס איז כלומר'ט געווען מעהר פרייהייט, איז אויך ניט געווען וואס מקנא צו זיין. איצט אבער ווערט אונזער בלוט פערגליווערט, ווען מיר דענקען פון דעם יאמערליכען עלענד, אין וועלכען עס זיינען געשליידערט געווארען מיליאָנען פון אונזערע ברידער און שוועסטער, אין די שטעדט וואו די מלחמה פלאקערט אם מייסטען; וואו זייערע וואהנונגען זיינען חרוב געמאכט, זייערע קארגע לעבענס־מיטלען און אויסזיכטען פאר דער צוקונפט פערניכטעט, און פרויען און קינדער ליידען הונגער, נויט, קראנקהייט און שטעהען אין לעבענסגעפאהר. עס איז שווער צו פערטראגען דעם געדאנק וועגען די שרעקליכע ליידען וואס ערווארטען זיי ווען דער ווינטער וועט קומען.

עס זיינען פאראן זעהר ווייניג פון אונז, וועלכע האָבען ניט א קרוב אדער א בעקאנטען אין יענע געגענדען. עס איז אלזא נאטירליך אז אין אונזערע הערצער זאָל זיך ערוועקען א גרעסערער מיטלייד מיט זיי, איידער ביי יענע מענשען וועלכע זיינען ניט בעקאנט מיט די סצענעס און אומשטענדען פון די פערוויסטע געגענדען. נאר די וואס האָבען דארט פערבראכט זייערע אינגערע יאָהרען קענען זיך פאָרשטעלען די הערצרייסענדע לאגע פון די מיליאָנען ליידענדע.

* * *

דאָס טרויעריגע שיקזאל פון מיליאָנען.

ביי די צוקונפטיגע דורות וועט דער יאָהר 1914 ערוועקען זכרונות פון שרעקליכע שלאכטען און פערוויסטונגען, וואס זינט די וועלט שטעהט זיינען אזעלכע ניט געווען. די בלעטטער פון דער היסטאריע וועלען דערצעהלען וועגען מורא'דיגע מלחמות, געפיהרט פון אכט נאציאָנען, אין עטליכע וועלט־טיילען מיט איין מאָל; וועגען שלאכטען אויפ'ן ים און אויף דער יבשה, אויף דעם אטלאנטישען ווי אויף דעם פאסיפישען מעער. זיי וועלען רעדען פון הריגות און מאסענמאָרד, וואָס כעמישע און עלעקטרישע ערפינדונגען האָבען געמאכט גרעסער און שרעקליכער ווי אין וועלכער עס איז פאָריגער מלחמה. זיי וועלען רעדען מיט בעגייסטערונג פון די מיליטערישע העלדענטאטען און פון די בראווע מעשים פון טאפפערע סאלדאטען.

וועלען זיי אויך דערמאנען דאס גרויזאמע שיקזאל פון מיליאָנען ארבייטער און זייערע פאמיליען, וואס זיינען געבליבען פערלאזען

Directory of Local Unions [Continued]

LOCAL UNION.		OFFICE ADDRESS.
69.	Philadelphia Cloak Finishers	39 E. 10th St., Philadelphia, Pa.
70.	Toronto Skirt and Dressmakers	423 Sackville St., Toronto, Can.
71.	Chicago Ladies' Tailors	1145 Blue Island Ave., Chicago, Ill.
73.	Boston Amalgamated Cutters	8 Lovering Place, Boston, Mass.
75.	Worcester, Mass., Cloakmakers	50 Waverly St., Worcester, Mass.
76.	Toledo Cloak and Suit Cutters	1922 Lagrange St., Toledo, Ohio
78.	St. Louis Cloak Operators	Fraternal Bldg., 11th and Franklin Aves.
80.	Bridgeport Ladies Tailors	67 Olive St., Bridgeport, Conn.
81.	Chicago Cloak and Suit Cutters	909 N. Homan Ave.
82.	Kalamazoo, Mich., Corset Workers	917 Newmaier St., Kalamazoo, Mich.
83.	Toronto Cutters	101 Dundas St., Toronto, Can.
85	Cincinnati Skirtmakers	2897 N. 6th St., Cincinnati, Ohio
90.	Buffalo Garment Workers	35 Buffalo St., Buffalo, N. Y.
92.	Toronto, Can., Cloak Pressers	101 Spadina Ave., Toronto, Can.
98.	Cincinnati Skirt Pressers	319 W. 15th St., Cincinnati, Ohio
99.	Pittsburg Ladies' Tailors	1815 Linton St., Pittsburg, Pa.
100.	Providence Ladies' Tailors	473 N. Main St., Providence, R. I.
102.	Montreal Raincoat Makers	20 St. Cecile St., Montreal, Can.
105.	St. Louis Ladies' Tailors	Fraternal Bldg., 11th and Franklin Ave.
106.	Stockton, Cal., Ladies' Tailors	507 E. Miner Ave., Stockton, Cal.
109.	Fall River Ladies' Garment Workers	160 State St., Fall River, Mass.
110.	Omaha, Neb., Ladies' Tailors	2609 N. 15th St., Omaha, Neb.
111.	Cleveland Raincoat Makers	3611 Burwell Ave., Cleveland, Ohio
112.	Montreal, Can., Ladies' Waist Makers	147 Colonial Ave., Montreal, Can.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF AUGUST 24, 1912

of the Ladies' Garment Worker, published monthly at New York, N. Y., for Oct. 1, 1914: Editor, Benjamin Schlesinger, 32 Union Square, New York, N. Y.; Managing Editor, A. Rosebury, 32 Union Square, New York, N. Y.; Business Manager, none; Publisher, International Ladies' Garment Workers' Union, 32 Union Square, New York, N. Y. Benjamin Schlesinger, President; Morris Sigman, Secretary-Treasurer. Known bondholders, mortgagees, and other security holders, holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities: None.

A. ROSEBURY, Managing Editor.

Sworn to and subscribed before me this 23rd day of September, 1914.

CHARLES RIZUTTO, Notary Public, Kings Co.

(My commission expires March 31, 1915.)

א. גייער, איז יעצט מיט די שרייבער פרעסס

וואו דיעזער זשורנאל ווערט געזעצט און געדרוקט

פרינטערס און לינאטייפערס

437 גרענד סטריט, Tel. 6951-6952 Orchard ניו יארק

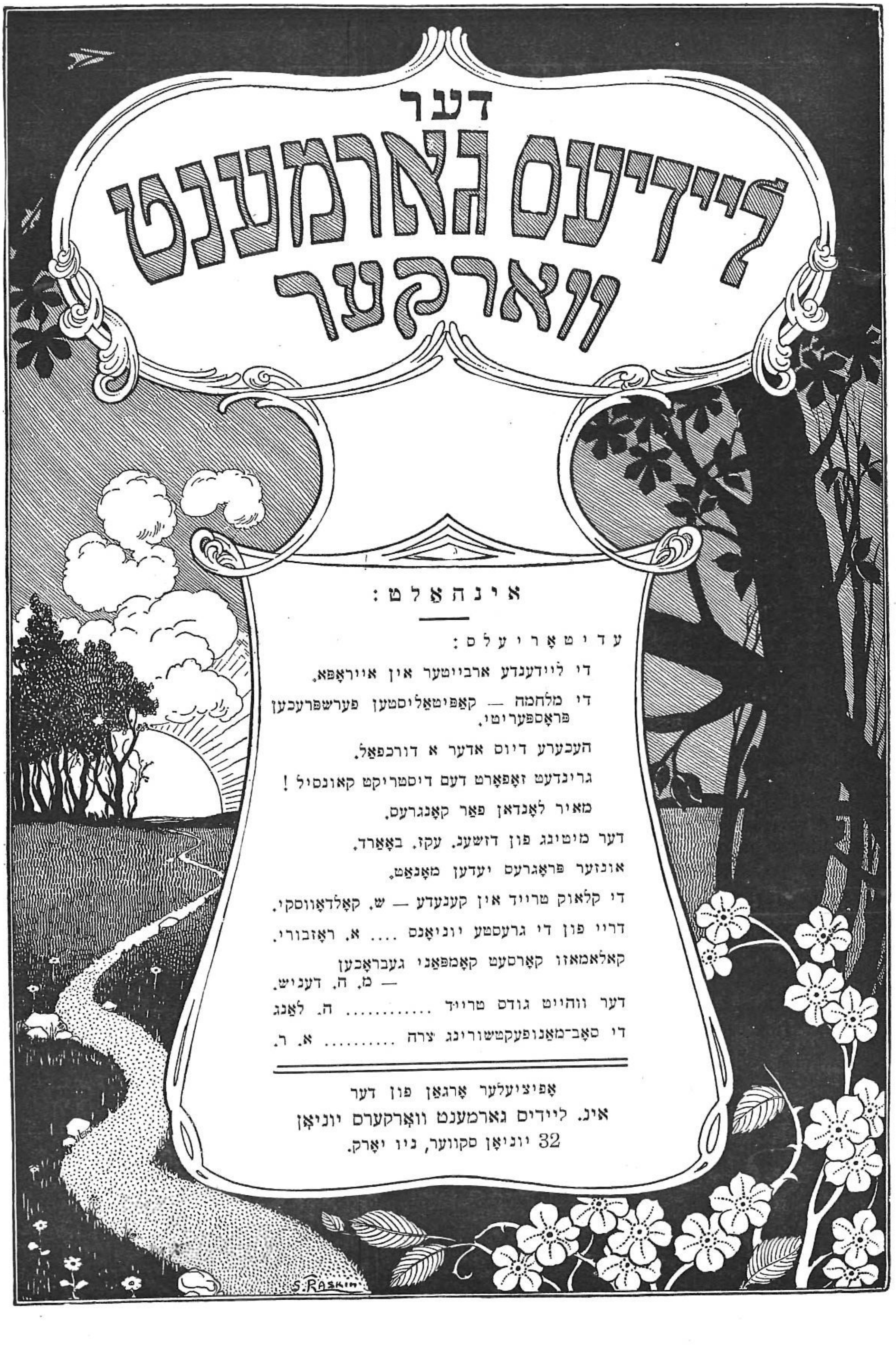

דער

לײדיעס גארמענט װארקער

אינהאלט:

עדיטאָריעלס:

די לײדענדע ארבײטער אין אײראָפּא.

די מלחמה — קאַפּיטאַליסטען פערשפּרעכען פּראָספּעריטי.

העכערע דיוס אדער א דורכפאַל.

גרינדעט זאָפאָרט דעם דיסטריקט קאונסיל !

מאיר לאָנדאָן פאַר קאָנגרעס.

דער מיטינג פון דזשענ. עקז. באָאַרד.

אונזער פּראָגרעס יעדען מאָנאַט.

די קלאוק טרײד אין קענעדע — ש. קאָלדאָװסקי.

דרײ פון די גרעסטע יוניאָנס .... א. ראָזבורי.

קאלאמאזו קאָרסעט קאָמפּאַני געבראָכען — מ. ה. דעניש.

דער װהײט גודס טרײד .... ה. לאַנג

די סאַב-מאַנופעקטשורינג צרה .... א. ר.

אָפיציעלער אָרגאַן פון דער

אינ. לײדיס גארמענט װאָרקערס יוניאָן

32 יוניאָן סקװער, ניו יאָרק.